

ထွေဒေသကလေး

BURMESE CLASSIC

အညိကြီး

ကိုယ့်အမှတ်ပြောက်သွားသော
သရဲတစ္ဆေများ

ဒို့တာဝန်အစရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အသိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အပျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းခြင်း နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်စာညီငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့်တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားစွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ပျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး။

ဘညီကြီး

ကျိန်စာမှလွတ်မြောက်သွားသော

သရဲတစ္ဆေများ

BURMESE CLASSIC

ဟင်... အင်း... ဟင်... အင်း ယဉ်ယဉ်က
 သရုပ်ဖော်မှုကို မကြောက်ဘူး... လူကိုတော့
 ကြောက်တယ်...
 ပြီးတော့...

တိန်တလွတ်မြောက်သွားသော သရဲတစ္ဆေများ

e

တိန်တလွတ်မြောက်သွားသော သရဲတစ္ဆေများ

e

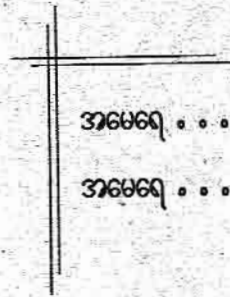
မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးသည် . . . အဝါရောင်ဝတ်စုံ
 ကို ဝတ်ဆင်ထားကာ လှိုင်ဘွားနေအိမ်သို့ . . .
 ဦးတည်၍ လာနေသည်ကို . . .

ယဉ်ယဉ်ကို . . . မတွေ့မိဘူးလား

အကြံစဉ် . . . ပျောက်

— ဝေဒနာ —

အမေရေ . . . လာကြည့်ပါဦး . . .

အမေရေ . . . လာကြည့်ပါဦး . . .

အခန်း [၁]

“အား...အား...အား”

ဟုဆိုသော အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

အိပ်မည်ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲ ခြေပစ်
လက်ပစ်လိုလိုက်သည်နှင့် ကျီးကန်းတစ်ကောင်၏ အလွန်
စူးရှသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာမှ အံ့ဩလွှား
လေ၏။

“ဘယ့်နဲ့ ညအချိန်မတော်ကြီး ကျီးကန်းက အားရ တယ်လို့”

ဟု ခြင်ထောင်ထဲမှပင် လှိုင်ဘွားတစ်ကိုယ်တည်း ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်ရင်ဖြင့် ခွေးတစ် ကောင်၏ ဝှူးဝှူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်းနေသည့်အသံကို ကြားရပြန် ၏။

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝုတ်ဝုတ် . . . ဝုတ်”

“ဟင် . . . ဒီမှာ ခွေးလည်း တစ်ကောင်မှမရှိဘဲ ဘယ်ကခွေးက ဟောင်နေတာလဲ မသိဘူး”

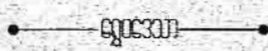
ဟု လှိုင်ဘွားအိပ်ရာထဲမှာပင် တစ်ယောက်တည်း ပြောလိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ . . .

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

ဟူသော တံခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် . . .

“ဘယ်သူများလဲမသိဘူး”

ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွား အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထကာ

ခြင်ထောင်ထဲမှ ထွက်လာ၍ အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ ရောက်လာ ပြီးလျှင် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိ၍ လွန်စွာ အံ့ဩသွားကာ . . .

“ဟ . . . တံခါးခေါက်သံကြားရပြီး ဘယ်သူမှလဲ မတွေ့ပါလား”

ဟုဆိုကာ ဘေးဝန်းကျင်သို့ ကြည့်ရှုလိုက်၏။ အပြင်တွင် လွန်စွာမှ မှောင်မည်းလို့နေလေ၏။

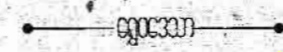
ထိုအခါ လှိုင်ဘွားလည်း တံခါးကို သေချာပြန်ပိတ် ၍ ပြန်အိပ်ရန် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်မည်အပြုတွင် . . .

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

ဟူသော တံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် တုံ့ ခနဲ ရပ်သွားကာ နောက်ကြောင်းကိုပြန်လှည့်၍ တံခါးဆီသို့ လှိုင်ဘွား လျှောက်လို့လာပြီးလျှင် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ . . .

“အောင်မယ်လေးဗျ”

ဟု လှိုင်ဘွား ထိုလူအားတွေ့လိုက်ရ၍ ရုတ်တရက်

www.burmeseclassic.com

လန်သွားလေ၏။

ထိုလူသည်ကား မျက်လုံးတစ်ဖက်ကန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း သွေးသံရဲ့ရဲဖြစ်လို့နေ၏။ အိမ်ထဲတွင် ထွန်းထားသည့်မီးရောင်ကြောင့် ၎င်းအား လှိုင်ဘွားက မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်လေ၏။

“ယဉ်ယဉ်ကို မတွေ့မိဘူးလား”

ဟု ၎င်းက လေသံပျော့ပျော့နှင့်မေးလိုက်ရာ . . .

“ခင်ဗျား . . . ဘယ် . . . ဘယ်ကယဉ်ယဉ်လဲ ကျုပ်

မသိဘူး”

ဟု လှိုင်ဘွားကပြောလိုက်သည့်အခါ ထိုလူသည် တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ချာခနဲ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုလူအား လှိုင်ဘွားက ကြောင်၍ကြည့်နေရင်းမှာ ပင် အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည့်အခါကျမှ လှိုင်ဘွားလည်း သတိပြန်ဝင်ကာ အိမ်တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြန်၏။

“ဟင် . . . ဘယ်လိုလူပါလိမ့်”

ဟုတွေးတောရင်း အိမ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ရပြန်၏။

“အူ”

ဟု လွန်စွာမှ စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာကောင်းသည့် ခွေးတစ်ကောင်သည် ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သဖြင့် လှိုင်ဘွား လွန်စွာမှ ကြောက်လန့်၍ ကြက်သီးများပင် ထလိုလာလေတော့၏။

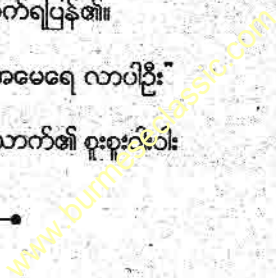
ထိုအချိန်၌ပင် လွန်စွာမှမခံနိုင်သည့် အပုတ်နံ့ကြီးတစ်ခု လှိုင်ဘွား နှာခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသဖြင့် . . .

“အား . . . နံ့လိုက်တာ . . . ထို့”

ဟုဆိုကာ နှာခေါင်းကိုပိတ်လိုက်၍ မြင်ထောင်ထဲသို့ ဝင်ကာ စောင်ကို ခေါင်းမြီးချထားလိုက်ရပြန်၏။

“အမေရေ . . . လာပါဦး . . . အမေရေ လာပါဦး”

ဟုဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ စူးစူးလေးလေး

အော်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် လှိုင်ဘွားမှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကာ ခြုံထားသောစောင်ကို ခွာ၍ နောက်ထွက်ပေါ်လာ မည့်အသံကို စောင့်၍ နားထောင်နေသော်လည်း နောက် ထပ် ကြားရခြင်း မရှိချေ။

ညသည် လွန်စွာမှ နက်လာ၍ တလောကလုံး တိတ်ဆိတ်လို့နေလေ၏။ ခပ်ဝေးဝေး ပေတစ်ရာလမ်းမဆီမှ ကားတစ်စီးမောင်းလာသည့်အသံကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြားလိုက်ရ၏။

ခဏကြာသောအခါ မည်သည့်အသံကိုမှ မကြား ရပြန်ချေ။ တိတ်ဆိတ်၍နေသဖြင့် လှိုင်ဘွား အိပ်ရာထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေး၍ ကြောက်လန့်သလို ခံစားရ၍ ချွေး များထွက်လာ၏။ အာခေါင်များလည်း ခြောက်ပြီး၊ ရေငတ် သလိုဖြစ်ပေါ်လာ၍ လှိုင်ဘွား အိပ်ရာထဲမှ ထရပြန်၏။

ရေအိုးစင်မှ ရေပြည့်ပြည့်တစ်ခွက်ကို မရပ်မနား ဘဲ သောက်လိုက်မိ၏။ ရေသောက်ပြီးသောအခါ နဖူးတွင် ရှိ

သောချွေးများနှင့် မျက်နှာပေါ်တွင်ရှိ၍နေသော ချွေးများကို မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်ရပြန်၏။

ထို့နောက် ခြင်ထောင်ထဲသို့ ပြန်မဝင်သေးဘဲ ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း ရောက်တတ်ရာရာများကို တွေး တောနေရင်း...

“ယဉ်ယဉ်ကို မတွေ့ဘူးလား”

ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရခြင်းနှင့်အတူ မျက် လုံးတစ်ဖက်ကန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးသံရဲရဲဖြစ်နေသော ထိုလူ၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာပြန်၏။

ထိုအခါ လှိုင်ဘွားမှာ ကြောက်စိတ်များဝင်ရောက် လာကာ ခြင်ထောင်ထဲသို့ဝင်၍ ခေါင်းမြီးခြုံ၍နေရလေတော့ ၏။ ထိုအချိန်၌...

“အမေရေ... လာပါဦး။ အမေရေ... လာပါဦး”

ဟုဆိုသောအသံကို ကြားလိုက်ရပြန်၏။

“အား... အား... အား”

ဟူသော ကျီးကန်းတစ်ကောင်၏ စူးစူးရှရှအသံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ...

“ဝုတ်...ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်ဝုတ်... ဝုတ်”

ဟူသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ ထိုးကောင်နေသော ခွေးတစ်ကောင်၏ဟောင်းသံ အဆက် မပြတ်ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် တလောကလုံး တိတ်ဆိတ် လို့ သွားပြန်၏။

ဟိုးခပ်ဝေးဝေးက ပေကရာလမ်းပေါ်မှ မောင်းလာ သည့်ကားသံကို မသဲမကွဲကြားလိုက်ရသည့်မှအပ တိတ် တိတ်လို့နေလေ၏။

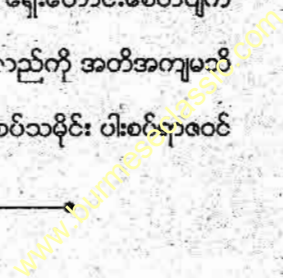
ထိုသို့တိတ်ဆိတ်သွားသည့်အခါ လှိုင်ဘွားထံမှ သက်ကြင်းချသံသည် တိတ်ဆိတ်နေသောအရာကို ထိုး ဖောက်လိုက်လေတော့၏။

“ဟင်း”

အခန်း [၂]

ထို မြို့ကလေးသည် လွန်စွာမှ သာယာလို့ လှပ နေ၏။ အရှေ့ဘက်အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဘေး၌ လွန်စွာမှ ထူးဆန်းသော ရှေးဟောင်းစေတီပျက်တစ်ဆူ ရှိ၏။

လွန်စွာမှ ထူးဆန်းသော ရှေးဟောင်းစေတီပျက် တို့ မည်သူက တည်ထားကိုးကွယ်သည်ကို အတိအကျမသိ ကြပေမယ့် သူပြော ကိုယ်ပြော ပါးစင်သမိုင်း ပါးစင်ဗျာဇာဝင်

အရ ထိုဘုရား၏ သွဲ့တော်ကို "ရွှေသိန်း" ဘုရားဟု ခေါ်ဆိုကြလေ၏။

ထိုစေတီကို တည်ထားခဲ့စဉ်ကပင် သစ္စာပြု၍ တည်ထားခြင်းကြောင့် မဟုတ်မမှန် ကတိမတည်သူ၊ မတော်မတရားပြုမိသူများ ထိုစေတီကို ဦးခိုက်၍ သစ္စာပြုပါက လွန်စွာမှ ထူးဆန်းသောကျိန်စာကြောင့် ခိုတ်တတ်သည် ဟုဆိုကာ ထိုမြို့ကလေးမှလူများသည် ထူးဆန်းသောစေတီ၏ ပရဝုဏ်အတွင်းသို့ဝင်ရန် ဝန်လေးခဲ့ကြကုန်၏။

ကိုလိုနီခေတ်ဦးကမူ ထိုမြို့ကလေးမှ မြို့သား မြို့သူတို့နှင့် ထိုမြို့ကလေးအနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာနီးချုပ်စပ်က ကျေးရွာများမှ အမှုအခင်းများဖြစ်ကြလျှင် ရုံးတင်တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုကြဘဲ "ရွှေသိန်း" ဘုရားတွင် ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုခြင်းဖြင့် အမှုပြေငြိမ်းကြသည်ဟု ဆိုကြလေ၏။

ထိုမြို့ကလေးနှင့် မနီးမဝေးတွင် သောကြာအမည် ရှိသော ရွာလေးတစ်ရွာရှိ၏။ ထိုရွာလေးတွင် ငွေချေးလှေရှိ

သော ချစ်တီးကုလား ဦးဆာမိဆိုသူလည်း ရှိ၏။ ရွာသူ ရွာသားများက ဦးဆာမိထံတွင် နေပြန်တိုးနှင့် ငွေချေးယူကြလေ၏။

ဦးဆာမိကလည်း ထိုသို့ငွေချေးယူကြရာတွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ စာချုပ်စာတန်းများနှင့် ချုပ်ဆိုခြင်းမပြုချေ။ သို့သော် ရွှေသိန်းဘုရားတွင် သစ္စာပြု ကျန်ဆိုမှသာလျှင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ငွေချေးလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုလေ၏။

"အမေရေ . . . လာပါဦး။ အမေရေ . . . လာပါဦး။" ဟုဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် လှိုင်ဘွား အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့လေတော့၏။

လှိုင်ဘွားသည်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်၍ တထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်လန့်သလို ခံစားလိုက်ရလေ၏။ ထိုအချိန်မှာ (၂)နာရီခန့်ပင်၌ပဲသေး

သောကြာနှင့် မိုးပင်မလင်းသေးချေ။

လှိုင်ဘွားပြန်အိပ်ရန် စိတ်ကူးမိသော်လည်း အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရင်း ကြက်သီးများပင်ထဲလို့နေလေတော့၏။

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝုတ်ဝုတ် . . . ဝုတ်”

ဟူသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့ရဟန်ဖြင့် ထိုခွေးက ထိုးဟောင်သည့်အသံကို ကြားရပြန်၏။

“ယဉ်ယဉ်ကို မတွေ့ဘူးလား”

ဟုဆိုသောအသံကို ကြားရသလို ခံစားလိုက်ရပြီး လျှင် မျက်လုံးတစ်ဖက်ကန်းနေပြီး တစ်ကိုယ်လုံးသွေးသံရဲ့ရဲနှင့် ထိုလူအား မျက်လုံးထဲတွင် ပြန်၍မြင်ယောင်လာသဖြင့် လှိုင်ဘွားလည်း မြင်ထောင်ထဲသို့ဝင်ကာ စောင်ကို ခေါင်းခြီးခြံ၍ အိပ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ . . .

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

ဟူသော တံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် လှိုင်ဘွား

စောင်ကို ခေါင်းခြီးခြံထားရာမှ အသာလှုပ်၍ အသံနားစွင့်ရပြန်၏။ ဆက်လက်ပြီး . . .

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

ဟူသော တံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

လှိုင်ဘွားသည် ခြံထားသောစောင်ကို ခွာလိုက်၏။ အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထလိုက်ပြီး မြင်ထောင်အပြင်သို့ထွက်ကာ ခုတစ်ပေါ်၌ပင်ထိုင်နေရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားသလို စဉ်းစားနေရင်းက . . .

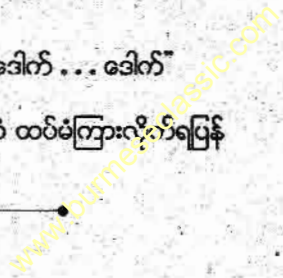
“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

ဟူသော တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်ခဲ့ပြန်၏။

လှိုင်ဘွားမှာ တံခါးထဖွင့်ရကောင်းနိုးနိုးနှင့် ချီတုံချီတုံဖြစ်လို့နေရင်းက အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ တံခါးနားသို့ ရောက်သည့်အခါ . . .

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

ဟုဆိုသော တံခါးခေါက်သံ ထပ်မံကြားလိုက်ရပြန်

၏။

ထို့နောက် လှိုင်ဘွားလည်း တစ်စုံတစ်ရာစဉ်းစား မနေတော့ဘဲ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ရာ အသက် (၁၆)နှစ်ခန့် အရွယ်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက် ရပြန်၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနှင့် လွန်စွာမှ လှပသော တော၏လုံမငယ်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုအခါ လှိုင်ဘွားက ၎င်းအား . . .

“ဘာကိုစွဲရှိလို့လဲ မိန်းကလေး”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အမေက . . . အကြော်ပိုခိုင်းလိုက်လို့ပါရှင်”

ဟု မိန်းကလေးကပြောလိုက်ရာ လှိုင်ဘွားမှာ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီးလျှင် . . .

“မိန်းကလေး လူမှားနေပြီနဲ့တူတယ်။ ဦးက အကြော် မမှာထားပါဘူး”

ဟု လှိုင်ဘွားက ပြန်ပြောလိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက . . .

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ယဉ်ယဉ်တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထို့နောက် လှိုင်ဘွားလည်း တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် . . .

“ယဉ်ယဉ် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

ဟုဆိုကာ စကားပြောသံကို ကြားလိုက်ရပြန်၏။

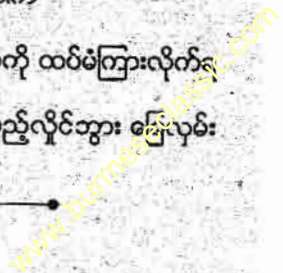
“ဟာ . . . ဟို . . . မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းနေတဲ့လူ

လာရှာတာ ဒီမိန်းကလေးများလား မသိဘူး”

ဟုကာ စဉ်းစားမိပြန်၏။

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

ဟုဆိုသော တံခါးခေါက်သံကို ထပ်မံကြားလိုက်ရသဖြင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်တော့မည့်လှိုင်ဘွား ခြေလှမ်း

များ တုံ့ခနဲရပ်သွားပြီး တံခါးဆီသို့ သမင်လည်ပြန်လှည့်
ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

“ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်သူလဲ”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်ရာ ...

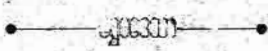
“ယဉ်ယဉ်ပါဦး။ တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်ပေးပါရင်”

ဟု အပြင်ကနေ ယဉ်ယဉ်ဆိုသည့်မိန်းကလေးက
ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ လှိုင်ဘွားလည်း “တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်ပါ”
ဟုဆိုသောအသံကြောင့် ၎င်း တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ဟန်တူ၏
ဆိုကာ လှိုင်ဘွားလည် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ ...

“ဦးရယ် ... ယဉ်ယဉ်ကို ကယ်ပါ။ ယဉ်ယဉ်ကို
ကယ်ပါ”

ဟုဆိုကာ ၎င်းက လှိုင်ဘွား၏လက်မောင်းကို ဆွဲ
ကိုင်၍ အားကိုးတကြီးနှင့် အကူအညီတောင်းလေတော့၏။

“မိန်းကလေး ... ဘာဖြစ်လာတာလဲဆိုတာ ပြော
ပါဦးလေ”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်ရာ ...

“ဟို...ဟို...ဟိုမှာ... ယဉ်ယဉ် သိပ်ကြောက်
တယ်။ ယဉ်ယဉ် သိပ်ကြောက်တယ်။ သူ... သူ... သူ
လာနေပြီ”

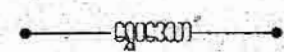
ဟုဆိုကာ ယဉ်ယဉ်က လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ လှိုင်
ဘွား၏ရင်ခွင်ထဲကို အတင်းတိုးဝင်ဝင်ရင်း အပြင်သို့ လက်ညှိုး
ထိုး၍ ပြောလိုက်လေတော့၏။

လှိုင်ဘွားလည်း ယဉ်ယဉ်လက်ညှိုးထိုးရာသို့
ကြည့်လိုက်ရာ တစ်စုံတစ်ရာကို မတွေ့ရချေ။ အပြင်၌
အလင်းရောင်ကို ကောင်းစွာမမြင်ရ။ မှောင်မည်းလို့နေပြန်
၏။

“ဟဲ့... မိန်းကလေး မင်းနောက်ကို ဘယ်သူလိုက်
လာလို့လဲ။ ဘယ်သူမှလဲ မတွေ့ပါလား”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်ရာ ...

“ယဉ်ယဉ် ကြောက်တယ်။ ယဉ်ယဉ် ကြောက်

www.burmeseclassic.com

တယ်။ ယဉ်ယဉ်ကို ကယ်ပါ ဦးရယ်”

ဟု ယဉ်ယဉ်ဆိုသော မိန်းကလေးက ပြောလိုက်

ပြန်၏။

“ကယ်ဆိုလည်း ကယ်ပါမယ် မိန်းကလေးရယ်။

မင်းကို ဘယ်သူက လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေလို့လဲ”

ဟု လှိုင်ဘွားကမေးလိုက်ရာ ယဉ်ယဉ်က ...

“သူ ... သူ ... စံထူး ... စံထူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“စံထူးဆိုတာ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကန်းနေသူ မဟုတ်

လား”

ဟု လှိုင်ဘွားကမေးလိုက်ရာ ယဉ်ယဉ်မှာ လှိုင်

ဘွားရင်ခွင်ထဲမှ ခေါင်းထောင်၍ လှိုင်ဘွားအားကြည့်လိုက်

ပြီး...

“ဟင် ... ဦးက စံထူးကို သိနေတယ်”

ဟုပြောလိုက်သဖြင့် လှိုင်ဘွားလည်း လွန်စွာမှပင်

မိမိကိုယ်၌ ထူးဆန်းသွားလေတော့၏။ မည်သို့မည်ပုံဖြစ်

တာ ...

“စံထူးဆိုတာ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကန်းနေသူ”

ဟု ပြောလိုက်မိသည်မသိတော့ချေ။ ထို့နောက်

ယဉ်ယဉ်က ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးရယ်။ အဲဒီ မျက်လုံးတစ်ဖက်

ကန်းနေတဲ့လူက သမီးကို ... သမီးကို ...”

ဟုဆိုကာ ငိုလေတော့၏။

“ကဲပါ မိန်းကလေး မင်း ဘာမှကြောက်မနေနဲ့

ဘာမှ ဦးအိမ်မှာနေချင်လည်း နေ။ ခိုးလင်းတော့မှ ပြန်ချင်

လည်း ပြန်”

ဟု လှိုင်ဘွားက ပြောလိုက်ရာ ယဉ်ယဉ်က ...

“သမီးကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါလား ဦးရယ်။ အဖေ စိတ်

မကောင်းလို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်ပြန်၏။

“မင်းတို့အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်ရာ . . .

“ယဉ်ယဉ်တို့အိမ်က ဦးတို့အိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးပါဘူး။

ပန်းရှေ့နားလေးက ရေကန်ကြီးနားမှာပါ”

ဟု ယဉ်ယဉ်ကပြောလိုက်လေ၏။

“လိုက်ပို့ပေးမယ်နော် . . . ခဏနေဦး”

ဟုဆိုကာ အိမ်ခန်းထဲသို့ဝင်ကာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး

ယူ၍ ပြန်ထွက်လာပြီးလျှင် . . .

“လာ . . . သွားကြမယ်”

ဟုပြောလိုက်ပြီး လှိုင်ဘွားသည် တံခါးကို သော့
ခတ်ကာ ယဉ်ယဉ်အား လိုက်ပို့ရန် ၎င်းတို့အိမ်သို့ထွက်ခဲ့ကြ
လေတော့၏။

လှိုင်ဘွားက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုး၍ ယဉ်ယဉ်က
ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်၍ ထွက်လာခဲ့ရာ လမ်းတစ်နေရာသို့
ရောက်သည့်အခါ . . .

“ဦး . . . သရဲကြောက်တတ်လား”

ဟု ရုတ်တရက်မေးလိုက်သဖြင့် လှိုင်ဘွားမှာ
တထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရင်း . . .

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု ကြောက်စိတ်အနည်းငယ်ဖြင့် လှိုင်ဘွားက
ယဉ်ယဉ်အား မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာမှတော့မဖြစ်ပါဘူးဦးရယ်။ ရှေ့နားက ရေတွင်း
ပျက်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီရေတွင်းက သရဲသိပ်ချောက်
တာ”

ဟု ယဉ်ယဉ်က ပြောလိုက်ရာ . . .

“အလိုလေးဗျာ . . . သ . . . သ . . . သရဲခြောက်
တယ် . . . ဟုတ်လား”

ဟု လှိုင်ဘွား သွေးပျက်သွားလေတော့၏။

“တကယ်ပြောတာ ဦးရဲ့။ မလှမှန်ဆိုတဲ့အစ်မကြီး
အစ်ယောက် ရေတွင်းထဲ ခုန်ချပြီး သေသွားတာလေ”

ဟု ယဉ်ယဉ်ကပြောလိုက်သဖြင့် လှိုင်ဘွားမှာ ရှေ့

ဆက်မသွားရဲတော့ဘဲ ထိုနေရာ၌ ရပ်လိုက်သဖြင့် ...

“ဦး ဘာလို့ရပ်လိုက်တာလဲ။ ဘာလဲ ... ဦးက

အစ်မကြီးမလှမွန်ဆိုတဲ့ သရဲမကြီးကို ကြောက်လို့လား။

မကြောက်ပါနဲ့ ဦးရယ်။ တကယ်တော့ သရဲတစ္ဆေဆိုတာ

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အရာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်

တော့ သရဲတစ္ဆေဆိုတာ သိပ်သနားဖို့ကောင်းတာ”

ဟု ယဉ်ယဉ်က ပြောလိုက်လေ၏။

ယဉ်ယဉ်ထံမှ လွန်စွာထူးဆန်းသော စကားတွေ

ကြားလိုက်ရသဖြင့် ၎င်းအား လှိုင်ဘွားကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မိန်းကလေးက သရဲတစ္ဆေကို မကြောက်ဘူး

လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ...

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... ယဉ်ယဉ်က သရဲ

တစ္ဆေကို မကြောက်ပါဘူး။ လူတွေကိုတော့ ကြောက်တယ်။

ပြီးတော့ ...”

ဟုဆိုကာ ၎င်း၏စကားကို ရပ်လိုက်လေ၏။

“ဆက်ပြောလေ ... မိန်းကလေး။ ပြီးတော့ ... ဘာ

ဖြစ်သလဲ”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်ရာ ...

“မျက်လုံးတစ်ဖက်ကန်းနေတဲ့ စံထူးဆိုတဲ့လူကို

တော့ သိပ်ကြောက်တယ်”

ဟု ယဉ်ယဉ်က မျက်နှာတွင် သွေးမရှိအောင်

ကြောက်ရွံ့စွာနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်းဟာ အတော်ကိုထူးဆန်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ

လား။ သရဲတစ္ဆေကိုတော့ မကြောက်ဘဲ လူကိုတော့ သရဲ

တစ္ဆေထက် ပိုကြောက်နေပါလား”

ဟု လှိုင်ဘွားက ပြောလိုက်လေ၏။

“သရဲတစ္ဆေဟာ လူကို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်

တယ်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူး။ လူကသာ လူတွေကို အလွန်ဒုက္ခ

ပေးတာ။ ယဉ်ယဉ်သေလို့ သရဲဖြစ်ရင်တောင် လူတွေကို ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ဘူး”

ဟု ယဉ်ယဉ်ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် လှိုင်
ဘွား ကြက်သီးထသွားလေတော့၏။

ထို့နောက် လှိုင်ဘွားက ယဉ်ယဉ်အား သေချာစွာ
ဩည့်လိုက်ရင်း ယဉ်ယဉ်သည် လွန်စွာမှ ချစ်စရာအရုပ်
ကလေးကနေ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လွန်စွာမှ ကြောက်စရာ
ကောင်းသည့် သရဲတစ္ဆေအသွင်သို့ ပြောင်းသွားကာ လှိုင်
ဘွားမှာ...

“အောင်မယ်လေးဗျ... သရဲမကြီး... သရဲမကြီး
သရဲမကြီး”

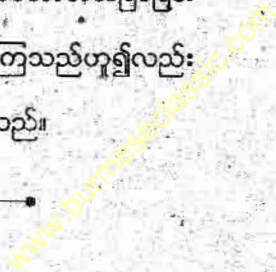
ဟု ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သည့်အခါ
အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားလေတော့၏။

x x x

အခန်း [၃]

ကျိန်စာသင့်သည်ဆိုခြင်းများကို အနောက်တိုင်း
နိုင်ငံများထက် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအပါအဝင် အရှေ့နိုင်ငံများ
က အယူရှိတတ်ကြပါသည်။

အနောက်နိုင်ငံသားများကမူ မတော်တဆဖြစ်ခြင်း
ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တိုက်ဆိုင်၍ဖြစ်ကြသည်ဟူ၍လည်း
ကောင်း အများအားဖြင့် ယူဆခဲ့ကြပါသည်။

ကျိန်တော်သည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျိန်စာသင့်
သည့်ဖြစ်ရပ်ဆန်းအချို့ကို ဤမနောမယဂျာနယ်ကြီးနှင့်
မနောကြာဖြူမဂ္ဂဇင်းကြီးများတွင် ငါ့အားလျော်စွာ ရေး
အားဖော်ပြပြီး ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၂၂ ခုနှစ်က တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ခရစ်တော်
မပေါ်မီ ဘီစီ ၁၄ ရာစုနှစ်က နန်းတက်ခဲ့သော အီဂျစ်ပြည်ရှင်
သက်တော် (၁၉)နှစ်ခန့်သာရှိခဲ့သည့် ကျူဘာခမ္မန်ဘုရင်
ကလေး၏ သင်္ချိုင်းဂူနှင့်ပတ်သက်၍ တွေ့ရှိခဲ့ရသော ဗြိတိသျှ
အမျိုးသားမြို့စားကြီး လော့ဒ်ကာနာဂွန်နှင့် အဖွဲ့သားများမှာ
မမျှော်လင့်သော ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံ
ခဲ့ကြရပါသည်။

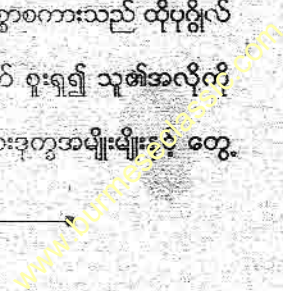
ဤတွေ့ကြုံရမှုများကို အများကပင် ကျူဘာခမ္မန်
ဘုရင်ကလေး၏ကျိန်စာမိကြသည်ဟု ယူဆထားခဲ့ကြပါ
သည်။ တိုက်ဆိုင်မှုဟုဆိုရန်လည်း တိုက်ဆိုင်ပဲ တိုက်ဆိုင်
လွန်းသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ဤဖြစ်ရပ်များကို အချို့သော မနောသုတေသီများ
ကမူ သူပြောကိုယ်ပြော အစွဲအလမ်းများကြောင့် လူတို့၏
စိတ်ကို လေးလံစေပြီး ဥပါဒ်ကြောင့် ဘေးဥပါဒ်ဖြစ်ခြင်း
ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ဆိုကြ၏။

သို့သော် အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များဖြစ်ခြင်း၏ နောက်
ကွယ်တွင် ကျိန်တော်တို့ နှားမလည်နိုင်သော အင်အား တစ်
စုံတစ်ရာရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် ကျိန်စာဆိုသည်မှာ ဘုန်းတန်ခိုး
အာနိသင်နှင့်ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဝတ္ထုပစ္စည်း
တစ်ခုအပေါ်တွင်ဖြစ်စေ၊ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ်တွင်
ဖြစ်စေ၊ လူတစ်စုအပေါ်တွင်ဖြစ်စေ လေးနက်စွာ ရေရွတ်
မန်းမှုတ်ခဲ့သည့် သစ္စာစကားပင်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ မူလပုဂ္ဂိုလ်၏သစ္စာစကားသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်
ဘုန်းတန်ခိုးအာနိသင်ရှိသလောက် စူးရှ၍ သူ၏အလိုကို
ဖီလာဆန့်ကျင်ပြုလုပ်သူတိုင်း ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့

ကြုံရတတ်လေသည်။

ဤသို့လျှင် မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်ဘေးအန္တရာယ်များ ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ ကျရောက်ခြင်းကို ကျိန်စာသင့်သည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မှတ်တမ်းများအရ သြစတေးလျှိုထီးမွေ နန်းမွေခံ အိမ်ရှေ့မင်းသားကြီး ဖာဒီနန်၏ကိုယ်ပိုင်ကားအနီလေးမှာလည်း ကျိန်စာသင့်ထားသော ကားကလေးဟု အများက တင်ပွန်းတစ်ခွဲကြပါသည်။

ဤကားပိုင်ရှင်မင်းသားကြီး ဖာဒီနန်နှင့်ကြင်ယာတော်တို့မှာ ထိုကားပေါ်တွင် ၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၂၈) ရက်နေ့က ဘော့စနီးယားပြည်နယ် ဆာရာဂျေ့ပိုမြို့တွင် အကြမ်းဖက်သမားများက လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသဖြင့် မင်းသားကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရလေသည်။

နောင်တွင် ဤကားနီကလေးနှင့် ငတ်သက်သူ အားလုံးမှာ ဘေးဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြရပါသည်။ ယင်းကားနီ

ကလေးမှာ ပိုင်ရှင်အမျိုးမျိုးပြောင်းခဲ့ရလေ၏။

ပိုင်ရှင်အားလုံးတို့မှာလည်း တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးများနှင့် တွေ့ကြုံရသဖြင့် နောက်ဆုံးဝယ်ခဲ့သည့် ပိုင်ရှင်သည် ထိုကားနီကလေးအား သြစတေးလျှိုနိုင်ငံ ဝီယင်နာမြို့ပြတိုက်ကြီးသို့ လှူခဲ့ရသည်။

ကားနီကလေး၏ဖြစ်ရပ်ကား ဤတွင် နိဂုံးမချုပ်ခဲ့။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ပွားလာခဲ့ရာ မဟာမိတ်လေတပ်မတော်မှ လေယာဉ်များက ဝီယင်နာမြို့အား ဝိုင်းကြိုတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်တွင် ဝီယင်နာပြတိုက်ကြီးနှင့် ကျိန်စာသင့်သည်ဟု ယူဆရသော ကားနီကလေးမှာ ငုံးဒဏ်သင့်၍ မီးလောင်ပျက်စီးခဲ့ရ၏။

အထက်ပါဖော်ပြထားသည့် ဆောင်းပါးသည် "ထူးဆန်းသော ကျိန်စာ" အမည်ရှိလှည့် ဆရာကြီး (ဦး) လှမိုး (ပညာရေး) ရေးသည့် "သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များ" ပင်ဖြစ်၏။ ထိုဆောင်းပါးကို လှိုင်ဘွားဖတ်၍မဆုံးခင်မှာ သက်

ပြင်းများစွာ ချစ်လေ၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်လန့်သလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ ၎င်း၏နားထဲသို့ . . .

“အမေရေ . . . လာပါဦး။ အမေရေ . . . လာပါဦး”

ဟုဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားလေတော့၏။

စာကို လှိုင်ဘွား ဆက်မဖတ်တော့ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောနေမိ၏။ ထိုသို့တွေးတောနေသည့် တစ်စုံတစ်ရာသည် မည်သို့သောအကြောင်းအရာဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကိုလည်း ၎င်း ရှာဖွေ၍မတွေ့ရှိနိုင်။ တစ်စုံတစ်ရာကို တော့ဖြင့် အမှန်တကယ်ပင် တွေးတောနေဟန်ဖြစ်လေတော့၏။

“ကျိန်စာ . . . ကျိန်စာ . . . ကျိန်စာ”

ဟုဆိုသောစကားလုံးကို လှိုင်ဘွား တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရေရွတ်နေလိုက်ပြန်၏။

ဆရာကြီး(ဦး)လှမိုး(ပညာရေး)ရေးသည့် “ထူးဆန်းသော ကျိန်စာ” နှင့် ၎င်းရေရွတ်လိုက်သည့် ကျိန်စာသည် တစ်ထပ်တည်းတူနေမည်လားဟုလည်း လှိုင်ဘွား တွေးနေဟန်ရှိမည်။ ထို့နောက် . . .

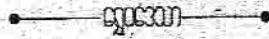
“ဟင်း”

ဟုဆိုသော သက်ပြင်းချသံတစ်ခု ၎င်းထံမှ မထင်မှတ်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြန်၏။

“ဟင့် . . . ဟင့် . . . ဟင့်”

ဟု မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ လွန်စွာမှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန်ဖြစ်သော ငိုရှိုက်သံတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသံ ကြားရသဖြင့် လှိုင်ဘွား ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ မရည်ရွယ်ဘဲ ထလိုက်မိ၏။

ထို့နောက် တံခါးကိုဖွင့်မိပြန်၏။ တံခါးကိုဖွင့်ပြီးသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းကလေးတစ်ဦး ငိုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်၏။

www.burmeseclassic.com

အိမ်တံခါးကို စေ့ရုံစေ့ထားပြီးလျှင် ထိုမိန်းကလေး
ငိုနေရာသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က . . .

“ဟေ့ . . . လှိုင်ဘွား မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘာ
ဖြစ်လို့ငိုနေတာလဲဆိုတာ သွားကြည့်စမ်း”

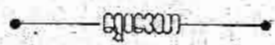
ဟုပြောလိုက်သည့်အလား ထိုငိုနေသောမိန်းကလေး
ထံသို့ လှိုင်ဘွား သွားလေတော့၏။

မိန်းကလေးသည် ရေတွင်းပျက်ကြီးနားက ဝါးကွပ်
ပျစ်လေးပေါ်တွင် တင်ပျဉ်လွှဲထိုင်ကာ လွန်စွာမှ ဝမ်းနည်း၍
ငိုကြွေးနေ၏။

ရေတွင်းပျက်ကြီးအနားသို့ လှိုင်ဘွားရောက်သွား
သည့်အခါ မည်သို့ဖြစ်သည် မသိ။ ကြက်သီးများ ထသွား
လေ၏။

“ရှေ့နားက ရေတွင်းပျက်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ
ရေတွင်းက သရဲ သိပ်ချောက်တာ”

ဟုဆိုသောစကားကို ကြားယောင်လာပြီး ထိုမှ

တစ်ဆက်တည်း . . .

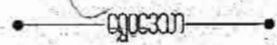
“တကယ်ပြောတာ ဦးရဲ။ မလှမွန်ဆိုတဲ့ အစ်မကြီး
တစ်ယောက် ရေတွင်းထဲ ခုန်ချပြီး သေသွားတာလေ”

ဟုဆိုသောစကားကိုပါ ကြားယောင်လို့လာသဖြင့်
လှိုင်ဘွား ရှေ့သို့သွားနေသော ခြေလှမ်းများ အလိုအလျောက်
ရပ်တန့်သွားလေတော့၏။

ရှေ့ဆက်သွားသင့် မသွားသင့်ကိုလည်း ချက်ချင်း
ဆုံးဖြတ်ရန် ချီတိုချီတိုဖြစ်လို့နေပြန်၏။ ထိုနေရာသို့ရောက်
နေမှဖြင့် “မထူးတော့ပါဘူး” ဟုဆိုကာ သွားမည့်ခြေလှမ်း
များ ပြင်လိုက်စဉ် ဝါးကွပ်ပျစ်တွင်ထိုင်နေသော မိန်းကလေး
က လူသံကြားရသဖြင့် ဇတ်ခနဲ လှည့်လိုက်ရာ . . .

“မင်း . . . မင်း ဘာလို့ငိုနေတာလဲ။ မင်းဟာ မလှ
မွန် မဟုတ်လား”

ဟုဆိုကာ မေးလိုက်သည့်စကားကြောင့် လှိုင်ဘွား
ထိုထံတိုင်ပင် အံ့သြလို့နေလေတော့၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေး

က...

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မနာမည် မလှမွန်ပါ”
ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“အလိုလေးဗျာ... ဒါဆို မင်းက ရေတွင်းထဲခုန်ချ
ပြီး သေသွားတဲ့သူပေါ့။

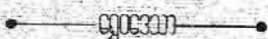
ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွားက အလန့်တကြားမေးလိုက်
ရာ မလှမွန်မှာ ချုံးပွဲချင်လေတော့၏။

“ဟိုက်... ပြသနာပဲ။ ငါ ဒွဲဒွဲကြီးပြောလိုက်တာ
သူ့ခမျာ ရှက်ပြီး ငိုနေတာနဲ့တူတယ်။ အားနာလိုက်တာ။ သူ
ခမျာ သနားစရာလေး”

ဟု လှိုင်ဘွား ကြောက်လန့်နေရသည့်အခါမှာ
ကရုဏာသက်မိပြန်၏။

“မင်း... မင်းက ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရေ
တွင်းထဲ ခုန်ချပြီး သတ်သေလိုက်ရတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်ပြီးလျှင် လှိုင်ဘွားလည်း မိန်းကလေး

ထိုင်နေသည့် ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် မရဲတရဲဝင်ထိုင်လိုက်ရ
ပြန်၏။ ထို့နောက် မလှမွန်က ...

“ကျွန်မ... ကျွန်မ... ကျွန်မ... ဟင့်... ဟင့်”
ဟုဆိုကာ ငိုလိုက်ပြန်၏။

“ဟင်း”

ဟူ၍ လှိုင်ဘွားက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ဆက်ပြောပါဦး။ မိန်းကလေးက ဘယ်လိုဖြစ်ရ
တာလဲလို့”

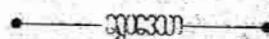
ဟု လှိုင်ဘွားက ဆက်မေးလိုက်လေ၏။

“ဟင့်... ဟင့်... ကျွန်မ ရှက်လို့ပါရှင်”

ဟု မလှမွန်က ပြောလိုက်ရာ ထိုအချိန်၌ လှိုင်ဘွား
အိမ်ခင်းပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ခု ပြုတ်ကျလိုက်သဖြင့် လွန်စွာမှ
ဆတုန်မှုဖြစ်သွားကာ ...

“အား”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်သဖြင့် ဝါးကွပ်ပျစ်

ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသော လှိုင်ဘွားမှာ လန့်နိုးလာခဲ့လေ၏။

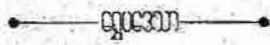
ထို့နောက် ၎င်း၏ခေါင်းကို သေချာကိုင်၍ စမ်းကြည့်ရာ ဘာမှမဖြစ်။ နာကျင်မှုလည်းမရှိ။ ၎င်း၏လက်ထဲ၌ ဆရာကြီး(ဦး)လှမိုး(ပညာရေး) ဆောင်းပါးပါသော မနောမယဂျာနယ်ကို ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။

“ငါ . . . ဒီခါးတွင်ပျစ်ပေါ်ကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

ဟုစဉ်းစားမိ၏။ လွန်စွာမှလည်း ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါလားဟုပင် ဖြစ်လို့နေလေ၏။

“ငါ . . . စာဖတ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားရင်း မလှမွန်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို အိပ်မက်မက်နေတာဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကိုရောက်နေတာလဲဆိုတာတော့ . . .

ဪ . . . သိပြီ . . . သိပြီ။ ငိုသံကြားလို့ . . . ဟင်းဒါဆိုရင် မလှမွန်က ဘယ်မှာလဲ”

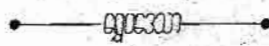

ဟုဆိုကာ ၎င်းရောက်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်လိုက်ရာ . . .

“အမယ်လေး . . . ရေတွင်း . . . ရေတွင်းပျက်ကြီး ဒီရေတွင်းပျက်ကြီးက မလှမွန်ခုန်ချသေသွားတဲ့ ရေတွင်းပျက်ကြီးပဲ”

ဟုဆိုကာ ထိုနေရာမှ ချက်ချင်း လှိုင်ဘွား ကြောက်လန့်၍ ထွက်လာခဲ့ရလေတော့သတည်း။

x x x

တို့ကလွတ်မြောက်သွားသော သက်တမ်းများ

အခန်း [၄]

လေပြေလေညှင်းကလေးများ တိုက်ခတ်လိုက်သ
ဖြင့် လှိုင်ဘွား ရင်ထဲ အေးမြသွားလေ၏။ ဘဝအမောများ
ပြေပျောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပြန်၏။

“ဟု... ကောင်းလိုက်တဲ့လေပြေလေညှင်းလေး
ခါးကား”

ဟုလည်း လှိုင်ဘွားရင်ထဲ၌ ကြိတ်၍ ချီးမွမ်းလိုက်

မိပြန်၏။

အချိန်သည်ကား ညနေ လေးနာရီကျော်၍ ငါးနာရီ အချိန်သို့ရောက်လုနေလေ၏။ ကောင်းကင်၌ ငှက်တစ်အုပ် တန်းစီ၍ အချိန်တေး လို့ အိတ်တန်းပျံသန်းနေကြသည်ကို လှိုင်ဘွား တွေ့လိုက်ပြန်၏။

နေဝင်ရီသရော် အချိန်ရောက်ပြီ။

ကျွဲနွားများ ရွာသို့ပြန်လာကြပြီ။

ဟူသော သူငယ်တန်းမြန်မာဖတ်စာအုပ်ထဲက သင်ခန်းစာတစ်ခုကို အမှတ်ရနေသည့်အခိုက် နွားကျောင်း သားလေးတစ်ဦးသည် ကျွဲတစ်ကောင်ကို ခွမ်း၍ ကျွဲနွား တစ် အုပ်သည် ရွာဘက်သို့ပြန်လာကြသည်မြင်ကွင်းကို လှိုင် ဘွား ကြည့်ရှုခံစားနေလေ၏။

ကျွဲနွား၏ နောက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက် သည် ကျွဲ၊ နွားများ သွားရာသို့ လိုက်ပါသွားခြင်းမပြုဘဲ လှိုင် ဘွားရပ်နေသည့်နေရာသို့ ဦးတည်၍ လျှောက်လာလို့မေ

လေ၏။ ထိုလူအား လှိုင်ဘွားက ကြည့်မိနေလေ၏။

ထိုသူသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် လျှောက်လာကာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လှိုင်ဘွားအနားသို့ ရောက်အောင်လာနေ သဖြင့် ...

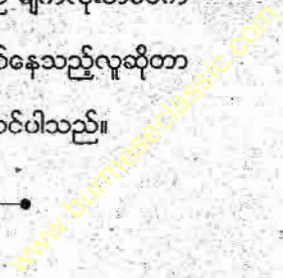
“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ဟုဆိုကာ စဉ်းစားနေ၏။ ထိုသို့စဉ်းစားနေရင်းက ထိုလူသည် လှိုင်ဘွားနှင့် ၁၀ ပေခန့်အကွာအဝေးသို့ရောက် သည်နှင့် ထိုလူအား လှိုင်ဘွားအား သဲသဲကွဲကွဲမြင်လိုက်ရ သဖြင့် လွန်စွာမှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေတော့၏။

ထို့နောက် လှိုင်ဘွား၏ရှေ့တည့်တည့်သို့ရောက် သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ထိုလူက လှိုင်ဘွားအား ...

“ယဉ်ယဉ်ကို မတွေ့မိဘူးလား”

ဟုမေးလိုက်သော ထိုလူသည် မျက်လုံးတစ်ဖက် တန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံးသွေးသံရဲရဲနှင့် ဖြစ်နေသည့်လူဆိုတာ တော့ စာဖတ်ပရိသတ် သိလောက်ပြီထင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုလူအား လှိုင်းဘွားက လွန်စွာမှ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်သွားကာ . . .

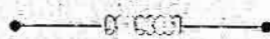
“မတွေ့မိပါဘူး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟုမေးလို ၂ ရာ ထိုလူက လှိုင်းဘွားအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာလွှဲကာ ကျောခိုင်း၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ နေလုံးကြီးသည် အနောက်ဘက်သို့ ထိုးကျသွားကာ အမှောင်ထုဘက်သို့ ဦးတည်နေလေ၏။

မည်သို့ဖြစ်မှန်းမသိ ထိုသူအား လှိုင်းဘွားအား ကြည့်နေရင်း လွန်စွာမှ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ ကြက်သီးများပင် ထလိုလာကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွဲရသည့်အခါ လွန်စွာမှ မည်းမှောင်လို့နေပေတော့၏။

လှိုင်းဘွား အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည့်အခါ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

“ယဉ်ယဉ်ကို မလေ ဝိဘူးလား”

ဟုမေးလိုက်သော မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းကြီး တစ်တိုက်လုံး သွေးသံရဲရဲနှင့် ဖြစ်နေသည့် ထိုလူ၏အသံကို ကြားလိုက်ရရာ လှိုင်းဘွား နတ်ပူးသလို တုန်လှုပ်သွားပြီး ကြက်သီးများပင် ထသွားလေတော့၏။

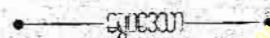
“အမေရေ . . . လာကြည့်ပါဦး။ အမေရေ . . . လာကြည့်ပါဦး”

ဟုဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရာ လှိုင်းဘွားမှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြန်၏။

“ဘာတွေလဲ . . . ဘာတွေလဲ . . . ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဟုဆိုကာ လှိုင်းဘွား စဉ်းစားရ လွန်စွာကြပ်၍ ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထ၍ ဒေါသများ ပေါက်ကွဲကာ အော်ကြီးတစ်ကျယ်နှင့် အော်လိုက်ပြီးနောက် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေတော့၏။

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

www.burmeseclassic.com

ဟူသော တံခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်
လှိုင်ဘွားသည် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်
ပေါ်မှ ဇတ်ခနဲ ထကာ တံခါးရှိရာသို့သွားပြီးလျှင် . . .

“ဘယ်သူလဲ . . . ဘယ်သူလဲဟေ့”

ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွား အော်၍ပြောလိုက်လေ၏။

သို့သော် အပြင်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ထူးသံ

မကြားရချေ။

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

ဟူသော တံခါးခေါက်သံ ထပ်မံကြားရသဖြင့် တစ်

စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်းမရှိတော့ဘဲ လှိုင်ဘွားက တံခါးကို ဖွင့်
လိုက်ရာ . . .

“သရဲ . . . သရဲ . . . သရဲ”

ဟု လန့်ဖျတ်၍ အော်လိုက်လေ၏။

“ဟာ . . . ဦးကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟု ၎င်းက မေးလိုက်ရာ လှိုင်ဘွားက သေချာ

ကြည့်၍ . . .

“မင်း . . . မင်း . . . ယဉ်ယဉ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ယဉ်ယဉ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ သရဲတော့ မဟုတ်

ပါဘူးရှင်”

ဟု မိန်းကလေးက ပြော၍ရယ်လိုက်ရာ . . .

“ဟူး”

ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွား လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်

လိုက်ပြီးနောက် . . .

“မိုးချုပ်နေပြီ။ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

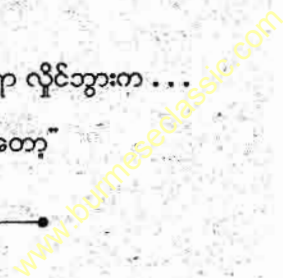
ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာလာလုပ်တာလဲဆိုတော့ ဦးနဲ့ စကားပြောချင်

လို့လာတာပေါ့”

ဟု ယဉ်ယဉ်က ပြောလိုက်ရာ လှိုင်ဘွားက . . .

“မိုးချုပ်နေပြီ။ မနက်မှ လာတော့”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် တံခါးကို ကျယ်လောင်
စွာ ထွက်ပေါ်လာအောင် ပိတ်လိုက်၏။ သော့ကိုလည်း ခတ်
လိုက်ပြီးနောက် ခပ်စောစောကလို့ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ခြေ
ပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ရလေတော့၏။

ထိုသို့ထိုင်နေသော်လည်း ဘာရယ်မသိ တစ်စုံ
တစ်ခုကို တွေး၍ ကြောက်လန့်နေသလို ခံစားနေရ၏။ ထိုသို့
ဖြစ်ခြင်းနှင့်အတူ ကြက်သီးတွေပါ ဖျန်းခနဲထသွားလေတော့
သတည်း။

x x x

အခန်း (၅)

အချိန်ကာလ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ပညာရှင်တို့
က အမျိုးမျိုးကြံဆခဲ့ကြသော်လည်း လူအများ ကျေနပ်ဖွယ်
ကောင်းသော ခိုင်မာတိကျသည့်အဖြေကို မရရှိကြချေ။
အချို့ပညာရှင်များကမူ အချိန်ကာလကို အလျား၊ အနံ၊
အမြင့်ကဲ့သို့ လူတို့သွားရာ နယ်မြေ၏ တောင်တစ်ခုဟု ဆို
ကြ၏။

www.burmeseclassic.com

အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အနာဂတ်ကို ကြိုတင်
၍ သိမြင်ကြသည်ဟု ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ လူအများက ယုံကြည်
ကြသည်။ အမှန်အားဖြင့် အနာဂတ်နှင့်အတိတ် ခြားနားခြင်း
မှာ အနာဂတ်က မဖြစ်သေးဘဲ၊ အတိတ်က ဖြစ်ပြီးပြီဖြစ်
သည်။

ပစ္စုပ္ပန်တွင်မူ အနာဂတ်နှင့်အတိတ် နှစ်ခုလုံး မရှိ
ပါ။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ လူတို့သည် အနာဂတ်ကို နိမိတ်
ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အိမ်မက်ဖြင့်လည်းကောင်း ကြိုတင်သိ
နိုင်လျှင် အတိတ်သို့ တစ်ကျော့ပြန်မရောက်နိုင်သလော။
စဉ်းစားစရာဖြစ်ပါသည်။

* * *

ထိုမြို့ကလေးသည် လွန်စွာမှ လှပလို့နေလေ၏။
အရှေ့ဘက်အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဘေး၌ စေတီတစ်ဆူ ရှိ
လေ၏။

နွေရာသီကာလဖြစ်၍ အင်ဂျင်နီယာလှိုင်ဘွား
သည် အားလပ်ရက်ဖြစ်သည်နှင့် အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်
တည်း အထက်ကမြို့ကလေးတစ်မြို့ရှိ ကျေးရွာကလေးတစ်
ရွာသို့ အလည်အပတ်ထွက်လာခဲ့လေ၏။

အင်ဂျင်နီယာလှိုင်ဘွား ရောက်ရှိနေသည့်ရွာက

လေးမှာလည်း လွန်စွာမှ ကျေးလက်ဆန်သော ရွာကလေး တစ်ရွာပင် ဖြစ်လို့နေလေ၏။

ထိုရွာလေး၏ ရွာရိုးလမ်းသွယ်ကလေးတစ်ခု အတွင်း လျှောက်လာခဲ့သည်နှင့် ၎င်း၏စိတ်သည် မည်သို့ ဖြစ်သွားရသည် မသိ။ တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ လွန်စွာမှ မွန်း ကြပ်သလို ခံစားနေရသည်ဟု ထင်လာမိလေတော့၏။

ထိုရွာရိုးလမ်းသွယ်ကလေးအတွင်း လူသွားလူလာ ရှင်းလင်းလျက်ရှိနေ၍ လမ်းကလေးမှာ ကျောက်တုံးများဖြင့် သေသေသပ်သပ် ခင်းထားသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။

ထို့နောက် လွန်စွာမှ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ခိုင် ခိုင်ခန့်ခန့်ရှိသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် . .

“အင်း . . . ဒီလိုရွာမျိုးမှာလည်း အလွန်ကောင်းတဲ့ အိမ်ကြီးမျိုးရှိပါသေးတယ်”

ဟု လှိုင်ဘွားတွေ့မိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ အိမ်ကြီး အတွင်းမှတစ်ဆင့် ခြံစည်းရိုးကနေ လွန်စွာမှ အသားမည်း၍

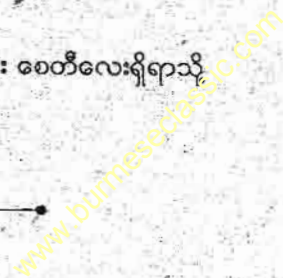
ခိုက်ပူနေသော ချစ်တီးကုလားတစ်ဦး ထွက်လာ၏။ ၎င်း နောက်မှ ကုလားတစ်ဦးက ထီးမိုးပေးကာ ထပ်ချပ်မခွာ လိုက်လာ၏။ ၎င်းတို့နောက်မှ မြန်မာလူမျိုးအမျိုးသားကြီး တစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်တို့ လိုက်ပါ လာကြသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။

၎င်းတို့လေးဦးသည် ရွာ၏အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည် ၍ ထွက်သွားကြသည်ကို လှိုင်ဘွား တွေ့လိုက်ရပြန်၏။ ထို့ နောက် လှိုင်ဘွားလည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကာ ရွာရိုးများ တို့ လျှောက်ကြည့်နေမိ၏။

အဝေးပြေးကားလမ်းဘေးရှိ စေတီလေးတစ်ဆူကို လှိုင်ဘွား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် . . .

“အတော်ကို ကြည်ညိုစရာကောင်းတဲ့စေတီလေး ဝါလား။ ကြုံတုန်း ဝင်ဖူးဦးမှ”

ဟု စိတ်ထဲမှာတွေ့လိုက်ပြီး စေတီလေးရှိရာသို့ လှိုင်ဘွား ဦးခိုက်၍လာခဲ့လေ၏။

ထိုစေတီလေး၏ဘွဲ့တော်သည်ကား "ရွှေသိန်း"
စေတီတော်ဟုဆိုသော မှန်ဦးမှာ ကမ္မည်းထိုးထားသည်ကို
လှိုင်ဘွား တွေ့လိုက်ရလေ၏။

မှန်ဦးမှတစ်ဆင့် စေတီ၏ ပရဂုဏ်အတွင်းသို့ ဖိနပ်
ချွတ်၍ဝင်လိုက်သည့်အခါ လှိုင်ဘွားမှာ ကြက်သီးဖြန်းခဲနဲ ထ
သွားလေ၏။

ထို့နောက် ရွာထဲတွင်တွေ့ခဲ့ရသော ချစ်တီးကုလား
နှင့် လူသုံးယောက်ကို တွေ့ရ၍ လွန်စွာမှ ထူးဆန်းသွားလေ
၏။

"ဪ... သူတို့က ဘုရားလာကြတာကိုး"

ဟုစိတ်ထဲ၌ အောက်မေ့လိုက်ပြီးလျှင် ၎င်းတို့အား
မည်သို့သောအဓိပ္ပာယ်မျိုးနှင့် ကြည့်မိသည်ကိုပင် လှိုင်ဘွား
ကောင်းစွာမသိချေ။

၎င်းတို့(၄)ဦးသည် ဘုရားပရဂုဏ်အတွင်းမှ ထွက်
ကာ ၎င်းတို့ရွာဘက်သို့ ထွက်သွားကြသည်အထိ မျက်စိ

အဆုံး လှိုင်ဘွားကြည့်မိလေ၏။

"လူကလေး ကြည့်လှချီလား"

ဟု ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံကြောင့်
လှိုင်ဘွား ၎င်း၏ကိုယ် တွန့်သွား၍ အသံရှင်သို့ကြည့်လိုက်
အသက် ၆၀ အရွယ်ရှိ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရ
လေတော့၏။

"ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... သူတို့(၄)

အသက် ဘုရားလာတာကို ဘာရယ်မဟုတ် ကျွန်တော့်
ရွာထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဘဝင်မကျသလိုမျိုးဖြစ်ပြီး ကြည့်
မိတာပါ"

ဟု လှိုင်ဘွားက ပြောလိုက်ရာ ရသေ့ကြီးက ပြုံး

မိတ်ပြီးနောက်...

"လူလေးစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဘဝင်မကျတာလဲ

ဟု ရသေ့ကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လို . . . ဘဝင်မကျတာလဲဆိုတာ တပည့်
တော် ဝေခွဲလို့မရဖြစ်နေပါတယ်”

ဟု လှိုင်ဘွားက လျှောက်လိုက်ပြန်ရာ . . .

“လူလေးက ဧည့်သည်တစ်ယောက်ထင်တယ်”

ဟု ရသေ့ကြီးက လှိုင်ဘွားအား သေချာကြည့်၍
မေးလိုက်လေ၏။

“တင်ပျံ . . . တပည့်တော်က ရန်ကုန်က အင်ဂျင်
နီယာတစ်ယောက်ပါ ဒီမြို့က ဆည်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ရေး
မှာ တာဝန်ကျလို့လာခဲ့ရတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါ
တယ်”

ဟု လျှောက်လိုက်ရာ ရသေ့ကြီးက . . .

“ဒါဆိုလည်း ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ပါဦးကွယ်။ ပြီး
တော့မှ ဘရသေ့ လူလေးကို ရှင်းပြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

လှိုင်ဘွားလည်း ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသည့်နောက်

အရပ်တစ်ခုတွင် ထိုင်နေသော ဘရသေ့ကြီးထံသွား၏။
ထို့နောက် ရသေ့ကြီးအား လှိုင်ဘွားက ဦးသုံးကြိမ်ချ၍
တန်တော့၏။

“သာခု . . . သာခု . . . သာခုပါကွယ် . . . ကဲ . . .

လူကလေး အဖန်ရည်နဲ့ ထန်းလျက်ခဲလေး သုံးဆောင်ပါဦး”

ဟု ရသေ့ကြီးက ဧည့်ခံလိုက်သဖြင့် ပန်းကန်ပြား

ထဲမှ ထန်းလျက်တစ်ခဲကို ယူ၍ ထောက်ခဲနဲ့မြည်အောင်

တိုက်လိုက်ပြီး ဝါးစားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရသေ့ကြီး

အထင့်ငဲ့ပေးသော အဖန်ရည်ကို မှတ်၍ တစ်ဝံ့သောက်လိုက်

ပြီး ပြန်ချကာ လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော ထန်းလျက်ခဲကို

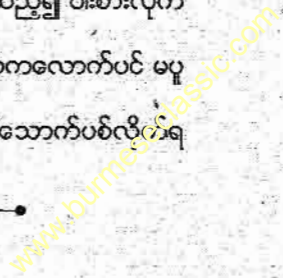
အထဲမြည်အောင် ကိုက်၍ ဝါးစားလိုက်ပြန်၏။ ပြီးလျှင် အဖန်

ရည်တို မှတ်၍ အနည်းငယ်သောက်လိုက်ပြီး ပြန်ချကာ

ထက်ထဲရှိ ထန်းလျက်ခဲကို ပါးစပ်ထဲသို့ထည့်၍ ဝါးစားလိုက်

၏။ ထို့နောက် အဖန်ရည်မှာ ခပ်စောစောကလောက်ပင် မပူ

တော့သဖြင့် ခပ်နွေးနွေးကို ကုန်အောင်သောက်ပစ်လိုက်ရ

လေတော့၏။

“လူလေးက ချစ်တီးဆာမိတို့ကို စိတ်ဝင်တစား ငိုနေတာကိုး”

ဟု ရသေ့ကြီးက ရုတ်တရက်မေးလိုက်သည့်အခါ လှိုင်ဘွားက . . .

“ဪ . . . ချစ်တီးကုလားနာမည်က ဆာမိကို”

ဟု လှိုင်ဘွား နှုတ်မှ ထွက်သွားရာ . . .

“ဟုတ်တယ် လူလေးရဲ့ သူနာမည်က ဆာမိတဲ့ သူတို့ ဘုရားကို ဘာကြောင့်လာတာလဲဆိုတာရော လူလေး သိလား”

ဟုဆိုကာ ရသေ့ကြီးက လှိုင်ဘွားအား မေးခွန်း တစ်ခုထုတ်လိုက်ရာ . . .

“ဘုရားလာတာ ဘုရားဖူးဖို့သက်သက်လာတာ တော့ မဟုတ်ဘူးလို့ထင်တယ်”

ဟု မတင်မကျအဖြေမျိုးတို့ လှိုင်ဘွား ဖြေလိုက်

လေ၏။

“လူလေးရဲ့အဖြေကတော့ မှားနိုင်စရာတော့ မရှိပါဘူး။ ဒီလိုကွယ် လူလေးရဲ့ . . . လူလေး စောစောက ရောက်ခဲ့တဲ့ရွာလေးရဲ့နာမည်က သောကြာရွာလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီရွာမှာ ချစ်တီးကုလားဆာမိက နေပြန်တိုးနဲ့ ငွေတိုးချေးစားတဲ့ လူပေါ့ကွယ်။

နောက်ကပါလာတဲ့ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမတို့က လင်မယား။ အဲဒီလင်မယားက ချစ်တီးထံမှာ ငွေချေးကြတဲ့သူတွေပေါ့ကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး ရသေ့ကြီးက ငဲ့ထားသော အဖန်ရည်ကို သောက်လိုက်လေ၏။

“ဒါဆို . . . သူတို့က ဒီဘုရားကိုလာပြီး ငွေအပေး အယူလာလုပ်ကြတာလား”

ဟု လှိုင်ဘွားက လျှောက်လိုက်ရာ . . .

“လူလေးပြောတာ တစ်ဝက်မှန်တယ်။ တစ်ဝက်က

မှားတယ်”

ဟု ရသေ့ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုစကားကြောင့် လှိုင်ဘွား ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားကာ ...

“ဘရသေ့ပြေ ဘာ တပည့်တော် နားမရှင်းမလင်း ဖြစ်သွားတယ်”

ဟု ဝန်ခံလိုက်လေတော့၏။

“တစ်ဝက် မှန်တယ်။ တစ်ဝက်မှားတယ်ဆိုတာက ဒီလိုကွယ် သူတို့ဟာ ဒီဘုရားကိုလာပြီး အပေးအယူလုပ်တာ တော့ မှန်တယ်။ ငွေပေးတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး”

ဟုဆိုကာ ရသေ့ကြီးကပြောလိုက်ရာ လှိုင်ဘွားမှာ ထိုစကားတွေကြောင့် ပို၍နားရှုပ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ လေ၏။ ထို့နောက် ရသေ့ကြီးကပင် ...

“လူလေး နားရှုပ်သွားသလားကွယ်”

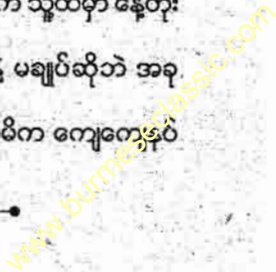
ဟု မေးလိုက်ရာ လှိုင်ဘွားက ဟုတ်ကြောင်းပြော လိုက်လေ၏။

“ဒီလိုကွယ် လူလေးရဲ့။ အခုစေတီလေးက ရှေးဟောင်းက ဘုရားစေတီတစ်ဆူဖြစ်တယ်။ ဘယ်သူ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သလဲဆိုတာတော့ အတိအကျ မသိဘူး တွယ်။ စေတီကို တည်ထားကိုးကွယ်စဉ်က သစ္စာပြုပြီး တည်ထားတာကြောင့် မဟုတ်မမှန် ကတိမတည် မတော်မတရား ပြုသူများ ဒီစေတီကို ဦးခိုက်သစ္စာပြုကြ ကျိန်ဆိုကြတဲ့အခါ ခိုက်စာတ်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်”

ဟုဆိုကာ ရသေ့ကြီးကပြောလိုက်ပြီး အဖန်ရည် ထစ်ခွက်သောက်နေစဉ် ရသေ့ကြီး ပြောသည့် လွန်စွာမှ စိန်စာကြောင့်ခိုက်တတ်သည့် “ရွှေသိန်း” စေတီအကြောင်း တို့ ကြားဖူးမှတ်ဖူးသလိုလိုရှိသည်ဟု လှိုင်ဘွား အလိုလို သိနေသလို ခံစားရပြီးလျှင် ...

“ဒါဆို ... ချစ်တီးကုလားဆာမိက သူ့ထံမှာ နေတိုး”

ငွေချေးတဲ့ရွာသူရွာသားများကို စာချုပ်နဲ့ မချုပ်ဆိုဘဲ အခု ရွှေသိန်းစေတီမှာ သစ္စာပြုကျိန်ဆိုမှ ဆာမိက ကျေကျေနှင့်

နပ် ငွေချေးတယ်ဆိုပါတော့”

ဟုဆိုသောစကားကို မည်သို့မည်ပုံ မစဉ်းစားဘဲ အလိုလျောက်ထွက်သွားသဖြင့် လှိုင်ဘွားက မိမိကိုယ်ကို ထူးဆန်းနေမိ၏။ သို့သော် ရသေ့ကြီးက...

“လူလေးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ စဉ်းစားတွေးခေါ် တတ်သားပဲ”

ဟုဆိုကာ ချီးမွမ်းလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် လှိုင်ဘွားလည်း အိပ်ပျော်သွားရာမှ အိပ်မက်မက်နေသဖြင့် လန့်နိုးလာခဲ့လေ၏။

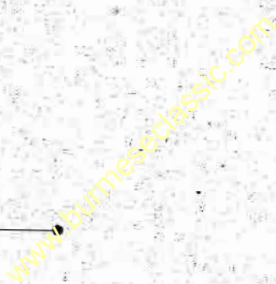
လွန်စွာမှ ထူးဆန်းနေသည်ကား လှိုင်ဘွားသည် မနောမယဂျာနယ်တွင် ပါသော ဆရာကြီး (ဦး)လှမိုး၏ “သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်များ” ဆောင်းပါးကိုဖတ်ရင်း အိပ်ပျော် သွားရာ အိပ်မက်မက်နေသည်ကို သတိရလိုက်လေ၏။

အတိတ်သို့ တစ်ကျော့ပြန်ရောက်ခဲ့သလော့ အချို့ကမူ သူ့ကိုယ်တွေ့မှာ နာနာဘာဝများ ခြောက်လှန့်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

စိတ်စွမ်းအင်နယ်ပယ်တွင် ဤကဲ့သို့ အတိတ်သို့ ပြန်ရောက်သူများရှိသည့်အကြောင်းကို ယုံကြည်နိုင်ဖွယ် မရှိအောင် ဆန်းကြယ်လှ၏။

ဆရာကြီး(ဦး)လှမိုး(ပညာရေး)၏ “သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်” ဆောင်းပါးကို ဆက်ဖတ်ရင်း ၎င်း၏အိပ်မက်ကိုပါ ပြန်သတိရ၍ လွန်စွာမှထူးဆန်းမှုဖြစ်ကာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေတော့သတည်း။

x x x

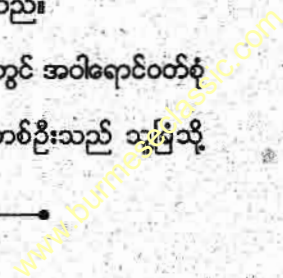

အခန်း [၆]

ပြတင်းပေါက်မှ သူ ခြံဝသို့ ကွေ့ကောက်၍တည်ရှိ
နေသည့် မြေနီလမ်းကလေးကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။

မိုးစက်ကလေးများက ဇွားဇွားကျလာပြီး ခပ်လှမ်း
လှမ်းမှ မိုးချုန်းသံတွေကို ကြားနေရသည်။

မိုးစက်ကလေးများအောက်တွင် အဝါရောင်ဝတ်စုံ
ဆို ဝတ်ဆင်ထားသူ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးသည် သူ့ခြံသို့

ဦးတည်၍လာနေသည်။ သူသည် မှန်ရီသောမျက်လုံးများကို ပွတ်လိုက်ပြီး ခြံတံခါးသို့ရောက်နေသည့် မိန်းမပျိုကလေးကို စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။

လှိုင်ဘွားသည် ဆရာကြီး(ဦး)လှမိုး(ပညာရေး) ရေးသည့် မနောမယဂျာနယ်မှ "သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များ" ဟူသော ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရှုနေရင်းက . . .

မိန်းမပျိုကလေးကို စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။

ဆိုသည့် ဆောင်းပါးနေရာရောက်သည့်အခါ ၎င်း၏စိတ်က အလိုလိုနေရင်း စာဖတ်နေသည့် စားပွဲနားက ပြတင်းပေါက်ကိုကျော်၍ အပြင်သို့အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်ရာ

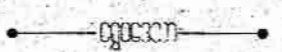
လှည့်စားမူလား . . .

စိတ်စေတသိတ်တို့၏ ထူးခြားသော

ဖြစ်စဉ်များလား . . .

ဟုဆိုကာ တွေးမိ၍ လွန်စွာမှ အံ့ဩမိလေ၏။

မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးသည် အဝါရောင်ဝတ်စုံကို

ဆတ်ဆင်ထားကာ လှိုင်ဘွားနေသည့်အိမ်သို့ ဦးတည်လာနေသည်ကို ဆရာကြီးဦးလှမိုး၏ဆောင်းပါးထဲကအတိုင်းပင် ဖြစ်နေ၍ "ဟုတ်ပါ . . . ဟုတ်ပါမလား" ဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်ပြီးလျှင် ၎င်း၏မျက်လုံးများကို ပွတ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည့်မိန်းကလေးကို ပြတင်းပေါက်ကနေ စူးစိုက်၍ ကြည့်မိ၏။ ထို့နောက် တံခါးဝဆီသို့ ကပျာကရာသွားကာ တံခါးကိုဖွင့်၍ . . .

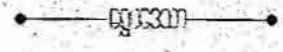
"ဘာကိစ္စများ . . ."

ဟုပြောလိုက်သည့်စကားတန်းလန်းတွင် လွန်စွာ အံ့ဩ၍ ထူးဆန်းသောအဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ လှိုင်ဘွား သစ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား၏။

ပြတင်းပေါက်မှမြင်ရသည့် မိန်းမပျိုလေးကို ရျက်

နင်း ထိုင်ရာမှထ၍ တံခါးဖွင့်၍ "ဘာကိစ္စများ . . ." ဟုပြောသော်လည်း အပြင်တွင် မိန်းမပျိုလေးကို လုံးဝမတွေ့ရချေ။

"သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များ"

ဆောင်းပါးဖတ်နေစဉ် အမှတ်တမဲ့ ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်လိုက်မိရာ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

စိတ်ထင်လို့မဟုတ်မှန်း လှိုင်ဘွား ကောင်းကောင်း သိ၏။ တကယ်ကို လာနေတာ။ အိမ်မကြီးတံခါးဖွင့်လိုက်ရာ ထူးဆန်းစွာ မိန်းမပျိုလေးအား မတွေ့လိုက်ရတော့ချေ။

ထိုအချိန်၌ လှိုင်ဘွား လွန်စွာမှပင် စိတ်ချောက်ချားသွားလေ၏။ မည်သို့ မည်ပုံဖြစ်သွားရသည်ကို စဉ်းစားမရဘေးဝန်းကျင်ကိုလည်း တစ်ချက် အကဲခတ်မိပြန်၏။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ”

“ထူးဆန်းလိုက်တာ”

“ထူးဆန်းလိုက်တာ”

ဟု သုံးကြိမ်ခန့် ရေရွတ်မိ၏။ ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ တံခါးကို သေချာပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ရလေတော့၏။

လှိုင်ဘွားသည် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရင်

တ မည်သို့မည်ပုံ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။ အချိန်အတော်ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားရာမှ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် လန့်နိုးလာခဲ့ရလေ၏။

တသုန်သုန်တိုက်နေသောလေပြေသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လှိုင်ဘွားရှိရာသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။ ထိုလေသည် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်အေးချမ်းလှ၏။ သို့သော် လှိုင်ဘွား၏ နဖူးပြင်တွင် ချွေးများစို့လျက်ရှိနေလေ၏။

လှိုင်ဘွား၏အိပ်မက်သည်ကား အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေတော့၏။

x x x

တိန်တလွတ်မြောက်သွားသော သရက်စွဲများ

အခန်း [၇]

သောကြာရွာကလေးတွင် ဦးထော၊ ဒေါ်မြိုင်တို့ ရှိ
 ဦးထော ၎င်းတို့သည် ငယ်လင်ငယ်မယားဖြစ်ကြသော်လည်း
 သက်သုံးဆယ်ကျော်မှ ကလေးရသဖြင့် ၎င်းတို့ အခု ၅၀
 ကျော်ခန့်ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း ၎င်းတို့၏သမီးသည်
 အသက် (၂၀) အရွယ်သို့ရောက်လို့နေလေ၏။
 ဦးထော၊ ဒေါ်မြိုင်တို့၏သမီးကညာလေးသည်

လွန်စွာမှ ချောမောလှပသဖြင့် တစ်ရွာလုံးက ကာလသားများနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်က ကာလသားများကပင် လာရောက်ပိုးပမ်းကြ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့၏သမီးက အနေမှန်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှပင် မစရဲကြချေ။

တစ်နေ့သ၌ ဦးထောသည် လယ်ထဲမှ ခပ်စောစော ပြန်လာသဖြင့် ဒေါ်မြိုင်က ဦးထောအား...

“ရှင် လယ်ထဲက ပြန်လာတာ စောလှသည်လား”

ဟုမေးလိုက်ရာ ဦးထောဆိုသူက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ အိပ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်၏။ ၎င်း၏မျက်နှာကလည်း မှုန်တေတေနှင့် သက်ပြင်းတွေကလည်း ချလို့နေလေ၏။

“ကိုထော ရှင် ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ကျုပ်သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်လိုက်တာတော်”

ဟု ဒေါ်မြိုင်က စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့် မေးလိုက်ရာ...

“ငါတို့သမီးလေးရော ဘယ်မှာလဲ မိမြိုင်”

ဟု ဦးထောက မေးလိုက်ပြန်၏။

“ဟင်... ကျုပ်တို့သမီးလေးက ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ် မနက်အိပ်ရာထကတည်းက ချက်ခုံးတွေ လှုပ်နေတာ။ သမီးလေးရှိပါတယ်။ နောက်ဖေးမှာ ထမင်းအိုးတည်နေတယ်”

ဟု ဒေါ်မြိုင်က မထိတ်သာ မလန့်သာနှင့် ပြောလိုက်ရာ...

“ဟဲ့... မိမြိုင် တိုးတိုးလုပ်စမ်း။ သမီးလေး ကြားသွားပါဦးမယ်”

ဟု ဦးထောက မာန်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်မြိုင်က ဦးထောအနားသို့ကပ်ကာ...

“ကျုပ်သမီးလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု တိုးတိုးလေးမေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးထောက ၎င်း၏ခေါင်းတွင် ပေါင်းထားသည့် ပုဆိုးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ၎င်း၏မျက်နှာတွင် ထွက်လျက်

www.burmeseclassic.com

ရှိသော ရွေးများကို ပုဆိုးဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“ငါ . . . အခုပဲ ဆာမိဆိက ပြန်လာတာ”

ဟုဆိုကာ ဦးထောင့်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဆာမိက ဘာပြောလိုက်လဲဟင် ကိုထောင့်”

ဟု ဒေါ်မြိုင်က အရင်စလိုနှင့် မေးလိုက်ရာ . . .

“လကန်လို့မှ သူ့အကြွေးတွေ မပေးရင် သူ့ အဆိုး

မဆိုနဲ့တဲ့”

ဟု ဦးထောင့်က စိတ်လက်မသာမယာနှင့် ပြော

လိုက်လေတော့၏။

“အလို . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . . ကျုပ်တို့တော့

ကျိန်စာသင့်တော့မှာပဲ။ ရွှေသိန်းစေတီမှာ ကျုပ်တို့ ကတိ

သစ္စာပြုထားကြတာ။ ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းပါပြီ”

ဟုဆိုကာ ဝမ်းနည်းပက်လက်ပြောလိုက်ရာ . . .

“ဟဲ့ . . . မိမြိုင် တိုးတိုးပါဆိုမှ။ နောက်ဖေးက ငါတို့

သမီးလေး ကြားသွားဦးမယ်”

ဟု ဦးထောင့်က ပြောလိုက်လေတော့၏။

လွန်စွာမှ ထူးဆန်းသော ရွှေသိန်းစေတီ
 တွင် ချစ်တီးကုလားဆာမိနှင့်အတူပါ
 လာသည့် လင်မယားသည် ဦးထောင့်နှင့်
 ဒေါ်မြိုင်တို့ဖြစ်ကြပါသည်။

ဇာရေးသူ

“ဟင်”

ဟုဆိုသော သက်ပြင်းချသံသည်က ဦးထောင့် ဒေါ်

မြိုင်တို့၏သမီးထံမှ ဖြစ်လေ၏။

မိဘနှစ်ပါးတိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောနေကြသော်

လည်း တစ်အိမ်တည်းရှိ သမီးဖြစ်သူက ကြားသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် မိဘနှစ်ပါး၏အဖြစ်ကို ၎င်းက လွန်စွာ

ဆင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

“ရွှေသိန်းစေတီမှာ သစ္စာပြုထားတာဆိုတော့ ချစ်တီးကုလားရဲ့ အကြားကို မပေးနိုင်ရင်တော့ အဖေတို့ အမေတို့ကျိန်စာသင့်တော့မှာ။ အဖေရော၊ အမေပါ ကျိန်စာ သင့်ရင် ငါလည်း ဘာ ဒဲ့လို့လဲ။ အဖေတို့ အမေတို့ ကျိန်စာ သင့်တဲ့နောက်တော့ ငါလည်း ခံရမှာပဲ”

ဟုဆိုကာ သမီးဖြစ်သူက တွေးလိုက်ပြန်၏။

“ငါ . . . ချစ်တီးကုလားကို သွားတောင်းပန်ရင် ကောင်းမလား။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ငါ သွားတောင်းပန်လို့ အဖေတို့ အမေတို့က ခွင့်ပြုကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ ၎င်းလည်း မျက်ရည်များဝဲလာ၏။

လကန်ဖို့ရက်သည် နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ၎င်းတို့သည် ကျိန်စာသင့်တော့မည့်ရက်လည်း မဝေးတော့ဘူး။

ဦးထောလည်း မည်သို့မျှမကြံတတ်၍ လွန်စွာ စိတ်ဓာတ်ကျနေလေတော့၏။ ဦးထော ထမင်းမစားသည့် ရက်တွေလည်း များ၍ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် . . .

“ကိုထောရယ် ထမင်းမစားချင်လည်း ဆန်ပြုတ် လေးတော့ ထသောက်ပါဦး”

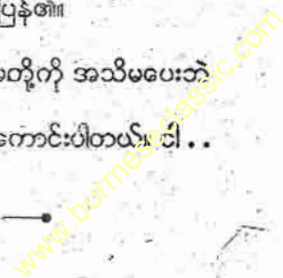
ဟု ဇနီးဖြစ်သူက ပြောသော်လည်း ဦးထောမှာ မြေ ကုန်လက်ပန်းကျနေသူပမာ ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်ရ သည့်အတွက် ဒေါ်မြိုင်မှာလည်း ဦးထောနည်းတူ ဖြစ်လို့နေ လေ၏။

မိဘနှစ်ပါး၏အဖြစ်ကိုကြည့်၍ သမီးဖြစ်သူမှာ လည်း ကြိတ်၍ ပူဆွေးသောကတွေ ဖြစ်လို့နေလေ၏။

“အင်း . . . လကန်ဖို့ရက်ကလည်း နီးလာပြီ။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ချစ်တီးကုလားကို သွားတောင်းပန်ရမလား။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ အဖေတို့၊ အမေတို့က ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ် ဘူး”

ဟုဆိုကာ တွေးတောလိုက်ပြန်၏။

“အင်း . . . အဖေတို့၊ အမေတို့ကို အသိမပေးဘဲ သွားရင်ကောင်းမလား။ အဲဒီနည်းက ကောင်းပါတယ်။ ငါ . . .

ငါ့ကုလားကို သွားတောင်းပန်မယ်”

ဟု စိတ်ဆိုးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် သမီးဖြစ်သူသည် နောက်တစ်နေ့မှာ မိဘနှစ်ပါးမသိအောင် အိမ်မှ တိတ်တဆိတ်ထွက်ကာ ချစ်တီးကုလားဆာမိထံသို့ သွားလေတော့၏။

ထိုနေ့က ၎င်းသည် အဝါရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်၍ သွားသည်ဟု ထူးဆန်းစွာ လှိုင်ဘွား အိပ်မက်မက်လေ၏။

မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးသည် အဝါရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားကာ လှိုင်ဘွားနေအိမ်သို့ ဦးတည်၍လာနေသည်ကို...

လှိုင်ဘွား မည်သို့မျှ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။

“အိပ်မက်ထဲက မိန်းကလေးနဲ့ ငါ ပြတင်းပေါက်က တွေ့လိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးဟာ တစ်ယောက်တည်းပါပဲလား”

ဟု ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသောဖြစ်ရပ်ကို လှိုင်ဘွား တွေ့ကြုံလိုက်ရလေတော့၏။

* * *

အခန်း [၈]

ထက်ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံးတွင် တိမ်တိုက်တွေ
ကြီးစိုးနေလေ၏။ မိုးတိမ်တိုက်များအကြားမှ မိုင်းပျံပျံ ထွန်း
လင်းတောက်ပနေသော မိုးလမင်းကြီးကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

နွေဦး၏ လေပွေရွေးသည် စွန်ပလွန်ပင်များကြား
တွင် လွန်စွာမှ ပျင်းရိငြိုးငွေ့စရာ ကောင်းလောက်အောင်
ညည်းတွားနေ၏။

တိုက်ခိုက်နေသောလေတွင် ကန္တာရပန်းအချို့၏ အနံ့များမှာ မွှေးကြိုင်လို့နေလေ၏။

လှိုင်ဘွားသည် ပုံဆွဲစက္ကူပေါ်တွင် စကေးများဖြင့် တွက်ချက်ကာ ပုံစံငယ်တစ်ခုကို စိတ်ကူးနှင့် ဒီဇိုင်းထုတ်လုပ် နေလေ၏။

လှိုင်ဘွားရောက်နေသည့်အရပ်ဒေသသည် လူသူ ကင်းသဖြင့် လွန်စွာမှ တိတ်ဆိတ်သောရပ်ဝန်းဖြစ်၏။ ထို ဒေသသည် လွန်စွာမှအေးဆေးသောကြောင့် ၎င်းလုပ်ငန်း နှင့်လည်း ကိုက်ညီသဖြင့် လှိုင်ဘွား ရွေးချယ်စိတ်ကူးမှန် သည်ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ဝမ်းသာလို့နေလေ၏။

လှိုင်ဘွားသည် အကြီးတန်းအင်ဂျင်နီယာတစ် ယောက်ဖြစ်၏။ ထိုအရပ်ဒေသတွင် စီမံကိန်းတစ်ခု ပြုလုပ် ရန်အတွက် ၎င်းက ကြိုတင်ရောက်ရှိနေပြီးလျှင် ဆောက် လုပ်မည့်စီမံကိန်းအတွက် လှိုင်ဘွား အေးအေးဆေးဆေး စိတ်ကူးနှင့် အလုပ်လုပ်နိုင်ရန်အတွက် သီးသန့်လုံးချင်း

တိုက်ပုလေးတစ်လုံးကို ငှားရမ်းကာ နေထိုင်ရင်း အလုပ်လုပ် ရလေတော့၏။

ထိုသို့နေထိုင်ရင်းက လှိုင်ဘွားသည် လွန်စွာမှ စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာများနှင့် ကြုံရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ထို ဒေသမှ ထွက်ပြေးရန် အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားသော်လည်း အထ မမြောက်ခဲ့ချေ။

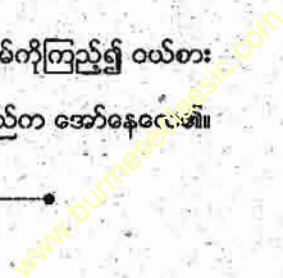
၎င်းအတွက် အဖော်တစ်ယောက်ပေးပို့ထားရန် ချည်ရွယ်ချက်ရှိသော်လည်း အခုအချိန်အထိ မရောက်သေး သဖြင့် စားဖို့သောက်ဖို့ကိုပင် ကိုယ်တိုင်လုပ်ရလေတော့၏။

“အကြော်စုံပူပူလေး”

ဟု အသံကြားလိုက်ရသဖြင့် အလုပ်စားပွဲကနေ ခေါင်းထောင်ကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အကြော်စုံပူပူလေး”

ဟု လှိုင်ဘွားရှိနေသည့်အိမ်ကိုကြည့်၍ ဝယ်စား နေလမ်းဟုအထင်နှင့် အကြော်သည်က အော်နေလေ၏။

ထိုအရာကို ပြတင်းပေါက်ကနေ မြင်တွေ့လိုက်ပြီး အလုပ်
စားပွဲမှထကာ ...

“ညစာအတွက် အကြော်နဲ့ထမင်းစားရင် ကောင်း

မှာပဲ”

ဟု လှိုင်ဘွားတွေ့လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်
လိုက်၏။

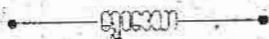
“အကြော် ... လာပါဦး”

ဟု လှိုင်ဘွားကခေါ်လိုက်ရာ အကြော်သည်လေး
မှာ လွန်စွာမှ ဝမ်းသာအားရနှင့် လှိုင်ဘွားထံသို့ အပြေး
အလွှားလာခဲ့လေ၏။

“ဦးက တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ အင်တုံနီယား

လား”

ဟု အကြော်သည်မိန်းကလေးက ပြောလိုက်ရာ
ထိုစကားကြောင့် လှိုင်ဘွား ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်
ရာ မျက်လုံးထဲက မျက်ရည်များပင် ထွက်လို့လာလေတော့

လှိုင်ဘွား မျက်လုံးမှမျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်
ပြီးနောက် ...

“အကြော်သည်မလေးရယ် ... ဦးက အင်တုံနီယာ
အတုတ်ပါဘူး။ အင်ဂျင်နီယာပါကွယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ အကြော်သည်မိန်းကလေးက ..

“ကန်တော့ ... ကန်တော့နော်။ မသိလို့ပြောမိတာ

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် အကြော်သည်မိန်းကလေးက ...

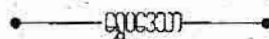
“ဦးက တစ်ယောက်တည်းနေပြီး ထမင်းဟင်းကျ

တာ့ ဘယ်သူကချက်ကျွေးလဲဟင်”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“တစ်ယောက်တည်းနေတာဆိုတော့ ကိုယ့်ဘာ

တို့ယ် ချက်တာပေါ့ကွယ့် အကြော်သည်မလေးရဲ့”

ဟု လှိုင်ဘွားကပြောလိုက်ရာ အကြော်သည် မိန်းကလေးမှာ ...

“ဒါဆိုရင် ထမင်းလာဖို့ပေးမယ်လေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ...

“ဒုက္ခရှာလို့ကွယ်။ မလုပ်ပါနဲ့။ ဦး အိမ်မှာ ထမင်းဟင်းချက်ဖို့လူတစ်ယောက် မကြာခင် ရောက်လာတော့မှာပါ”

ဟု လှိုင်ဘွားက ပြောလိုက်လေ၏။

“ရပါတယ် ဦးရယ်။ ထမင်းဟင်းတွေချက်ပြီး လာဖို့ပေးပါမယ်”

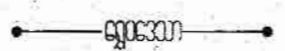
ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသည့်အခါ လှိုင်ဘွားမှာ ...

“ငါ ... ဒီမိန်းကလေးကို တွေ့ဖူးသလိုပဲ။ ဘယ်မှာ

တွေ့ဖူးပါလိမ့်”

ဟုဆိုကာ အကြော်ထုပ်လေးကို ကိုင်၍ အကြော်

သည်မိန်းကလေးအား လှမ်းကြည့်မိလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့မှာ အကြော်သည်မလေး ရောက်လာပြီးလျှင် ...

“ဖို့... အင်တုံ... အဲလေ... အင်ဂျင်နီယာကြီး... အင်ဂျင်နီယာကြီး”

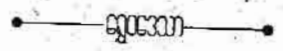
ဟူ၍ အိမ်ရှေ့၌ တကြော်ကြော်အော်ခေါ်၍နေလေ၏။ လှိုင်ဘွားလည်း ထိုအသံကြောင့် အလုပ်လုပ်နေရာမှ ထွက်ကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရလေ၏။

“ရှေ့... ဦးအင်ဂျင်နီယာကြီးအတွက် ထမင်းလာတာ။ ဟင်းကတော့ ဝတ်သားဟင်း။ ကြိုက်လားတော့ မသိဘူး”

ဟု အကြော်သည်မလေးက ပြော၍ ထမင်းချိုင့်ကို လှိုင်ဘွားအား လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

ငြင်းရင်လည်း အားနာစရာဖြစ်မှာကြောင့် ထမင်းချိုင့်ကို လှိုင်ဘွား လက်ခံယူလိုက်ရ၏။

“ထမင်းချိုင့်ကိုတော့ ယူထားလိုက်မယ်။ ထမင်းဖို့

www.burmeseclassic.com

ဘယ်လောက်ကျသလဲဆိုတာပြော”

ဟု လှိုင်ဘွားကမေးရာ ၎င်းက ...

“ထမင်းစိုးတော့ မယူဘူး။ ဒါပေမယ့် ပုလဲပုတီး တစ်ကုံးတော့ ဝယ်ပေးပါ။ ရွှေသိန်းဘုရားပွဲကျရင် ဝတ်ချင် လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ လှိုင်ဘွားလည်း အကြော် သည်မလေး ပြောသည်ကို သဘောတူလိုက်ပြီးနောက် ချိုင့် ထဲမှ ထမင်းဟင်းများကို လှယ်ထည့်ယူထားလိုက်ပြီးနောက် ချိုင့်ကို ပြန်ပေးလိုက်လေ၏။

“ညစာအတွက်တော့ အကြော်ရောင်းရင်း ဝင်ပို့ ပေးမယ်နော်”

ဟု အကြော်သည်မလေးက ပြောရာ ...

“ပင်ပန်းပါတယ် မနက်ကတည်းက မနက်စာရော ညစာပါ တစ်ခါတည်းပို့ပါကွယ်”

ဟုပြောလိုက်သော်လည်း အကြော်သည်မလေး

တ ကန့်ကွက်သဖြင့် လှိုင်ဘွားမှာ လက်လျှော့လိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် လှိုင်ဘွားမှာ ၎င်းအား မြင်ဖူးသလိုရှိသည်ကို မေး မည်အပြုတွင် ...

“ဟေ့ ... နေဦး ညည်းကို ငါမေးစရာရှိသေးတယ်” ဟုပြောရာ ...

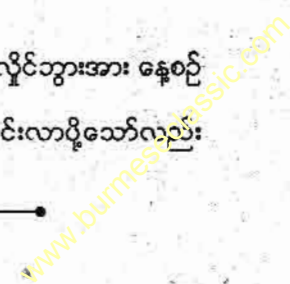
“နောက်မှပြောတော့။ အကြော်ရောင်းဖို့ သွားရဦး မယ်”

ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွားအနီးမှ ချာခနဲလှည့်၍ ပြေး ထွက်သွားလေတော့၏။ လှိုင်ဘွားလည်း ...

“နောက်နေ့မှပဲ မေးတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် အကြော် သည်မလေး လာပို့သွားသော ထမင်းနှင့်ဝက်သားဟင်းကို ဖြန့်ရှက်စွာ စားသောက်လေတော့၏။

အကြော်သည်မလေးသည် လှိုင်ဘွားအား နေ့စဉ် နောက်တစ်ကြိမ် ညနေတစ်ကြိမ် ထမင်းလာပို့သော်လည်း

လှိုင်ဘွားပြောချင်သည့်စကားကို ပြောခွင့်မရခဲ့။ အကြော်သည် မိန်းကလေးကလည်း လှိုင်ဘွားမေးချင်သည့်စကားကို ဝေလယ်လယ်လုပ်၍ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရှောင်တိမ်းလေ၏။

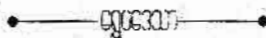
“ညနေ ထမင်းလာဖို့ရင်တော့ အတင်းမေးရမယ်” ဟု လှိုင်ဘွား နေ့လယ်စာစားသောက်ရင်း ရင်ထဲ၌ ပြောလိုက်မိလေ၏။

“အကြော်သည်မလေးဟာ ယဉ်ယဉ်ဖြစ်မှာပဲ။ ပြီးတော့...”

“ဟို . . . မျက်လုံးတစ်ဖက်ကန်းနေသူက အဲဒီအကြော်သည်ကောင်မလေးကို တွေ့တိုင်း လာလာမေးတာ ဘာကြောင့်လဲ။

နောက်ပြီး . . . ရေတွင်းထဲခုန်ချပြီးသေသွားတဲ့ မိန်းကလေးက ဘာကြောင့်လဲ”

ဟု လှိုင်ဘွားသိချင်သည့်အကြောင်းအရာတွေ

တန်းစီလို့နေလေ၏။

ထို့နောက် လှိုင်ဘွားသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်၍ အကြော်သည်မလေး ယဉ်ယဉ်အကြောင်းကို ဧည့်စားရင်းက ငိုက်ကျလာ၏။

“ဝါး”

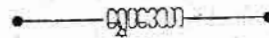
ဟုဆိုကာ သမ်းလိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် မည်သို့မျှ တန်မဆောင်နိုင်အောင်ဖြစ်ကာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

လှိုင်ဘွား မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်ထိ၊ တံခါးခေါက်သံလိုလို ကြားလိုက်ရသည့်အခါမှ လန့်နိုးထာခဲ့လေတော့၏။

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

ဟူသော တံခါးခေါက်သံ အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှထကာ . . .

“အကြော်သည်မလေး ယဉ်ယဉ် ထမင်းလာဖို့လာ”

ဖြစ်ရမယ်”

ဟု နာရီကိုကြည့်၍ လှိုင်ဘွားရေရွတ်လိုက်ပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ လုံးဝမထင်မှတ်သူကို တွေ့လိုက်ရသ ဖြင့် လွန်စွာမှ အံ့ဩသွားလေတော့၏။

လှိုင်ဘွား လွန်စွာမှအံ့ဩခြင်းအကြောင်းရင်းက တစ်ခါက လွန်စွာမှထူးဆန်းသော ရှေးဟောင်းဘုရားတစ်ဆူ ဖြစ်သည့် ရွှေသိန်းစေတီတွင် တွေ့ခဲ့ရသော ရသေ့ကြီးတစ် ပါးပင်ဖြစ်လို့နေလေတော့၏။

“ဘရသေ့ ဘယ်ကကြွလာသလဲ”

ဟုဆိုကာ ဘရသေ့ကြီးအား အိမ်ထဲသို့ပင့်ကာ လျှောက်ထားလိုက်လေတော့၏။

“လူလေးဆိုမှာ အလှူခံစရာလေးရှိလို့၊ လူလေး ရှိ မယ့်နေရာကို စုံစမ်းပြီး ကြွခဲ့ရတာ”

ဟု ရသေ့ကြီးက ပြောလိုက်ရာ . . .

“တင်ပါ . . . တပည့်တော် ဘာများလှူပေးရမလဲ

ပြောပါ။ တပည့်တော် တတ်နိုင်တာကို လှူပါမယ်ဘုရား”

ဟု လှိုင်ဘွားက လျှောက်ထားလိုက်ပြန်၏။

“အေးကွယ် . . . သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓုပါကွယ်။

ဘရသေ့အလှူခံမယ့်အရာကို လူလေး တတ်နိုင်ပါတယ် တွယ်”

ဟု ရသေ့ကြီးက ပြောလိုက်ရာ . . .

“ဪ . . . တပည့်တော် မေ့နေလို့ ခဏလေးနော်”

ဟု လှိုင်ဘွားက လျှောက်လိုက်ပြီး အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

မကြာမီ ပြန်ထွက်လာ၏။ ၎င်း၏လက်ထဲ၌ ရေခွေး

ကြမ်းမတ်ခွက်တစ်ခွက်နှင့် ထန်းလျက်ခဲများ ပန်းကန်ပြား တွင် ထည့်၍ ယူလာပြီးလျှင် ရသေ့ကြီးအား ကပ်လိုက်လေ ၏။

“သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု”

ဟုဆိုကာ ဘရသေ့ကြီးက ရေခွေးကြမ်းနှင့် ထန်း

www.burmeseclassic.com

လျက်ခဲတို့ကို ဘုန်းပေးလေတော့၏။

“ဘရသေ့ခင်ဗျာ တပည့်တော် ဘာများလှူဒါန်းရ

မလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ။ တပည့်တော် လှူပါ့မယ်”

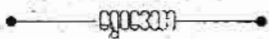
ဟု လှိုင်ဘွားက လျှောက်ထားလိုက်ရာ . . .

“အေးပါကွယ်။ လူလေး လှူရမှာက . . .”

ဟုဆိုကာ စကားရပ်လိုက်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခု
ကို စဉ်းစားနေဟန်ဖြစ်သောကြောင့် လှိုင်ဘွားလည်း ရသေ့
ကြီးထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့်စကားကို စောင့်မျှော်လို့နေရ
လေ၏။

ထို့နောက် ရသေ့ကြီးက လှိုင်ဘွားအား တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

“လူလေး လှူရမှာက . . .အခုတော့ မဟုတ်သေး
ပါဘူးကွယ်။ လှူသင့် လှူထိုက်တဲ့အချိန်အခါကျရင်တော့
လှူရမှာပေါ့။ အဲဒီအခါကျရင် လူလေးထံကို ဘရသေ့ လာခဲ့
ပါ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်ပြီး ရေခွေးသောက်ရင်း ထန်းလျက်
ခဲ ဘုဉ်းပေးပြန်၏။

လှိုင်ဘွားလည်း မည်သို့သောပစ္စည်းမျိုး လှူရမည်
တို့ မသိလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲ၌ ကသိကအောက်ဖြစ်သွား
လေ၏။

“တင်ပျံ”

ဟုဆိုကာ လျှောက်လိုက်လေ၏။

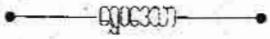
“လူလေး . . . လူလေးရဲစိတ်ထဲမှာ ဘာလှူရမှန်း
သိလို့ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်မသွားပါနဲ့ကွယ်။ ဘရသေ့
တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု ရသေ့ကြီးစကားကြောင့် လှိုင်ဘွားအံ့ဩသွား

“ရသေ့ကြီးက ငါ့ရင်ထဲမှာဖြစ်နေတာကို သိနေ
တာယ်”

ဟုဆိုကာ လွန်စွာမှ ထူးဆန်းသွားလေတော့၏။

ထို့နောက် ရသေ့ကြီးလည်း လှိုင်ဘွားအိမ်မှ ပြန်
ကြွသွားသည့်နောက် လှိုင်ဘွားလည်း ထမင်းစားပြီး ပက်
လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့လေ
တော့၏။

x x x

အခန်း [၉]

“အကြော်စုံ ပူပူလေး”

ဟု အော်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် လှိုင်ဘွား အိပ်
ပျော်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲနိုးကာ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ
အသံကိုကြားလိုက်ရပြီး အကြော်သည်မလေးကို မတွေ့
ထိုက်ရချေ။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်၍ ဟိုဟို ဒီဒီ လျှောက်
ကြည့်မိသော်လည်း အရိပ်အယောင်ကို လုံးဝမတွေ့ရူးဖြင့်

အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြီးလျှင် ရေမိုးချိုးလိုက်လေ၏။

ရေမိုးချိုးပြီးသောအခါ အဝတ်အစားလဲပြီး ကော်ဖီ

ဖျော်၍ ကော်ဖီသောက်နေစဉ်...

“အင်း... အကြော်သည်လေး ငါ့ကို ထမင်းလာမပို့

တာတောင် ဘာလိုလို့နဲ့ ငါးရက်တောင် ရှိသွားပြီ။

ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ နေများမကောင်းလို့များ

လား”

ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွား စဉ်းစားလို့နေလေ၏။

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ယဉ်ယဉ်က သရဲ

တစ္ဆေကို မကြောက်ပါဘူး။ လူကိုတော့ ကြောက်တယ်။ ပြီး

တော့...”

ဟူသော ယဉ်ယဉ်ပြောဖူးတဲ့စကားကိုကြားယောင်

လာပြန်၏။

“အဲဒီတုန်းက ယဉ်ယဉ်ဟာ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကန်း

နေတဲ့စံထူးကို ကြောက်တယ်လို့ ပြောဖူးတယ်။ ပြီးတော့

စံထူးဟာ သူ့နဲ့ငါ တွေ့တိုင်း ယဉ်ယဉ်ကို မတွေ့မိဘူးလား လို့
မေးတာတွေက ဘာသဘောလဲ”

ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွား စဉ်းစားလိုက်ပြန်၏။

“သရဲတစ္ဆေဟာ လူကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်

တယ်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူး။ လူကသာ လူတွေကို အလွန်ဒုက္ခ

ပေးတာ။ ယဉ်ယဉ်သေလို့ သရဲဖြစ်ရင်တောင် လူတွေကို

ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ဘူး သိလား”

“ဟုဆိုသော ယဉ်ယဉ်၏စကားကို ကြားယောင်လာ

ပြီး လှိုင်ဘွား ကြက်သီးများပင် ထသွားလေ၏။

“အင်း... ယဉ်ယဉ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ငါ ဒီကိုရောက်

ခါစက တံခါးလာခေါက်တာလည်း ယဉ်ယဉ်ပဲ။ အဲဒီတုန်းက

အမေက အကြော်ပိုခိုင်းလိုက်လို့ပါရှင် လို့ဆိုပြီး အကြော်

ထာပို့ပေးဖူးတယ်”

ဟု လှိုင်ဘွားစဉ်းစားပြန်၏။ ထို့နောက် အလုပ်လုပ်

ရန် စိတ်ဝင်စားမှုမရှိတော့ချေ။

ယဉ်ယဉ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ...

ယဉ်ယဉ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ...

ယဉ်ယဉ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ...

ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွားခေါင်းထဲမှာ ယောက်ယက်
ခတ်ကုန်၏။ ထို့နောက် အတွေးတစ်ခု ခေါင်းထဲသို့ ရောက်
လာပြန်၏။

“ယဉ်ယဉ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါ အဖြေရှာ
ရမယ်။ ဒီတော့ ထိုင်နေလို့တော့ ဘာမှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။
ဒီတော့ အပြင်ထွက်ပြီး ယဉ်ယဉ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်သလဲ
ဆိုတာ စုံစမ်းမှဖြစ်မယ်”

ဟုဆိုကာ ယဉ်ယဉ်ဆိုသူအား စုံစမ်းရန် အိမ်ထဲမှ
ထွက်လာခဲ့ရလေတော့၏။

ထိုနေရာလေးကိုရောက်သည်နှင့် လှိုင်ဘွား စိတ်
တွေ ချောက်ချားသွားသလို ခံစားလိုက်ရလေ၏။ ရင်ခုန်သံ
တွေလည်း မြန်လို့နေလေ၏။ တစ်စုံတစ်ခုကိုလည်း ဝမ်းနည်း

သလိုမျိုးကြီး ခံစားရသမျိုး ဖြစ်ရပြန်၏။

ထိုနေရာလေးက အလွန်အရိပ်ကောင်းသော သစ်
ကြီးတစ်ပင်ရှိ၏။ ထိုသစ်ပင်အောက်တွင် ခရီးသွားများ
အတတ်ဖြုတ်နားနေရန် ဝါးကွပ်ပျစ်တစ်ခုနှင့် လွန်စွာမှ
အေးမြသော သောက်ရေအိုးစင်တစ်ခုလည်း ရှိ၏။

လှိုင်ဘွားလည်း ဝါးကွပ်ပျစ်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်၍
အိမ်ကို ဖြေသိမ့်လို့နေ၏။ ထို့နောက် အေးမြသော ရေ
ပေါက်လောက် သောက်လိုက်သဖြင့် ရင်ထဲ အေးမြသွား
သလို ခံစားလိုက်ရလေ၏။

“ဆရာလေးက ဆောက်လုပ်ရေးဘက်က ထင်

ဟုဆိုသောအသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှိုင်ဘွား
အညွှန်လိုက်ရာ ရွာသားတစ်ယောက်ဖြစ်လို့နေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”
ဟု လှိုင်ဘွားက ဖြေလိုက်ရာ ၎င်းက ...

“အခုဆရာလေး ဘယ်ကလာလို့၊ ဘယ်ကိုသွား
မလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်တော် အကြော်ရောင်းတဲ့ယဉ်ယဉ်နဲ့တွေ့ချင်
လို့ပါ။ သူတို့က ဘယ်နားမှာနေတာလဲ”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်ရာ . . .

“ယဉ်ယဉ်တို့အိမ်လား။ ဟိုရှေ့ကရွာလေးပဲဗျ။ ရွာ
ထိပ်မှာ သူတို့အကြော်တဲရီတယ်”

ဟု ၎င်းကပြောပြီး တခြားတစ်နေရာသို့ လှိုင်ဘွား
အား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

တစ်ခဏကြာသောအခါ လှိုင်ဘွားလည်း ယဉ်ယဉ်
ရှိသည့်ရွာလေးသို့ ထွက်လာခဲ့ရလေ၏။

လှိုင်ဘွားလည်း လွန်စွာမှ အရိပ်ကောင်းသည့်
သစ်ပင်ကြီးအောက်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ပျားမကြာမီ ရွာတန်း
လေးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထိုရွာတန်းလေးကို တွေ့လိုက်ရသ

နှင့် လှိုင်ဘွား လွန်စွာမှ ထူးဆန်းသလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရပြန်
၏ ထိုရွာလေးကို ရောက်ဖူးသလိုလိုရှိ၏။ ဘယ်တုန်းကာလ
အထိ ရောက်ဖူးသည်ကိုတော့ အတိအကျမသိ။ ၎င်း၏စိတ်
အမှာတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတစ်ခေါက်တော့ဖြင့် ရောက်ဖူး
သလိုလို ရှိ၏။

“အကြော်စုံ ပူပူလေး”

ဟုဆိုသောအသံကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်
လိုက်ရာ အကြော်သည်မလေး ယဉ်ယဉ်ဖြစ်လို့နေလေ
တော့၏။

“အကြော်သည် လာပါဦး”

ဟုဆိုကာ ဝမ်းသာအားရနှင့် လှိုင်ဘွားခေါ်လိုက်ရာ
အကြော်သည်မလေးက လှည့်ကြည့်ပြီးလျှင် . . .

“ဟယ် . . . ဦး”

ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွားရှိရာသို့ လျှောက်လာလေ
၏။

“ဦး ဘယ်ကလာတာလဲ”

ဟု လှိုင်ဘွားအနားသို့ရောက်သည်နှင့် ၎င်းက မေးလိုက်လေ၏။

“မင်း... ထမင်းလာမပို့လို့ နေများမကောင်းလို့ လားဆိုတာ လာမေးတာပါ”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်ရာ...

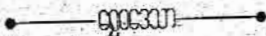
“နေကောင်းပါတယ်။ ထမင်းလာမပို့တာက ဟိုလူကြီးကို ကြောက်လို့ပါ”

ဟု အကြော်သည်မိန်းကလေးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ၎င်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရာ လှိုင်ဘွားနှင့် စကားရပ်ပြောနေရာမှ...

“မမကြီး ဘယ်လဲ။ အကြော်မစားတော့ဘူးလား”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်ရာ လှိုင်ဘွားလည်း ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

“ဟာ”

ဟု လွန်စွာမှ အံ့သြသွား၏။

“မစားတော့ဘူး ညီမလေး။ မမ တိုဘက်သွားစရာ

နို့လို့”

ဟု အကြော်သည်မလေး လှမ်းပြောလိုက်သူက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ပြောလိုက်သူသည် အဝါရောင်ဝတ်စုံကို ဆတ်ထားသူဖြစ်ကာ လွန်စွာမှ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လို့နေ၏။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

ဟု လှိုင်ဘွားကမေးလိုက်ရာ အကြော်သည်မလေး

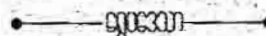
က ပြန်ဖြေမည်အပြုတွင်...

“အကြော် လာပါဦး”

ဟု အိမ်တစ်အိမ်မှ အမျိုးသမီးကြီးက အော်ခေါ်

တတ်လေ၏။

“ဦး... ခဏလေးနော်။ အကြော်သွားရောင်းလိုက်

ဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး လှိုင်ဘွားအနားမှ အကြော်ဝယ် စားမည့်သူထံသို့ အပြေးအလွှား သွားရောင်းလေတော့၏။

အတော့်ကို ငှားဆန်း၏။ အကြော်သည်မလေးတို့ တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာသော်လည်း ထမင်းလာမဖို့သည့်ကိစ္စ ပြောသော်လည်း ဟိုလူကြီးကို ကြောက်လို့တဲ့။ အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ...

ဘယ်သူလဲ...

အင်း...

မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းနေတဲ့လူလား...

တစ်ကိုယ်လုံး သွေးသံရဲရဲနဲ့...

စံထူး... စံထူး...

စံထူးများလား...

ဟု လှိုင်ဘွားခေါင်းထဲမှာ သပ္ပတ်အူကဲ့သို့ ဖြစ်သွား

လေ၏။

ထို့နောက် လွန်စွာမှထူးဆန်းသည်က...

အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေး...

သူကရော...

သူကို တွေ့ဖူးသလိုလို...

“အကြော်လာပါဦး”

ဟု အသံကြောင့် စကားလမ်းကြောင်း ပျက်သွား

၏။

“အင်း... သူလာမှ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သိချင်တာတွေ

မေးတော့မယ်”

ဟု လှိုင်ဘွားတွေးရင်း အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုး

လာခဲ့လေတော့၏။ ထို့နောက် လှိုင်ဘွားမျက်လုံးကို ဖွင့်၍

ဝတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟာ”

ဟုဆိုကာ လွန်စွာမှ အံ့ဩသွားလေတော့၏။

လှိုင်ဘွားရောက်နေသည့်နေရာသည်က လွန်စွာ

မှ အရိပ်ကောင်းသည် သစ်ပင်ကြီးအောက်က ဝါးကွပ်ပျစ်
လေးပေါ်တွင်ဖြစ်လို့နေလေတော့၏။

x x x

အခန်း [၁၀]

“ဝဋ်နှင့် ကြမ္မာ မလွတ်သာ”

တစ်နည်းအားဖြင့် ကြမ္မာဆိုတာ လွတ်ကင်းအောင်
ရှောင်မရသော ဝဋ်ဆိုက်ခံရခြင်းဖြစ်တယ်။

ရှေးအတိတ်က မိမိတို့ပြုခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုကံ ကြွေး
ကြောင့် ဝဋ်လည်ရန် အချိန်ဆိုက်လို့ အခွင့်ကြုံလာခြင်းကို
ကြမ္မာဝင်တယ်။ ဂြိုဟ်မွေတယ်။ ဝဋ်ဆိုက်တယ်လို့ ဆိုရိုးရှိ

တယ်။ ဝဋ်ဆိုက်ခံရပုံ ရှေးဟောင်းက ဝတ္ထုကို ပြောရရင်...
 ရှေးအခါက . . . ယောက်ျားတစ်ယောက်သည်
 ပေကတ်သော နွားဆိုးတစ်ကောင်ကို ဒေါသကြီးစွာဖြင့် နွား
 ၏ လည်ပင်း၌ ကောက်ရိုးပတ်ပြီး မီးရှို့သတ်ခဲ့ဖူးသော
 မကောင်းမှုကံဟောင်းကြောင့် ထိုယောက်ျားသည် နောက်
 ဘဝ၌ ကျီးကန်းဖြစ်လာအခါ အစာရှာရန် ပျံသွားနေစဉ်
 သာဝတ္ထီမြို့ တံခါးဝရွာကို မီးလောင်ရာမှ မြက်ကရွတ်ခွေ
 တစ်ခုသည် မီးတောက်လောင်စွဲလျက် လေအဟုန်ဖြင့်
 ကောင်းကင်သို့ လွင့်တက်သွားလေရာ အဆိုပါကျီးကန်း၏
 လည်းပင်၌ တည့်တည့်ကြီး စွပ်မိရက်သားဖြစ်ကာ မီးလောင်
 ပြီး မရှုမလှ သေဆုံးခဲ့ရလေသည်။

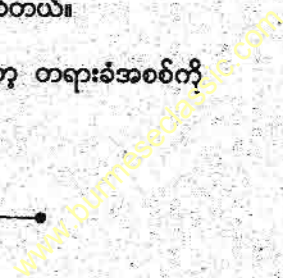
တစ်ဦးတည်းသော မိန်းမသည် ခွေးတစ်ကောင်ကို
 လည်၌ သဲအိုးစွဲပြီး ရေတွင်းထဲသို့ ပစ်ချသတ်ခဲ့ဖူးသော
 မကောင်းမှုကံကြောင့် ထိုမိန်းမသည် နောင်ဘဝ၌ သင်္ဘော
 သူကြီးကတော်ဖြစ်လာသောအခါ သမုဒ္ဒရာအလယ် ခရီး

သွားကြစဉ် သူပါသောသင်္ဘောသည် ထူးဆန်းစွာ သမုဒ္ဒရာ
 အလယ်၌ ရွေ့လျားခြင်းမရှိ။ ရပ်တန့်နေလေသည်။

ရှေးအခါက လူတို့၏ထုံးစံအတိုင်း လူယုတ်မာပါ၍
 ဖြစ်ရမည်ဟုဆိုကာ စာရေးတန်မိချရာ ထိုသင်္ဘောကတော်
 တိုချည်း ထပ်ကာ ထပ်ကာ မဲကျနေသောကြောင့် ရှောင်လွှဲ
 ခြင်းမှ မတတ်နိုင်ဘဲ မဲကျသူကို သမုဒ္ဒရာတွင် ပစ်ချရမည့်
 ထုံးစံရှိသည့်အတိုင်း ထိုမိန်းမ၏လည်ပင်း၌ သဲအိုးဆွဲချည်ပြီး
 သမုဒ္ဒရာတွင်းသို့ ပစ်ချခြင်းခံရလေသည်။

သဗ္ဗေ သတ္တာ ကမ္မဿကာ - သတ္တဝါအားလုံး ကံ
 သာလျှင် မိမိခံရမည့် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဥစ္စာဖြစ်ရတယ်။ ဘယ်
 သူမပြု မိမိမူဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားဟာ ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားနေကြ
 သူတို့ သူတစ်ပါးက လာပြုလုပ်ပေးခြင်းမဟုတ်။ ရှေးတစ်ချိန်
 ချိန်က မိမိတို့ကပင် ပြုလုပ်ခဲ့တာပဲဖြစ်တယ်။

အဲဒါတွေက ဘာလဲဆိုတော့ တရားခံအစစ်ကို
 ထောက်ပြထားတဲ့ဆောင်ပုဒ်တွေပါပဲ။

ဒီနေ့ သူတစ်ပါးရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကို လက်ကျိုး၊ ခြေကျိုး အောင် လုပ်ခဲ့ရင်တော့ နောင်တစ်ချိန်ချိန်မှာလည်း မိမိကိုယ် ခန္ဓာကိုလည်း လက်ကျိုး၊ ခြေကျိုးဖြစ်လာမှာပဲ။ သူတစ်ပါးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မျက်စိကန်းအောင်လုပ်လိုက်ရင် မိမိလည်း နောင်တစ်ချိန်မှာ မျက်စိကန်းနေသူဖြစ်မှာ။

သူတစ်ပါး စိတ်မချမ်းသာအောင် ပြုလုပ်ခဲ့ရင် လည်း နောင်တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ မိမိတို့လည်း စိတ်မချမ်း သာမှုတွေနဲ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခံရမှာပါပဲ။

ရှေးအခါ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က စကျွပါလ အမတ်ကြီးသည် ရဟန္တာကြီးတစ်ပါးဖြစ်လျက် မျက်မမြင် ဒုက္ခိတကြီးဘဝနှင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူသောနေ့အထိ ဝဋ်ခံတော် မူရရှာသည်။

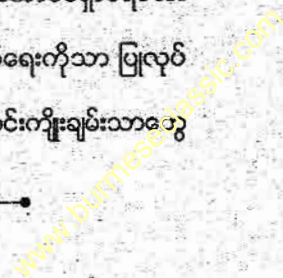
ထိုအကြောင်းတရားမှာ ရှေးတစ်ချိန်က ၎င်းသည် ဆေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ သူတစ်ပါးအား မျက်စိကန်း အောင် လုပ်ခဲ့မိ၍ ရဟန္တာကြီးဘဝမှာ မျက်စိကန်းရသည့် ကံ

ကြောင့် ဝဋ်ခံရလေသည်။

ထိုနည်းတူ ပူတိဂတ္တတိဿ မထေရ်ကြီးသည် လည်း ရှေးရှေးအခါက မုဆိုးဘဝနှင့် တိရစ္ဆာန်များအား မသား မညှာမတာ လွန်စွာမှ ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခဲ့ဖူးသော အတုသိုလင်ကံတို့ကြောင့် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပါလျက်နှင့် အသက်ရှင်ရှိနေစဉ် လွန်စွာမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပုပ်ပွနေ အောင် အနာရောဂါ ထူထပ်စွာပေါက်ခြင်း၊ ဆောက်တည်ရာ ရေအောင် ဒုက္ခကြီးစွာ ခံရခြင်းဖြစ်တော်မူလေသည်။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်နေသော်လည်း မိမိပြုလုပ်ခဲ့ သည့် ကြွေးတင်နေသော ဝဋ်တရားက ရေဆေး၍ မရနိုင်

ထို့ကြောင့် အနာရောဂါကင်းကာ၊ ဘဝဆက်ဆက် အထူးသဖြင့် ပါဏာတိပါတံကံကို လွတ်အောင်ရှောင်ရမယ်။ အတ်နိုင်သလောက် ကောင်းမှုကုသိုလ်ရေးကိုသာ ပြုလုပ် နှစ်တီးနေပါက မိမိတို့ရဲ့ ရှေ့ခရီးက ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ

ရည်း ခံစားရမယ် . . .

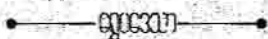
ဟုဆိုကာ ရသေ့ကြီးက လှိုင်ဘွားအားပြောလိုက်ပြီးနောက် ရသေ့ကြီးလည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်အခါ အလုပ်စားပွဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသော လှိုင်ဘွားလည်း သတိ၊ အသိပြန်ဝင်လာပြီးလျှင် . . .

“အလို . . . အတော့်ကိုထူးဆန်းလို့နေပါလား။ ငါ အလုပ်လုပ်နေတာမှတ်လို့၊ လက်စသတ်တော့ ငါ့ရဲ့မနေရာ ပိညာဉ်ဟာ ဘရသေ့ထံ ရောက်လို့နေတာကို”

ဟု ရင်ထဲ၌ လွန်စွာမှ ကြည်နူးလို့နေလေတော့၏။

ထို့နောက် လှိုင်ဘွားသည် ရသေ့ကြီးအား လွန်စွာမှ အမှတ်ရလို့နေပြန်၏။

“အင်း . . . ဘရသေ့က ငါ့ထံမှာ အလှူခံထားတယ်။ ဒါလည်း သိပ်ကိုထူးဆန်းနေတယ်။ ဘရသေ့ သီတင်းသုံးတဲ့ ရွှေသိန်းစေတီကို သွားမှဖြစ်မယ်။ မတွေ့ရတာလည်း ကြာပြီ”

ဟုတွေးတောရင်း ရသေ့ကြီးထံသွားလိုသည့်စိတ်က လှိုင်ဘွားအတွက် လွန်စွာမှ ပြင်းထန်လို့နေလေတော့၏။

x x x

နိဗ္ဗာန်လွတ်မြောက်သော သရုပ်စွဲများ

အခန်း [၁၁]

လေတိုက်လိုက်သဖြင့် ခေါင်းလောင်းအသံလေး
 ကို အဝေးမှ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှိုင်ဘွားရင်ထဲ အေးမြ
 လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရွှေသိန်း
 သီလေးကို အဝေးမှ ပျံလေးမြင်တွေ့ရ၍ လက်အုပ်ချီ၍
 လှိုင်လိုက်လေ၏။

လှိုင်ဘွားသည် ဘုရားရောက်ဖို့ အတော်အတန်

ဝေးသေးသဖြင့် လွန်စွာမှ အရိပ်ကောင်းသည့်သစ်ပင်ကြီး
အောက်တွင် ခဏနားနေမိ၏။ ထိုအချိန်၌ လှိုင်ဘွားနားနေ
သည့်သစ်ပင်ကြီး၏ မြောက်ဘက်မှ နွားလှည်းတစ်စီး မောင်း
လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

နွားလှည်းပေါ်၌ လှည်းမောင်းသူ အသက်ခပ်ကြီး
ကြီးတစ်ယောက်နှင့် အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်၏။ ၎င်းတို့သည်
သစ်ပင်ကြီးအောက်၌ထိုင်နေသော လှိုင်ဘွားအား မြင်ဟန်
မတူချေ။

လှိုင်ဘွားရှိနေသည့်သစ်ပင်ကြီးနှင့် လှည်းလမ်း
ကြောင်းလေးမှာ ပေ (၂၀)ခန့်ကွာဝေး၏။ ထိုနွားလှည်းသည်
လှိုင်ဘွားမျက်နှာမူရာတည့်တည့်မှ ဖြတ်သွားကြ၏။

လှိုင်ဘွားသည် နွားလှည်းပေါ်၌ပါသွားသော အဝါ
ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေးသည် မကြာခဏ
တွေ့ရသော မိန်းကလေးဖြစ်၏။ ထိုမိန်းကလေးကို လှမ်းခေါ်

ညီအပြုတွင် လှိုင်ဘွား တစ်စုံတစ်ခုကို အတွေးရ၍ မခေါ်
ဖြစ်ချေ။ ထိုနွားလှည်းနှင့် အဝါရောင်ဝတ်ထားသော မိန်းက
လေးကိုတော့ ကြည့်နေမိပြန်၏။

ထိုနွားလှည်းသည် လှည်းလမ်းကြောင်းအကွေ့မှာ
ဝတ်ကွေ့သွားသဖြင့် လှိုင်ဘွားမြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသ
ဖြင့် မည်သို့ကြောင့်မသိ ကြက်သီးတွေ ထလာ၏။ ၎င်းရင်ထဲ
သို့လည်း အမျိုးအမည်မသိသော ဝေဒနာတစ်ခုကို အပြင်း
အထန် ခံစားလိုက်ရ၏။

ထိုသို့ဖြစ်သည်ကိုလည်း လှိုင်ဘွား ကောင်းစွာ
မသိချေ။ လူလည်း ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေ၏။ ၎င်း၏စိတ်
ထဲတွင်လည်း ...

အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသူက ဘယ်သူလဲ။
ပြီးတော့ ဘာလဲ။
အခု သူဟာ နွားလှည်းနဲ့ ချစ်တီးကုလားဆာမိတ်
ဘာလား။

အကြွေးတွေ မဆပ်နိုင်သေးလို့၊ သူ့မိဘများ မသိ
အောင် တိတ်တဆိတ်သွားတာများလား။

အကြွေးမဆပ်နိုင်ရင် ကျိန်စာသင့်မှာ ကြောက်ကြ
တာကို။

လှိုင်ဘွားမှာ မည်သို့မသိ သောကဝေဒနာများ
မဆီမဆိုင် ဝင်ရောက်ပူးကပ်လာလေ၏။ ၎င်း၏ရင်သည်
တာလုပ်လုပ် ခုန်လို့နေလေ၏။

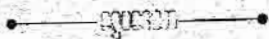
“ငါ... ငါ... သူတို့ကို ဘာကြောင့်များ ပူပင်နေ
တာလဲ။

သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘာကြောင့် သူတို့ဟာ
ငါ့ဘဝထဲကို ရောက်လာရတာလဲ။ ငါကရော သူတို့တွေတို့
ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လဲ”

ဟု ဆိုကာ တွေးတောလို့နေပြန်၏။ ထိုအချိန်၌

“အကြော်စုံပူပူလေး”

ဟု အသံကြားလိုက်ရသဖြင့် လှိုင်ဘွား ခေါင်းနှစ်

ဦးသွားကာ တထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားမိပြီးလျှင် ထိုင်ရာက
ထောင့် အသံရှိရာသို့ ဝှေ့ယမ်းကြည့်မိသော်လည်း အကြော်
သည်အား မတွေ့ရချေ။

“ငါ... ငါ... စိတ်ထင်လို့များလား”

ဟု တွေးမိ၏။

ထိုနေရာမှထရန် စိတ်ကူးရှိသော်လည်း ဘာ
ကြောင့် မထဖြစ်သည်ကိုလည်း ထူးဆန်းမှုတစ်ခုဖြစ်ရပြန်

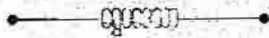
အိမ်မှစထွက်ကာတည်းက ရွှေသိန်းစေတီတွင်
ဘရသေ့နှင့်တွေ့ရန် စိတ်ကူးနှင့်လာခဲ့သော်လည်း လွန်စွာမှ

အနိုင်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးအောက်၌နားနေရင်းက
ဘရသေ့ထံသွားဖို့ ပျင်းရိသလိုလို၊ စိတ်မပါသလိုလို၊ ဘယ်

ကြီးဖြစ်မှန်းမသိ လှိုင်ဘွား ဖြစ်လို့နေ၏။

• ဘရသေ့ထံကိုသွားချင်သည်စိတ်က အိမ်မှ စ

ထွက်လာသည်က ပြင်းထန်မှုရှိသော်လည်း ထိုစိတ်တွေ့ကာ

ဘယ်လိုကြောင့် ပျက်ပြယ်သွားသည်ကိုလည်း လှိုင်ဘွား
စဉ်းစားကြပ်လို့နေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ အသည်းအသန်ပြေးလာသော အသံ
ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဘာများဖြစ်တာလဲ။ ဘယ်သူများလဲ
ဆိုသည့်သိချင်စိတ်က စိုးမိုးလာ၏။ ထို့ကြောင့် အသံလာရာ
သို့ ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဟာ”

ဟုဆိုသော အံ့ဩမှုနှင့်အတူ ထိုင်နေရာမှ ဇက်ခေါ်
ထလိုက်လေ၏။

လှိုင်ဘွား လွန်စွာမှ အံ့ဩသွားတာက အဝါရောင်
ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လို့နေ
လေတော့၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်လန့်
ခြင်းများစွာဖြင့် ပြေးလာသည်ဟု လှိုင်ဘွား တွေးမိရင်း၊ ဘယ်

လိုစိတ်ကူးကြောင့်မသိ ၎င်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားမိလေ
၏။

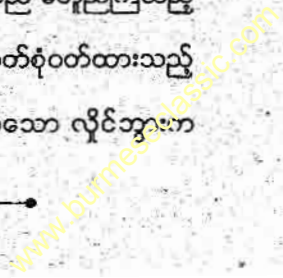
“ဟေ့ . . . ဟေ့”

ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွားက အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထား
သည့် မိန်းကလေးနောက်ကို လိုက်ရင်း ပါးစပ်အော်ခေါ်မိပြန်
၏။ သို့သော် ထိုမိန်းကလေးက ကြားဟန်မတူ။ ဆက်ပြေးမြဲ
ပြေးလို့နေလေ၏။

“ဟေ့ . . . ဘာလို့ပြေးနေတာလဲ”

ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွားပြေးလိုက်ရင်း အော်လိုက်ပြန်
၏။

မိန်းကလေးမှာလည်း ပြေးမြဲ ပြေးလို့နေလေ၏။
၎င်းတို့သည် ပြေးနေကြရင်း ယောက်ျားတစ်ယောက် အပြေး
နှုန်းနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်အပြေးနှုန်းသည် မတူညီကြသည့်
အတွက် ရှေ့ကပြေးသော အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့်
မိန်းကလေးအား နောက်ကပြေးလိုက်သော လှိုင်ဘွားက

မိလုမိစဉ် မိန်းကလေး၏လက်ကို လှိုင်ဘွားက လှမ်းဆွဲတော့
မည်အပြုတွင် . . .

“အကြော်စုံပူပူလေး”

ဟုဆိုသောအသံကြောင့် လှိုင်ဘွားသည် နောက်
သို့ လှည့်ကြည့်မိလိုက်လေ၏။ သို့သော် အသံကိုပင် ကြားရ
၍ အကြော်သည်အား မတွေ့ရချေ။ ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်သို့
ပြန်ကြည့်လိုက်ရာ . . .

“ဟာ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

ဟု အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေး
မှာ လှိုင်ဘွား၏မျက်စိရှေ့မှ လွန်စွာမှ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်
သွားလေ၏။

လှိုင်ဘွား စိတ်မလျော့ဘဲ ထိုမိန်းကလေးအား
လုံးဝ ရှာ၍မတွေ့။

“ဟင်း . . . အရှင်းကြီးပဲ။ ဟိုဘက်များ ကွေ့ဝင်သွား
လား မသိဘူး”

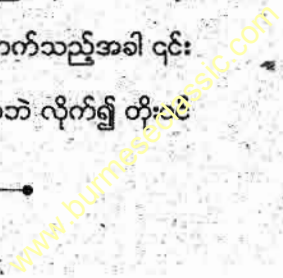
ဟုဆိုကာ လမ်းကွေ့လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ
ပြန်၏။ လှိုင်ဘွားသည် ဆက်မပြေးဘဲ မောဟန်ဖြစ်နေ၍
လမ်းလျှောက်ပြီး ထိုလမ်းကွေ့ထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်ရာ . . .

“ဟော . . . ဟိုမှာ . . . ဟာ . . . ကွေ့သွားပြန်ပြီ”

ဟု ဖျတ်ခနဲ အဝါရောင်လေးကို တွေ့လိုက်ရသော်
လည်း ချုံတစ်ခုထဲသို့ တိုးဝင်သွားပြန်၏။

လှိုင်ဘွားနှင့် အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် ဟိုး
ဝင်သွားသောချုံတစ်ခုမှာ အတော်ဝေးဝေးလှမ်း၏။ လှိုင်ဘွား
သည် ထိုနေရာရောက်အောင် အားကုန်ပြေး၍သွားလေ
တော့၏။

အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေး တိုး
ဝင်သွားသော ချုံနားသို့ လှိုင်ဘွား ရောက်သည့်အခါ ၎င်း
သည် တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ လိုက်၍ တိုးပင်

ရလေတော့၏။

“ဟင် . . . ဘယ်ရောက်သွားပြန်ပြီလဲ မသိဘူး”

ဟု ထိုမိန်းကလေးကို မတွေ့ရသဖြင့် လှိုင်ဘွား

လွန်စွာမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားလေတော့၏။

လှိုင်ဘွားလည်း နားမနေတော့ဘဲ လမ်းလျှောက်

၍ အမောဖြေကာ မျက်လုံးက ထိုအဝါရောင်ဝတ်ထားသည့်

မိန်းကလေးအား ဆက်လက်ရှာဖွေနေပြန်၏။

“အကြော်စုံ ပူပူလေး”

ဟူသောအသံကို ကျယ်လောင်စွာကြားလိုက်ရသ

ဖြင့် ရှုတ်တရက်ဆိုသလို လှိုင်ဘွား တထိတ်တလန့်ဖြစ်

သွားလေ၏။

သို့သော် လွန်စွာမှ ထူးဆန်းတာက အသံကိုပင်

ကြားရပြီး အကြော်သည်မလေးအား လုံးဝမတွေ့ရချေ။

လှိုင်ဘွားသည် အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့်

မိန်းကလေးကိုလည်းကောင်း၊ အကြော်သည်မလေးအား

လည်းကောင်း မတွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ဓာတ်လည်းကျ၏။

လွန်စွာမှလည်း ဒေါသတွေထွက်၏။

လှည့်၍ပြန်ချင်သည့်စိတ်က ဖြစ်ပေါ်နေသော်

လည်း ၎င်းတို့အား မတွေ့မချင်း ရှာချင်သည့်စိတ်က ဖြစ်ပေါ်

၍ လာပြန်၏။

ထို့နောက် မြက်ပင်လေးများ လဲနေသည့်ကို တွေ့

ရာ လှိုင်ဘွား အားတက်သွားလေ၏။

“ဒါ . . . ဟိုမိန်းကလေးပြေးသွားလို့ လဲကျနေတဲ့

မြက်ပင်တွေဖြစ်ရမယ်။ ဒါကို ခြေရာကောက်ပြီး လိုက်သွား

ရင်တော့ တွေ့ရမှာပဲ”

ဟုဆိုကာ မြက်ပင်လဲနေသည့်အတိုင်းဆက်လိုက်

၏။ တစ်နေရာသို့ရောက်သည့်အခါ မိန်းမစီးဖိနပ် သဲကြိုး

မြတ်တစ်ရံကို တွေ့လိုက်ရပြန်၏။

“ဒါ . . . ဟိုမိန်းကလေး ပြေးရင်း ဖိနပ်ပျက်သွား

တာပဲ ဖြစ်မယ်”

ဟု လှိုင်ဘွား ဖိနပ်သဲကြိုးပြတ်ကို ကြည့်ရင်း တွေး
လိုက်၏။ ဆက်လက်သွားရင်း နောက်ထပ်ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို
တွေ့လိုက်ပြန်၏။

“ဒါ . . . တစ်ဖက်တည်း စီးသွားပြီး ပြေးလွှားရတာ
မကောင်းလို့ ကောင်းတဲ့ဖိနပ်တစ်ဖက်ပါ ချွတ်ပစ်ခဲ့တာ ဖြစ်
မယ်”

ဟု တွေးရင်း ဆက်လိုက်သွားပြန်၏။

အချိန်အတော်ကြာကြာ ပြေး၍သော်လည်း
ကောင်း၊ လမ်းလျှောက်၍သော်လည်းကောင်း၊ လှိုင်ဘွား
လည်း ခြေကုန်လက်ပမ်းကျလာ၏။ အဝါရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်
ထားသော မိန်းကလေးအား အစန၊ အရိပ်အယောင်ပင်
မတွေ့ရချေ။

“ဟင်း . . . မတွေ့တော့ဘူးနဲ့တူပါတယ်”

ဟု လှိုင်ဘွား အားပျော့လာချေ၏။

“ပြန်ရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

ဟု စိတ်ဓာတ်ကျ၍ ညည်းတွားလိုက်ပြန်၏။ တစ်
နေရာသို့ရောက်သည့်အခါ လုံးဝဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ
မြေကြီးပေါ်သို့ လွန်စွာမှ ပင်ပန်းမောပန်းနေပြီးဖြစ်သည့်
အတွက် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေတော့၏။

“ဟူး”

ဟုဆိုသော လေပူတစ်ချက်ကိုလည်း မှတ်ထုတ်
လိုက်လေတော့၏။

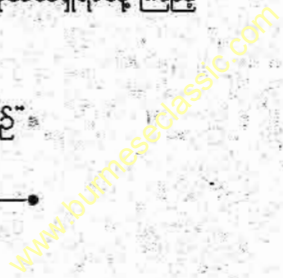
လှိုင်ဘွား၏ ခေါင်းထဲတွင်လည်း အတွေးများစွာ
ကူးလူးယှက်သန်းလို့နေလေ၏။

“အမေရေ . . . လာကြည့်ပါဦး”

“အမေရေ . . . လာကြည့်ပါဦး”

ဟုဆိုသော ကျယ်လောင်စူးရှစွာအသံကြောင့်
လှိုင်ဘွား ကြက်သီးများ ထသွားကာ ထိုအသံရှိရာသို့ ကြည့်
လိုက်သည့်အခါ . . .

“အလို . . . ယဉ် . . . ယဉ်ယဉ်”

ဟု အကြော်သည်မလေးကို မထင်မှတ်၍ တွေ့
လိုက်ရသဖြင့် လှိုင်ဘွား လွန်စွာမှ အံ့ဩသွားလေတော့၏။

“အမေရေ... လာကြည့်ပါဦး

အမေရေ... လာကြည့်ပါဦး”

ဟု ထပ်မံစူးရှကျယ်လောင်စွာ အကြော်သည်မ
လေးက အော်၍ ၎င်း၏မိခင်ဖြစ်သူအား ခေါ်လိုက်၏။

“ဟို... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ”

ဟုဆိုကာ ၎င်းက လက်ညှိုးထိုး၍ပြောလိုက်ရာ
ယဉ်ယဉ် လက်ညှိုးထိုးသည့်နေရာသို့ လှိုင်ဘွား ကြည့်လိုက်
ရာ...

“ဟာ”

ဟု အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းသည်ကား အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထား
သည့် မိန်းကလေးမှာ ရေတွင်းပေါင်ပေါ်တွင် ခြေစုံရပ်ထား
၏။ ထို့နောက် ၎င်းသည်...

“ဟေ့... ဟေ့... မလုပ်... မလုပ်နဲ့”

ဟု လှိုင် ဘွား ပြောပြောဆိုဆို မြေကြီးပေါ်ထိုင်နေ
ရာမှ ဇက်ခနဲထ၍...

“ဟေ့... ရပ်... ရပ်”

ဟု ပြောနေသည့်ကြားထဲက အဝါရောင်ဝတ်စုံ
အတ်ထားသည့် မိန်းကလေးသည် ရေတွင်းပေါင်ပေါ်မှ ခြေစုံ
ရပ်နေရာကနေ ရေတွင်းထဲသို့ ခုန်ချသွားလေရာ...

“ဝုန်း”

ဆိုသည့်အသံမှာ လွန်စွာမှ ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ
အသံကြီးဖြစ်သွားလေတော့၏။

“အား... သေပြီ... သေပြီ”

ဟု လှိုင်ဘွားအော်ရင်းမှ လွန်စွာမှ အရိပ်ကောင်း
အသာ သစ်ပင်ကြီးအောက်၌ အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးသွား
လေတော့၏။

* * *

www.burmeseclassic.com

အလှူပံ့ပိုးမှုများအတွက် သတင်းစာများ

အခန်း [၁၂]

မလှမွန်သည် မိဘနှစ်ပါးမသိအောင် အိမ်မှ တိတ်

တိတ်ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ၎င်းသည် ရွာလမ်းတစ်နေရာသို့

ရောက်သည့်အခါ . . .

“ဟေ့ . . . မလှမွန် ဘယ်လဲ”

ဟု အသံကြောင့် မလှမွန် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ

အမျိုးသမီးများနှင့် လွန်စွာမှ ရင်းနှီးသော ဦးသာစန်းဆိုသူ ကြုံ

www.burmeseclassic.com

လေ၏။

“ဪ... ဦးကြီး ကျွန်မရွာတောင်ပိုင်းသွားမလို့ ပါ။ ဒါနဲ့ ဦးကြီးကရော”

ဟု မလှမွန်က ပြန်မေးရာ...

“အေး... ငါလည်း ရွာတောင်ပိုင်းသွားမှာ။ လမ်း ကြုံတယ်။ ငါ့လည်းနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား”

ဟု ဦးသာဆန်းက ပြောလိုက်ရာ မလှမွန်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဦးသာဆန်းလည်းနှင့် ပင် ရွာတောင်ပိုင်းသို့ လှည့်ကြုံလိုက်သွားလေတော့၏။

ဦးသာဆန်းနွားလှည်းသည် ရွာတောင်ပိုင်းဆီသို့ ဦးတည်၍ မောင်းလာရာ လွန်စွာမှ အရိပ်ကောင်းသော သစ် ပင်ကြီးဘက်မှ မောင်းလာရ၏။

ထိုအရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးမှာ လှိုင်သွား အရိပ်ခို၍ နားနေသော သစ်ပင် ကြီးဖြစ်လေ၏။
စာရေးသူ

ရွာတောင်ပိုင်းသို့ရောက်သည့်အခါ မလှမွန်က...

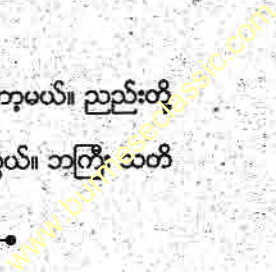
“ဦးကြီး... ရှေ့နားလေးမှာပဲ ရပ်ပေးပါတော့ ကျွန်မ ဆင်းတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အေး... အေး”

ဟုဆိုကာ ဦးသာဆန်းက ၎င်း၏နွားလှည်းကို ရပ် ဆဲလိုက်သဖြင့် မလှမွန်လည်း နွားလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်...

“ကဲ... ဘကြီးလည်း သွားတော့မယ်။ ညည်းတို့ အမေများကိုလည်း ပြောလိုက်ပါကွယ်။ ဘကြီး သတိ

ရပါတယ်လို့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မလှမွန်က . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဦးကြီး”

ဟုပြောလိုက်ပြီးလျှင် ဦးသာဆန်းလည်း နွားလှည်းဆက်မောင်းသွားလေတော့၏။

ထိုအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည့်အခါ မလှမွန်သည် အိမ်ထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ အိမ်ရှေ့၌ မယောင်မလည်လုပ်နေ၏။ ထိုအချိန်၌ အိမ်ထဲမှ ကုလားတစ်ယောက် ထွက်လာပြီးလျှင် . . .

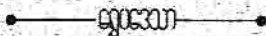
“ဟဲ့ . . . ကန်းမလေ . . . ဘာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“သူဌေးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟု မလှမွန်က ပြောလိုက်ရာ ထိုကုလားက မလှမွန်အား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ခဏနေဦး”

ဆိုကာ ထိုကုလားသည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလေတော့၏။

တစ်ခဏကြာသောအခါ ထိုကုလားအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး မလှမွန်အား . . .

“ကန်းမလေ . . . သူဌေးက အိမ်ပေါ်ကို ကြွခဲ့ပါတဲ့”

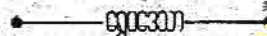
ဟု ပြောလိုက်ရာ မလှမွန်လည်း အနည်းငယ် ချီတုံချတုံဖြစ်သွားမိလေ၏။

“ကန်းမလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သူဌေးက ခေါ်နေတာလေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မလှမွန် အတွေးတစ်ခု တွေးနေစဉ် ထိုကုလားက ရုတ်တရက်ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် ကိုယ်လေး တွန့်သွားလေတော့၏။

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုကာ မလှမွန် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ မရဲတရဲ တက်သွားလေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သည့်အခါ ချစ်တီးကုလားဆာမိ
မှာ မလှမွန်အား ကြည့်နေသောမျက်လုံးများသည် လွန်စွာမှ
တပ်မက်စွာဖြစ်ပေါ်နေလေ၏။

မလှမွန်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်
ကာ မျက်လွှာကလေးချထားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ချစ်တီး
ကုလားဆာမိက ထိုနေရာမှထလာကာ မလှမွန်အနားသို့
ရောက်သည်နှင့် . . .

“ကန်မလေး ဘာအလိုရှိလို့လဲ”

ဟု တကားရူးအသံဖြင့်ပြောလိုက်ရာ မလှမွန်မှာ
သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးသောအခါ . . .

“ကျွန်မမိဘများက ရှင့်ထံက ယူထားတဲ့အကြွေး
တွေ မဆပ်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ရှင် . . . ကျွန်မကို . . . ကျွန်မကို”

ဟုပြောလိုက်သည့်အခါ . . .

“အားပါးပါး”

ဟု ချစ်တီးကုလား ထရန်မတတ်ဝမ်းသာသွားလေ

တော့၏။ ထို့နောက် ချစ်တီးကုလားထံမှ ၎င်းမိဘများ ယူထား
သော အကြွေးများကို ရွှေသိန်းဘုရားတွင် ပြန်လည်ရှုပ်သိမ်း
ပေးရန် သစ္စာဆိုခိုင်းလိုက်ပြန်၏။

“ကန်မလေးနော် . . . ကန်မလေးကို ရမယ်နော်
အားလုံးလုပ်ပေးမယ်”

ဟု ချစ်တီးကုလားက ပြောလိုက်ပြီးနောက် မလှ
မွန်အား ချစ်တီးကုလားက အခန်းထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားရာ
မလှမွန်မှာ မိဘနှစ်ပါးအား ကျေးဇူးဆပ်ရင်း အရှင်လတ်
လတ် ငရဲကျလေတော့၏။

x x x

အခန်း [၁၃]

“အမေရေ . . . လာကြည့်ပါဦး။ အမေရေ . . .
လာကြည့်ဦး”

ဟုအသံကြောင့် လှိုင်ဘွား ရင်နှစ်ဖွယ်ကောင်း
သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ထိတွေ့ခံစားလိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာမှ
စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေတော့၏။

၎င်း၏မျက်လုံးထဲတွင် အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်သား

www.burmeseclassic.com

သည့် မိန်းကလေး၏ရုပ်ပုံလွှာကို မေ့ပျောက်၍မရအောင် ဖြစ်မိနေလေ၏။

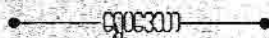
ထိုဖြစ်ရပ်များကြောင့် လှိုင်ဘွားမှာ အလုပ်လုပ် ချင်စိတ်များ မရှိ။ လူကလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို ဘာကြောင့် ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းကို အတတ်မသိချေ။ ထို့ကြောင့် အပြင် သို့ ထွက်ခဲ့ရပြန်၏။

တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ်ကနေ သောကြာရွာ ကလေးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လှိုင်ဘွားအဖို့ ပို၍ဝေဒနာများ ဖြစ်ရသလိုခံစားလိုက်ရပြန်၏။ တစ်စုံတစ်ခုကိုလည်း မကျေ မနပ်ဖြစ်မိသလိုမျိုး ဖြစ်ရပြန်၏။

၎င်းဝတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းသို့ လက် နှိုက်ပြီး စမ်းလိုက်ရာ တစ်စုံတစ်ခုကို စမ်းမိလေ၏။ ထို နောက်...

“တောက်”

ဟုဆိုသော တောက်ခေါက်သံကို ကျယ်လောင်

စွာ ခေါက်လိုက်သည့်အသံကြောင့် သရက်ပင်ပေါ်၌ နားနေ သော ၎င်းနှစ်ကောင်မှာ လန့်၍ ပျံသွားကြကုန်၏။

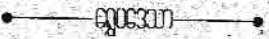
လှိုင်ဘွားသည် စမ်းလိုက်သည့်လက်ကို ပြန်ရစ်၍ လက်သီးကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားလိုက်ပြီးနောက် တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ ဆင်းလာကာ သောကြာရွာကလေး သို့ဦးတည်၍သွားလေတော့၏။ ရင်ထဲ၌လည်း လွန်စွာမှ မွန်း ကြပ်လို့နေလေ၏။ တစ်စုံတစ်ခုကိုလည်း မကျေမနပ်ဖြစ် တာ မြေလှမ်းကျကျနှင့် သောကြာရွာလေးသို့ ထွက်လာခဲ့ ရင်း...

“အကြော်စုံ ပူပူလေး”

ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသံရှိရာ သို့ ကြည့်လိုက်ရာ လှိုင်ဘွားနှင့်ကိုက် (၅၀၀) အကွာဝေး အွင် ၎င်းအားကျောပေး၍...

“အကြော်စုံပူပူလေး”

ဟူသော အော်ကာသွားနေသော အကြော်သည်

www.burmeseclassic.com

မလေး ယဉ်ယဉ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“အကြော်သည် လာပါဦး”

ဟု လှိုင်ဘွားက အော်ခေါ်လိုက်ရာ အကြော်သည်

မလေးမှာ လုံးဝကြားဟန်မတူချေ။ ထို့နောက် လှိုင်ဘွားထံ

“အကြော်သည် လာပါဦး”

ဟု ဆက်ခေါ်ရာ ၎င်းမှာလည်း ကြားဟန်မတူ

ဖြင့်...

“အကြော်သည် လာဦး”

ဟု လှိုင်ဘွားမှာ စိတ်မရှည်သောအသံဖြင့်

သော်လည်း လှိုင်ဘွားသည် အကြော်သည်မလေးနောက်

သို့ ပြေးလိုက်ရလေတော့၏။

“ဟာ”

ဟု လှိုင်ဘွားထံမှ ထွက်လာ၏။

“အလို . . . အကြော်သည်မလေး ဘယ်ရောက်

သွားပါလိမ့်”

ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွား တူးဆန်းစွာ အံ့သြမိလေတော့

“ဒီနားလေးတင် ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုပျောက်

သွားပါလိမ့်”

ဟု လှိုင်ဘွား ပြောမိပြန်၏။

လှိုင်ဘွားလည်း ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် အကြော်

သည်မလေးအား တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် ရှာဖွေသော်

လည်း လုံးဝရှာမတွေ့သဖြင့် . . .

“ဒီနားလေးတင် ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ပျောက်

သွားလဲ မသိဘူး”

ဟုဆိုသောစကားကို ပြန်ပြောမိပြန်၏။

“ဒီနေရာမှာ ရှာမတွေ့ရင် ဟိုဘက်သွားရှာမယ်”

ဟု မကျေမနပ်၍ လှိုင်ဘွားပြောဆိုပြီး ထိုနေရာ

ထွက်ခဲ့ပြန်၏။

ဘယ်နေရာမှ မတွေ့တော့သည့်နောက် သစ်ပင်

ခြေရင်းတစ်ခုတွင် ထိုင်ချလိုက်ရလေတော့၏။

“ရှင် . . . ရှင် . . . ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဟု အကြော်သည်မလေး၏အသံကို အထင်းသားကြားလိုက်ရသဖြင့် လှိုင်ဘွား ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်ရာ အသံကိုပဲကြားရပြီး လူကိုပင် မတွေ့ရချေ။

“လွတ်နော် . . . လွတ်”

ဟုဆိုသောအသံ ထပ်ကြားရပြန်၏။

“အင်း . . . ယဉ်ယဉ် ဘာဖြစ်နေတာပါလိမ့်”

ဟု လှိုင်ဘွား တွေးမိနေစဉ် . . .

“လွတ်နော် . . . ခွေးကျင့်ခွေးကြံမကြံနဲ့။ လွတ်ဆို လွတ်နော်”

ဟု အသံကြားရပြန်၏။

“ဒါ . . . ဒါ . . . ယဉ်ယဉ်ကို တစ်ယောက်ယောက် ကများ . . .”

ဟု တွေးနေစဉ် . . .

“ယဉ်ယဉ်လေးကို ချစ် . . . ချစ်လို့ပါကွယ်”

ဟု ယောက်ျားတစ်ဦး၏အသံထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

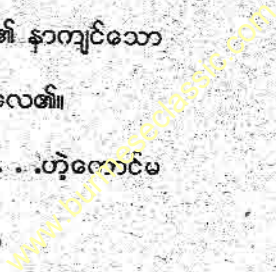
“ဟာ . . . ယဉ်ယဉ်တော့ ဒုက္ခရောက်နေပြီ။ ငါ ဘယ်မှ”

ဟုဆိုကာ အသံရှိရာသို့ လှိုင်ဘွား မှန်းဆ၍သွားနေစဉ် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်အသံများ ထွက်လာ၏။ ယဉ်ယဉ်၏ ကြောက်လန့်သောအသံများ၊ ယောက်ျားတစ်ဦး၏ မြိမ်းမြောက်သောအသံများ၊ ယဉ်ယဉ်၏ ရုန်းကန်နေသောအသံများ၊ ယောက်ျားတစ်ဦး၏ မုန်ယိုနေသောအသံများကို ကြားသော်လည်း ယဉ်ယဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ ယောက်ျားတစ်ဦးကိုလည်းကောင်း မတွေ့ရချေ။

“အား”

ဟုဆိုသော ယောက်ျားတစ်ဦး၏ နာကျင်သော အသံတစ်ခု ကျယ်လောင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

“အောင်မယ်လေး . . . လေး . . . ဟဲ့ကောင်မ

ယဉ်ယဉ် နှင် ငါ့ကို သွေးထွက်အောင်လုပ်တယ် ဟုတ်လား။
ငါ...ငါ... နှင့်ကို အသေသတ်မယ်... အသေသတ်မယ်”
ဟု ဒေါသများထွက်နေသော ယောက်ျားတစ်ဦး၏အသံကို
ကြားရပြီး...

“အား... မယ်လေး... လုပ်ကြပါဦး”

ဟုဆိုသော ယဉ်ယဉ်၏အသံကြားရ၏။ ထို့နောက်

ပြေးလွှားသောအသံပါ ထပ်ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဟေ့... မပြေးနဲ့။ မပြေးနဲ့... နှင်... နှင်... ”

မိရင်တော့လား”

ဟုဆိုသော ယောက်ျားတစ်ဦး၏ဒေါသအသံများ

နှင့် ပြေးလိုက်သောအသံများကို ကြားရလေ၏။

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်... နှမချင်းကိုယ်

ချင်းမစာနာတဲ့ မုဒိမ်းကောင် ယဉ်ယဉ် အဲဒီမသာကို ဘာနဲ့
ဆော်လိုက်လဲ မသိဘူး။ ကောင်းတယ်”

ဟု လှိုင်ဘွား ပြောလိုက်ရင်း လွန်စွာမှ သဘောကျ

နို့နေလေတော့၏။

“ဟေ့... ဘယ်သူလဲ... ရင်လိုက်စမ်း”

ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က လှိုင်ဘွားအား အမိန့်

လိုက်သည့်အသံကြောင့် ၎င်းလည်း လန့်ဖျတ်သွား၏။

နို့နောက် အသံရင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မျက်လုံးတစ်

တစ်စုံတစ်ခုပြီး တစ်ကိုယ်လုံးလည်း သွေးသံရဲရဲနှင့် လူတစ်

ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရာ...

“ဪ... လက်စသတ်တော့ ယဉ်ယဉ်ကို သား

အဖြစ် ပြုကျင့်ဖို့ကြံနေတာ စံထူးကို”

ဟု လှိုင်ဘွား ရင်ထဲ၌ ပြောလိုက်မိလေ၏။

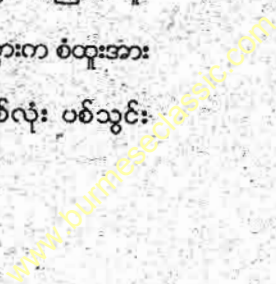
“ယဉ်ယဉ်ကို မတွေ့မိဘူးလား”

ဟု စံထူးကပြောလိုက်ရာ လှိုင်ဘွားလည်း စံထူး

တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ လှိုင်ဘွားက စံထူးအား

အာတည်တည်ကို ၎င်း၏လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်း

ခြင်းနှင့်အတူ...

“မင်းလိုကောင်မျိုးကို ဟောဒီလို . . . ဟောဒီလို”
ဟုဆိုကာ ဆက်တိုက် ဆက်တိုက် ဘယ်ရော ညာ

ရော လှိုင်ဘွား၏ လက်သီးများ ပစ်သွင်းလိုက်ရာ . . .

“ဟိုက် . . . ဘယ်သူမှလဲမရှိပါလား”

ဟု လှိုင်ဘွား ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားလေ
တော့၏။

“ငါ . . . ငါ . . . ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

ဟု လှိုင်ဘွား ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား၏။

“ငါ . . . ငါ . . . အိပ်မက်မက်နေတာလဲ မဟုတ် . . .
အင်း . . .”

ဟု တွေးမိပြန်၏။

“ငါ အိမ်ကထွက်လာတာ သောကြာရွာကို သွား
မလို့။ ဘာကြောင့် ငါ သောကြာရွာကို သွားချင်တာလဲ။ ခြေ
ယဉ်ယဉ်အသံကို ကြားတယ်။ တကယ်လား။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ
ထင်နေလို့လား။ စိတ်စွဲလမ်းလို့လား။ ငါ ဒီသစ်ပင်အောက်မှာ

ဆိုင်နေတာ ထူးဆန်းလိုက်တာ။ ယဉ်ယဉ်နဲ့ စံထူး”

ဟု အတွေးများ တစ်စတစ်စဝင်လာ၏။

“ယဉ်ယဉ်ကို မတွေ့မိဘူးလား”

ဟုဆိုသော စံထူးအသံကို ကြားယောင်လာ၏။

“ဒါဆို . . . ယဉ်ယဉ် . . . ယဉ်ယဉ် . . . ဘာဖြစ်သွား

ယဉ်ယဉ် ဘာဖြစ်သွားလဲ . . .

ယဉ်ယဉ် . . .”

ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွား ပူဆွေးသောကတွေ ရောက်

နေလေတော့၏။

x x x

www.burmeseclassic.com

တိန်စာမှလွတ်မြောက်သွားလော့ သရဲတစ္ဆေများ

အခန်း [၁၄]

သောကြာရွာကို လှိုင်ဘွား အဓိကလာရခြင်း အကြောင်းရင်းက ချစ်တီးကုလားဆာမိနှင့် စာရင်းရှင်းရန် ဖြစ်၏။ ချစ်တီးကုလားဆာမိသည် လွန်စွာမှယုတ်မာသူ၊ တတိမတည်သူ၊ ဒီလိုလူမျိုး လူ့ပြည်မှာရှိနေဖို့မသင့်။ ပြီးတော့ လူကို ညာတာ၊ ပြီးတော့ ဘုရားကိုလည်း ညာတယ်။ ဒီကြောင့် လှိုင်ဘွား ချစ်တီးကုလားကို အပြတ်ရှင်းရမည်ဟု

www.burmeseclassic.com

ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။

၎င်း၏ကုတ်အင်္ကျီထဲကို လက်နှိုက်၍ စမ်းလိုက်၏။
တစ်စုံတစ်ခုကို စမ်းမိသည့်အတွက် ပြုံးလိုက်လေ၏။ ထို
အပြုံးများနှင့်အတူ ...

“အမေရေ လာပါဦး။ အမေရေ လာပါဦး”

ဟူသည့်အသံနှင့်အတူ ရေတွင်းပေါင်ပေါ်မှာ ခြေစုံ
ရပ်နေသည့် အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် မလှမွန်အား
မြင်ယောင်လာပြီးလျှင် ...

“ဝုန်း”

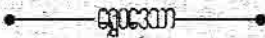
ဆိုသည့်အသံနှင့်အတူ ...

“ဟာ”

ဆိုသည့်အသံတွေကြောင့် ပြုံးနေသော လှိုင်ဘွား
သည် ရုတ်တရက် မျက်နှာတည်သွားကာ ...

“တောက်”

ဟုဆိုသော လွန်စွာမှ ကျယ်လောင်စွာထွက်ဖော်

လာသဖြင့် သရက်ပင်ပေါ်မှာ နားနေသော ၎င်းနစ်ကောင်မှာ
လန့်ဖျတ်၍ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ ချက်ချင်း ထ၍ပျံသွား
ကြကုန်၏။

“ဟေ့ကောင် ဆာမိ ... ထွက်ခဲ့စမ်း”

ဟု ချစ်တီးကုလားဆာမိ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သည့်
အခါ လှိုင်ဘွားက အော်ဟစ်ကာ ခေါ်လိုက်လေ၏။

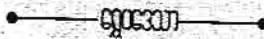
ထိုအချိန်၌ ကုလားတစ်ကောင်က တစ်စုံတစ်ရာ
အခြာဆိုခြင်းမရှိဘဲ လှိုင်ဘွားအား ပေါက်တူးဖြင့် ပြေး၍ခုတ်
ရာ လှိုင်ဘွားမှာ လျင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီးနောက်
တိန်စာလွတ်အင်္ကျီအတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်၍ ...

“ဒိုင်း”

ဟုဆိုသောအသံနှင့်အတူ ပေါက်တူးကိုင်၍ လှိုင်
ဘွား ခုတ်သည့်ကုလားမှာ ...

“အား ရှိ ရှိ”

ဟုဆိုကာ ကားခနဲ ပစ်လဲကျကာ ဘုတ်ဟုကျသံ

www.burmeseclassic.com

နှင့်အတူ မြေကြီးပေါ်တွင် သွေးသံရဲရဲနှင့် အသက်ထွက်သွား
လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ သေနတ်သံကြားရသဖြင့် အိမ်ပေါ်ထပ်
ချစ်တီးကုလားဆာမိ၏တပည့်များ ပြေးဆင်းလာကြကုန်၏။

“ဒီကော...တွေ့တော့သေနတ်နဲ့ပစ်ရင် ကျည်ဆံ
ကုန်သွားနိုင်တယ်”

ဟု လှိုင်ဘွားတွေ့တော့ရင်း ၎င်းထံသို့ သစ်သား
ချောင်းတစ်ချောင်းကိုင်၍ ပြေးခင်လာသူအား လှိုင်ဘွားထံ
အသာလေးရှောင်၍ ၎င်းအား လှိုင်ဘွားက မျက်နှာကို ဒူးနှင့်
တိုက်လိုက်၏။

ထိုကုလားမှာ ...

“အင့်”

ဟု တစ်ချက်သာမြည်သံကြားလိုက်ရပြီး မြေကြီး
ပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်ကျသွားစဉ် လျင်သော လှိုင်ဘွားက ၎င်း၏
မေးကို ခြေဖျားဖြင့် ခပ်စပ်စပ်လေးခတ်လိုက်သည့်အခါ

ကုလားထံမှ ဒုတိယအကြိမ် ...

“အင့်”

ဟု ထွက်လာ၍ နောက်သို့လန်ကျသွားလေတော့
၏။

ထိုအချိန်၌ တစ်ဆက်တည်း ကုလားတစ်ယောက်
မှာ ဓားရှည်တစ်ချောင်းကိုင်၍ ပြေးခုတ်ပြန်၏။ လှိုင်ဘွား
လည်း အသာအယာလေး ရှောင်လိုက်ပြီး ပထမကုလား
လွတ်ကျသွားသော သစ်သားချောင်းကို ဇတ်ခနဲ ကောက်
ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ကဲဟာ ... ကဲဟာ”

ဆိုပြီး ဘယ်ညာ ယိမ်း၍ နှစ်ချက်ဆင့်၍ရိုက်လိုက်
ရာ ကုလားလည်း တစ်စုံတစ်ရာမျှပင် အသံမထွက်တော့ဘဲ
မျက်လုံးကြီးဖြူးထွက်ပြီး သွေးပန်းထွက်ကာ မြေပေါ်သို့
ကျသွားလေတော့၏။

နောက်ထပ်ကုလားများလည်း သွေးပျက်၍ ...

နေရာဆီသို့ သေမှာကြောက်၍ ထွက်ပြေးကြကုန်၏။

“အား... ဘား... ဘား”

ဟုဆိုသောအသံကြားရသဖြင့် လှိုင်ဘွား အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ ချစ်တီးကုလားဆာမိမှာ ကြောက်ဖူးတုန်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ချစ်တီးကုလားလည်း လွန်စွာမှ တထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးတော့မည်အပြုတွင် လှိုင်ဘွားက လျင်မြန်စွာ ခါးကြားတွင်ထိုးထည့်ထားသော သေနတ်ကို ထုတ်၍...

“ခိုင်း”

ဟု တစ်ချက်ပစ်လိုက်ရာ ချစ်တီးကုလားဆာမိလက်မောင်းတည့်တည့်ကို ထိမှန်သွားလေ၏။

“အား”

ဟုဆိုကာ ချစ်တီးကုလားသည် ၎င်း၏လက်မောင်းကို တခြားလက်နဲ့ဖိလိုက်၏။ ထို့နောက် လှိုင်ဘွားသည် ၎င်း

၏ ပြောင်နေသော နောက်စေ့သို့ အသေအချာချိန်၍ ...

“ခိုင်း... ခိုင်း”

ဟူသော ကျည်ဆံနှစ်တောင့်ကုန်အောင် ပစ်လိုက်ရာ ချစ်တီးကုလားဆာမိမှာ ဝရန်တာပေါ်မှ နောက်ပြန်၍ အောက်သို့ပြုတ်ကျကာ အသက်ထွက်သွားလေတော့၏။

လှိုင်ဘွားလည်း ၎င်း၏သေနတ်ကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် အားရပါးရ ရယ်လိုက်ပြီးနောက် ..

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... ချစ်တီးကုလားဆာမိကို

အဲဒီလိုမျိုး သေနတ်နဲ့ သေအောင်ပစ်သတ်ရမယ်”

ဟုဆိုကာ ပြောပြီး သေနတ်ကို ကုတ်အင်္ကျီထဲသို့ ထည့်ကာ စဉ်းစားတွေးတော၍ သောကြာရွာရှိ ချစ်တီးကုလားဆာမိအိမ်သို့ လှိုင်ဘွား ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

* * *

www.burmeseclassic.com

နိဂုံးလွှတ်ခြင်းသော သရုပ်စဉ်များ

အခန်း [၁၅]

“မလှမွန်ရေ... မင်းအတွက် ငါ ချစ်တီးကုလားကို
ဘတ်စီ သူ့ဆီကို ငါသွားပြီဟေ့”

ဟုဆိုကာ ရေတွင်းကြီးကိုကြည့်၍ လှိုင်ဘွား ပြော
ကာ သောကြာရွာကလေးသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

သောကြာရွာ၏ ရွာထိပ်သို့ရောက်သည့်အခါ ရေပုံ
ဘတ်စီကို တွေ့ရပြန်၏။ ထိုရေပုံပေါ်သို့ လှိုင်ဘွားအမှတ်လာမဲ့

www.burmeseclassic.com

ကြည့်လိုက်ရာ လူတစ်ယောက် ပက်လက်လန်ပြီးလဲနေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ထိုလူ၏တစ်ကိုယ်လုံးလည်း သွေးသံရဲရဲနှင့် မြင်
မကောင်း ရှုမကောင်းစွာ တွေ့လိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် လှိုင်
ဘွားလည်း ၎င်းအား မည်သူမည်ဝါဖြစ်နိုင်သည်ကို သိလို
သော စိတ်ဆန္ဒက အောင်အည်းမနေနိုင်အောင်ဖြစ်မိ၍ ဇရပ်
ပေါ်သို့ တက်ကြည့်ရာ . . .

“အလိုလေးဗျာ”

ဟု လှိုင်ဘွား အလန်ထကြားဖြစ်သွားမိလေတော့
၏။

ထိုလူသည်ကား တခြားလူမဟုတ်။ မျက်လုံးတစ်
ဖက်ကန်းနေသော စံထူးပင်ဖြစ်လို့နေလေ၏။ ၎င်းသည်
အသက်လုံးဝမရှိတော့ချေ။

မျက်လုံးတစ်ဖက်ကန်းနေ၍ ကျန်မျက်လုံးတစ်
ဖက်က ပြူး၍ ၎င်းကိုစိုက်ကြည့်နေသလိုမျိုးဖြစ်နေ၍ လှိုင်

ဘွားမှာ ထိုဇရပ်ပေါ်တွင် နေရန် မသင့်တော့သဖြင့် ပြေး
ဆင်းလာခဲ့ရလေတော့၏။

“စံထူး သေတာ . . . စံထူးသေတာ . . . ယဉ်ယဉ်
လက်ချက်နဲ့ သေတာများလား။ ဒါဆို ယဉ်ယဉ် ဘယ်ရောက်
နေလဲ”

ဟု လှိုင်ဘွား ဇရပ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာပြီး လမ်းတစ်
နေရာရောက်သည့်အခါ တွေးမိနေစဉ် . . .

“အကြော်စုံ ပူပူလေး”

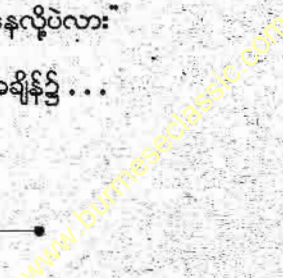
ဟုဆိုသောအသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှိုင်ဘွား
ကြက်သီးများပင် ထသွားလို့နေလေတော့၏။

ထို့နောက် အသံရှိရာသို့ ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့
ချေ ထပ်မံရှာဖွေသော်လည်း ထပ်မံမတွေ့ရ။

“အင်း . . . ငါများ စိတ်ထင်နေလို့ပဲလား”

ဟု တွေးတောမိပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ . . .

“အကြော်စုံ ပူပူလေး”

ဟု ကြားရပြန်ရာ ...

“အလိုလေးများ ... ကြားရပြန်ပြီ။ အခုဟာက ငါ စိတ်ထင်နေလို့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ တကယ်ကြားရတာ”

ဟု ဆိုလိုက်ပြန်၏။

“အကြော်စုံ ပူပူလေး”

ဟု ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှိုင်ဘွားလည်း ဇော်ခနဲ ကြည့်လိုက်ရာ ရွာလမ်းအကွေ့ထဲသို့ ချိုးဝင်ဝင်သော ယဉ် ယဉ်အား အကြော်ဘန်းရွက်ပြီး ...

“အကြော်စုံပူပူလေး”

ဟု အော်သွားလေ၏။

“ဟေ့ ... အကြော်သည် ... လာဦး ... လာဦး”

ဟု အော်ခေါ်၍ လှိုင်ဘွား ပြေးလိုက်သွားလေတော့

၏။

“ဟာ”

ဟု လှိုင်ဘွား ထူးဆန်းသွား၏။

ယဉ်ယဉ် အကြော်ဘန်းလေးရွက်ကာ ချိုးဝင်သွား သောနေရာကို ရောက်သည့်အခါ ယဉ်ယဉ်ကို မတွေ့လိုက်ရ သိ လွန်စွာမှထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မိမိမျက်လုံးများပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရလေ တော့၏။

လှိုင်ဘွား တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းသည်ကား သီချင်းကုန်းကြီးပင် ဖြစ်လို့နေလေတော့၏။

“ဘယ်လိုက ဘယ်လိုကြောင့် ငါ ... ငါ ... သီချင်း ကုန်းထဲကို ရောက်နေရတာလဲ။ ဒါဆိုရင် ယဉ်ယဉ်ကရော ဘယ်ရောက်သွားလဲ ... ဟိုက်”

ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွား သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်သွား လေတော့၏။

လှိုင်ဘွားသည် ယဉ်ယဉ်နောက်သို့လိုက်၏။ ယဉ် ယဉ်သည် “အကြော်စုံ ပူပူလေး” ဟုအော်ရင်း ရွာလမ်းကွေ့ ထဲသို့ ချိုးဝင်သွားသဖြင့် ၎င်းက အကြော်စုံလာဦး ဟုဆိုကာ

ယဉ်ယဉ်အကြော်တန်းရွက်၍ ဝင်သွားသော ရွာလမ်းကွေ့ထဲ
သို့ ကွေ့ဝင်လိုက်ရင်း သင်္ချိုင်းကုန်းထဲသို့ ရောက်သွား၏။ ထို
သင်္ချိုင်းကုန်းတစ်နေရာတွင် ...

ကွယ်လွန်သူ
မလှမွန်
အသက် (၂၀) နှစ်

ဟူသော မြေပုံနှင့် လက်ဝါကပ်တိုင်မှစာကို တွေ့
လိုက်ပြန်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် နောက်ထပ်မြေပုံတစ်ခုကို တွေ့
လိုက်ပြန်ရာ ...

“အလိုလေးချာ”

ဟု လှိုင်ဘွား ဒုတိယအကြိမ် အံ့သြပြန်၏။ ထို
အရာသည်ကား ...

ကွယ်လွန်သူ
မယဉ်ယဉ်
အသက် (၁၆) နှစ်

ဟူ၍ဖြစ်လေတော့၏။

လှိုင်ဘွားလည်း လွန်စွာမှ သွေးပျက်၍ လွန်စွာမှ
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား၏။

“အင်း... ဒီနေရာမှာ ဆက်နေလို့မသင့်တော့ဘူး

— ဝင်တယ်”

ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွားလည်း တွေးကာ ထွက်လာခဲ့

— လေ၏။

“အကြော်စုံပူပူလေး”

ဟု ယဉ်ယဉ်၏အသံကို ထပ်မံကြားလိုက်ရသဖြင့်

— ခပ်သီးများထသွားပြန်၏။

လှိုင်ဘွားသည် သင်္ချိုင်းကုန်းမှ ရွာလမ်းသို့ရောက်

သည်အခါ ၎င်းအားကျောပေး၍ ရှေ့တည့်တည့်ကို ပြေးနေ
သော အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် မလှမွန်ကို တွေ့
လိုက်ရသဖြင့် တထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ ရှေ့သို့သွားမည့်
ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲရပ်ဆိုင်းသွားလေ၏။

ထိုသို့ခြေလှမ်းများ ရပ်၍နေရင်းက မလှမွန်အား
သေချာစွာကြည့်နေရင်းက . . .

“အလိုလေးဗျာ . . . မလှမွန်ပျောက်သွားပြန်ပြီ”
ဟုဆိုကာ ကြက်သီးများ ထသွားလေ၏။

“မလှမွန် . . . မင်းအတွက် ငါ . . . ဟိုမသာတွေကို
သွားသတ်မှာကွ။ မင်းက ဘာလို့ ရှေ့ကသွားနေတာလဲ”
ဟု ပြောလိုက်ရာ . . .

“မဖြစ်သေးပါဘူး . . . ငါ စိတ်ထင်လို့များလား
တကယ်ဆို မလှမွန်ကို ထပ်တွေ့ရမှာ”

ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွားလည်း ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်
သွားရပြန်၏။

လှိုင်ဘွားလည်း ဟိုကြည့် ဒီကြည့်လုပ်နေပြန်၏။
မလှမွန်ကိုများ ထပ်တွေ့နေမလားလို့ စိတ်ထဲမှာထင်ကာ
ကြည့်နေမိ၏။

“အင်း . . . မဖြစ်သေးပါဘူး။ ငါ့လိုရင်းပျောက်သွား
ဦးမယ်”

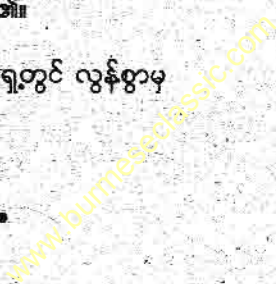
ဟု သတိပြန်ဝင်ကာ ချစ်တီးကုလားဆာမိအိမ်
ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ရလေတော့၏။

“ဟေ့ကောင် . . . ဆာမိ”
ဟု လှိုင်ဘွား ဆာမိအိမ်ရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် ခေါ်

လိုက်ရာ စကားဆုံးခင်မှာပဲ လွန်စွာမှ ထူးဆန်းအံ့သြသွား
လေတော့၏။

“အလိုလေးဗျာ . . . ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ”
ဟု နှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုး ထွက်လာ၏။

လှိုင်ဘွား ချစ်တီးကုလားအိမ်ရှေ့တွင် လွန်စွာမှ
ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းသည်ကား . . .

ချစ်တီးကုလားဆာမိ၏တပည့်များ အိမ်ရှေ့တွင် အတုံးအရုံးသေပွဲဝင်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ချစ်တီးကုလားဆာမိမှာ ဝရန်တာပေါ်မှ နောက်ပြန်ပြုတ်ကျ၍ အောက်သို့ပြုတ်ကျကာ အသက်ထွက်နေသောသဏ္ဍာန်တွေကို လှိုင်ဘွား ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရလေတော့၏။

“ဘယ်များလဲ။ ငါ့စိတ်ကူးထဲမှာ ချစ်တီးကုလားဆာမိကို သတ်ချင်တဲ့ပုံစံမျိုးတွေနဲ့ သူတို့ သေနေကြပါလား” ဟု လှိုင်ဘွား တွေးမိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ . . .

“အကြော်စုံပူပူလေး”

ဟူ၍လည်းကောင်း . . .

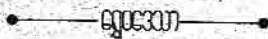
“ယဉ်ယဉ်ကို မတွေ့ဘူးလား”

ဟူ၍လည်းကောင်း . . .

“အမေရေ လာပါဦး။ အမေရေ လာပါဦး”

ဟူ၍လည်းကောင်း . . .

အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေး

သည် လည်းကောင်း။

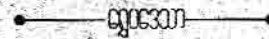
ချစ်တီးကုလားဆာမိနှင့် ၎င်း၏တပည့်များသည် လည်းကောင်း။

လှိုင်ဘွားသည် လွန်စွာမှ စိတ်ချောက်သွားသဖြင့် စိတ်ထဲ၌တွင်လည်း လွန်စွာမှ မွန်းကြပ်မှုများဖြစ်လာကာ . .

“အား”

ဟုဆိုကာ အသံနက်ကြီးနှင့် အားရပါးရအော်လိုက်လေတော့သတည်း။

x x x

အခန်း [၁၆]

“အား”

ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွား အော်ဟစ်လိုက်လေတော့၏။

“ဟော . . . သတိရလာပြီ”

ဟူသောအသံကြောင့် လှိုင်ဘွား အားယူ၍ မျက်လုံး

အစုံကို ဖွင့်လိုက်ရာ အမြင်အာရုံတို့မှာ မှန်ဝါးဝါးဖြစ်နေ၏။

•————— ဖျာဏ္ဍာန် —————•

www.burmeseclassic.com

ထိုဒနာက် မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အားယူ၍ထလိုက်ရာ ..

“အား... မူးလိုက်တာ ... မူးလိုက်တာ”

ဟုဆိုကာ ပြန်လဲကျသွား၏။ ထိုအခါ ...

“မထနဲ့ဦးလေ”

ဟုဆိုသောအသံကို ကြားရ၏။ နှာခေါင်းထဲတွင်
လည်း ဆေးနံ့တွေ့ရလို့။

“ငါ... ငါ... ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေတာများလား။

ငါ ဘာကြောင့်ဆေးရုံပေါ် ရောက်နေတာလဲ”

ဟု တွေးတောမိပြန်၏။

သိလိုစိတ်က ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်နေသဖြင့် လှိုင်
ဘွားသည် မျက်လုံးကို အားယူ၍ဖွင့်လိုက်၏။ ထိုအခါ အာ
ခေါင်များ ခြောက်လာသဖြင့် ...

“ရေ... ရေ... ရေ... ရေပေးပါ”

ဟု မျက်လုံးကိုပြန်ပိတ်၍ ရေတောင်းလိုက်မိလေ

၏။

များမကြာမီ ၎င်း၏နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ ရေတစ်စက်
တစ်စက် ကျလာ၏။ နှုတ်ခမ်းမှတစ်ဆင့် ဝမ်းထဲသို့ကျပြန်
ရာ ထိုတစ်စက် တစ်စက်ရေကြောင့် အနည်းငယ် ရေငတ်
ပြေသွားသလို ခံစားရပြန်၏။

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ...
ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

ဟု မျက်လုံးဖွင့်ကာ အမြင်အာရုံပြတ်သားစွာ တွေ့
လိုက်ရသော်လည်း ၎င်းမြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းမှ လူ
အချို့ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုလူများသည်လည်း လှိုင်ဘွား
တစ်ခါဖူးမျှမတွေ့မမြင်ဘူးသော လူစိမ်းများပင်ဖြစ်လို့နေ
လေတော့၏။

“ဆရာ ... ဆေးရုံရောက်နေတာလေ”

ဟု အသံကြားလိုက်ရသဖြင့် လှိုင်ဘွား နားမလည်
သလိုဖြစ်သွားလေတော့၏။

“သတိရလာပြီလား”

ဟုဆိုသောအသံကို ကြားရ၏။ ထိုအသံရှင်သည် လှိုင်ဘွားနှင့် လွန်စွာမှ ရင်းနှီးသော အသံဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လှိုင်ဘွားက ထိုအသံရှင်သို့ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးပြလိုက်လေ တော့၏။

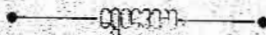
“ကိုကို သတိရလာပြီလား”

ဟု ရင်ထဲအေးမြသွားအောင် ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် လှိုင်ဘွား ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက် “အေး... ကိုကို ဘာလို့ဆေးရုံပေါ်ကို ရောက်နေတာလဲ”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်လေ၏။

“ကိုကို ချောက်ထဲကျပြီး သတိလစ်နေတာ။ တွေ့တဲ့လူတွေက အကြောင်းကြားလို့ သွားကြည့်ပြီး ဆေးရုံတင်လိုက်တာ။ ကိုကို ဆေးရုံပေါ်မှာ ၅ ရက်လောက် သတိမရဘူး”

ဟု အေးဆိုသောမိန်းကလေးက ပြောလိုက်ရာ

လှိုင်ဘွားမှာ လွန်စွာမှ အံ့ဩသွားလေတော့၏။

“ဒေါက်တာ... ပိုက်တွေဖြုတ်လို့ရပြီလား”

“ဪ... အေး... အေး... ဖြုတ်လို့ရပါပြီကွယ်”

ဟု ဒေါက်တာနွယ်နွယ်အေးက ပြောလိုက်၏။

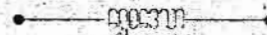
ထိုအခါကျမှ လှိုင်ဘွားလည်း ၎င်းအား ဆေးပိုက်များ လက်တွင်သွင်းထားသည်ကို သတိပြုမိလေတော့၏။

“ကိုကိုရယ် အေးဖြင့် အခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်”

ဟု ဒေါက်တာနွယ်နွယ်အေးက ပြောလိုက်ရာ လှိုင်ဘွားမှာ ၎င်း၏မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိကြည့်၍ လွန်စွာမှ ကြည်နူးလို့နေလေတော့၏။

“ဆရာကို ကျွန်တော် သေပြီလို့ထင်နေတာ။ ကြားကြားချင်း ကျွန်တော်ရယ်၊ ဦးလှဖေရယ် သွားကြတာ”

ဟု လှိုင်ဘွား ဆေးရုံကဆင်းပြီး (၂)ရက်မြောက်နေ့မှာ လှိုင်ဘွား၏တပည့်ဝင်းအောင် ပြောလိုက်လေ၏။

လှိုင်ဘွားမှာ တစ်စုံတစ်ရာပြန်မပြောဘဲ ဝင်းအောင်၏စကားတွေကိုသာ နားထောင်လို့နေလေ၏။

“ပြီးတော့ ဆရာ တော်တော်နဲ့ကို သတိမရဘူးဗျ။ အဲဒီအခါမှာ ဆရာချစ်သူ ဒေါက်တာမလေး မနွယ်နွယ်အေးအတော်ကို စိတ်ပူပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ကုတာဗျ... သိလား” ဟု ဝင်းအောင်က ဆက်ပြောလေ၏။

“အဲဒီနေ့က ဆရာကြိုက်တတ်တဲ့ ဝက်သားနဲ့ ပုန်းရည်ကြီးကို ကျွန်တော် ရယ်ချက်နေတာ။ ကျွန်တော် ထမင်းဟင်းချက်နေချိန်မှာ ဆရာ အလုပ်စားပွဲမှာ ပုံစံထုတ်နေတာ ကျွန်တော်တွေ့တယ်။ ချက်ပြုတ်လို့လည်း ပြီးရော ထမင်းစားဖို့ ကျွန်တော်လာခေါ်တော့ ဆရာ မရှိတော့ဘူးဗျ။ အပြင်တွေ ဘာတွေတောင် ထွက်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ မတွေ့ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ထဲမှာ ဒေါက်တာ့ကို ထမင်းစားဖို့ သွားခေါ်တာလို့ ထင်နေတာ”

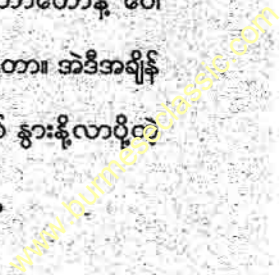
ဟု ဝင်းအောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“အေးကွာ... ငါလည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး။ ဒီရိုင်းဆွဲနေရင်း ညောင်းလာတာနဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး ဟိုနား ဒီနားလမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့တာကွ။

အဲဒီလို လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း တောင်ကုန်းလေးတစ်ခု သွားတွေ့တယ်။ ငါလည်း ဘာရယ်လို့တော့မဟုတ်ပါဘူးကွ။ အဲဒီတောင်ကုန်းလေးပေါ်တက်ချင်တဲ့စိတ်ရှိတာနဲ့ တက်သွားတာ။ တောင်ကုန်းလေး မရောက်ခင် ကျောက်တုံးလေးတစ်တုံးကို နင်းမိလိုက်တာ ခြေချော်ပြီး ခြေလွတ်၊ လက်လွတ်ဖြစ်ပြီးတော့ ဘေးက ချောက်ထဲကို ပြုတ်ကျသွားတာတော့ မှတ်မိလိုက်တယ်။ နောက် ဘာနဲ့ခိုက်မိမှန်း မသိဘူး။ ခေါင်းကို ထိလိုက်တာနဲ့ မေ့သွားတာပဲကွ”

ဟု လှိုင်ဘွားက ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ကျွန်တော်လည်း ဆရာ့ကို တော်တော်နဲ့ ပေါ်မလာသေးတာနဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး စောင့်နေတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ အဘဦးလှဖေကလည်း ဆရာ့အတွက် နွားနို့လာဖို့တဲ့”

အချိန်ပေါ့၊ အဘဦးလှဖေရောက်လို့ မကြာပါဘူး။ ဆရာ
ချောက်ထဲမှာ ပြုတ်ကျနေတာလည်းသိရော ကျွန်တော်နဲ့
အဘဦးလှဖေတို့ ချက်ချင်းသွားပြီး ချောက်ထဲကနေ ဆေးရုံ
ကို ပို့လိုက်ကြတာ”

ဟု ဝင်းအောင်က ပြောလိုက်ရာ . . .

“ဟင်း . . . ငါ ချောက်ထဲကျသွားတာကို တွေ့တဲ့လူ
ကို တွေ့ချင်လိုက်တာကွာ။ ငါ ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ပါ။ သူတို့
က ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု လှိုင်သွားက ဝင်းအောင်အား မေးလိုက်ရာ . . .

“ဆရာ ချောက်ထဲကျတာကို သိလို့လာပြောတဲ့သူ
တွေကမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပျ။ တစ်ယောက်က အကြော်
ဘန်းလေးရွက်လို့၊ တစ်ယောက်ကတော့ အဝါရောင်ဝတ်စုံ
ကို ဝတ်ဆားတာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ . . .

“ဘယ်လို . . . ဘယ်လိုတွ ပြန်ပြောစမ်း”

ဟု လှိုင်သွား အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ ဝင်းအောင်
၏ ပခုံးကို လှုပ်ခါ၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ဆရာ . . . ဆရာ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ . . . ဘာဖြစ်
တာလဲ”

ဟု ဝင်းအောင်ကလည်း ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်
သွား၍ မေးလိုက်ရာ . . .

“ဪ . . . အေး . . . အေး . . . ဆောရိုးကွာ . . .
ဆောရိုး”

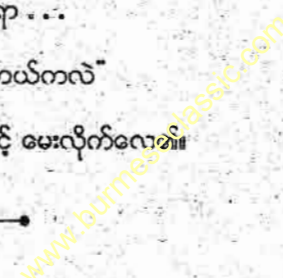
ဟု သတိအသိပြန်ဝင်ကာ လှိုင်သွားက ဝင်းအောင်
အား တောင်းပန်လိုက်လေ၏။

“အကြော်ဘန်းရွက်ထားတဲ့ ကောင်မလေးရယ်၊
အဝါရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးရယ်”

ဟု ဝင်းအောင်က ပြောလိုက်ရာ . . .

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘယ်ကလဲ”

ဟု လှိုင်သွားက သိချင်ဖောဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း
မသိဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် လာပြောတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်
လည်း ဆရာ့အတွက် အလွန်စိုးရိမ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ
ဖြစ်နေတာ။ အဘဦးလှဖေက လာသွားမယ်ဆိုတော့မှ သူ
နောက်ကို လိုက်သွားရတာ။ ကျွန်တော်လည်း အခုမှ သူတို့
နှစ်ယောက်ကို သတိရတော့တယ်။ သူတို့ကိုတော့ အဘ
ဦးလှဖေကတော့ သိမလား မပြောတတ်ဘူး”

ဟု ဝင်းအောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“အကြော်စုံပူပူလေး”

“အမေရေ လာကြည့်ပါဦး။ အမေရေ လာကြည့်ပါ

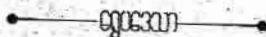
ဦး”

“ယဉ်ယဉ်ကို မတွေ့မိဘူးလား”

“အဝါရောင်ဝတ်စုံနှင့်မိန်းကလေး”

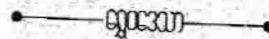
“ချစ်တီးကုလားဆာမိ”

ဟူသော တွေးလိုလို အိပ်မက်လိုလို လျှို့ဝှက်ဆန်း

ကြယ် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်များကို လှိုင်သွား တစ်စစ တစ်စ
စီ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရသလို ပေါ်လာလေတော့သတည်း။

* * *

တိန်တလွင်မြစ်ကမ်းသား သက်တမ်းရှည်

အခန်း [၁၇]

“ဆရာလေးပြောတဲ့အရဆိုရင်တော့ အတော့်ကို
သူ့ဆန်းနေတာပဲဗျာ”

ဟု ဦးလှဖေက ပြောလိုက်လေ၏။ ဦးလှဖေဆိုသူ
သည် လှိုင်ဘွားတို့ ရောက်နေသည့်အရပ်ဒေသ၏ နယ်မြေခံ
အင်ယောက်ဖြစ်၏။

“ဒါဆို . . . ကိုကို သတိမေ့နေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ဘို့

www.burmeseclassic.com

တွေနဲ့ သွားတွေနေတာပေါ့နော်”

ဟု ဒေါက်တာနွယ်နွယ်အေးက မေးလိုက်ရာ . . .

“ဟုတ်တယ် အေးရဲ့။ ကိုကိုလည်း ဒါမျိုးတွေ အယုံအကြည်မရှိဘူးဆိုတာ အေးလည်း သိသားနဲ့”

ဟု လှိုင်ဘွားက ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ဒါဆို . . . ဆရာချောက်ထဲပြုတ်ကျတာကို လာပြောတဲ့ အကြော်သည်မလေး ယဉ်ယဉ်ရယ်၊ ရေတွင်းထဲပြုတ်ကျပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်သတ်သေသွားတဲ့ မလှမွန်တို့ဟာ သရဲမတွေပေါ့နော်”

ဟု ဝင်းအောင်က မျက်စိပျက်ပျက်နာပျက်၍ သွေးပျက်နေရင်း မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်လို့ ပြောလို့တော့ မရသေးဘူး”

ဟု လှိုင်ဘွားက ပြောလိုက်ရာ . . .

“ဆရာ . . . ဆရာ . . . ညည ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး ဘယ်မှမသွားပါနဲ့နော်။ ကျွန်တော်

သရဲကြောက်လို့ပါ”

ဟု ဝင်းအောင်က လှိုင်ဘွားအနားသို့ကပ်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြလေတော့၏။

“အဲဒီလောက်လဲ သွေးမပျက်နေပါနဲ့ ဝင်းအောင်ဇာ။ ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ် ဆရာလေးရေ။ ဆရာလေးပြောတဲ့ သောကြာရွာဆိုတာတော့ တကယ်ရှိတယ်”

ဟု ဦးလှဖေက ပြောလိုက်ရာ . . .

“ဗျာ . . . တကယ်ရှိတယ် ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် လှေမွန်တို့၊ ယဉ်ယဉ်တို့၊ မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းနေတဲ့ စံထူးတို့၊ ချစ်တီးကုလားတို့ကရော တကယ်ရှိမှာပေါ့နော်”

ဟု လှိုင်ဘွားက အထိတ်တလန့်နှင့် မေးလိုက်လေ

၏။

“သူတို့တွေတော့ ရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာတော့ ထျပ်လည်း သေချာမသိဘူး။ ကျုပ်တို့အဖေ၊ အမေတို့ပြောကြတာတော့ သောကြာရွာဆိုတာ တကယ်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ရွာ”

www.burmeseclassic.com

ဟု ဦးလှဖေက ပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာနွယ်နွယ် အေးက . . .

“ဒါဆို . . . သောကြာရွာက အခု ဘယ်ရောက်သွားလဲဟင် အဘ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်တို့အဖေတွေ ပြောတာ ကြားဖူးတာကတော့ သောကြာရွာဟာ သရဲသိပ်ချောက်တာတဲ့။ ဒါကြောင့် ရွာသူရွာသားတွေ မနေရဲတော့ဘဲ ရွာလုံးကျွတ်ပြောင်းပြေးကြတာတဲ့။ အဲဒီလိုမျိုးတော့ ကြားဖူးတယ်”

ဟု ဦးလှဖေက ပြောလိုက်ရာ . . .

“ဒါဆိုရွှေသိန်းစေတီကရော . . .”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်ပြန်၏။

“ဆရာလေး စောစောကပြောတဲ့အရဆိုရင်တော့ အရှေ့ဘက် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဘေးမှာတော့ ရှေးဟောင်းစေတီပျက်တစ်ဆူတော့ရှိတယ်။ ဘွဲ့နာမည်ကတော့ ရွှေသိန်း

စေတီ ဟုတ် မဟုတ်တော့မသိဘူး။ ပြီးတော့ အလွန်ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာတော့ ကြားဖူးတယ်။ အချို့ကလည်း အဲဒီစေတီပျက်အနားကို မသွားရဲကြဘူးတဲ့”

ဟု ဦးလှဖေက ပြောလိုက်စဉ် ဝင်းအောင်က . . .

“ဘာဖြစ်လို့ မသွားရဲတာလဲ အဘ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“သရဲခြောက်တယ်။ နယ်မြေကြမ်းတယ်ဆိုကြတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း အဝေးကနေ ကြည့်မိတယ်။ အနားကိုတော့ ဒီအသက်အရွယ်ထိ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ ပြီးပေဘုနွားကျောင်းသားလေးတွေကတော့ နွားကျောင်းရင်း အဲဒီစေတီပျက်အနားမှာ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့ရတယ်လို့ ပြောကြတယ်”

ဟု ဦးလှဖေက ပြောလိုက်ရာ . . .

“ဗျာ . . . ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ဟုတ်လား”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်... ဆရာလေးရေ။ အဲဒီရသေ့ကြီးက လည်း သိပ်ကိုထူးဆန်းတာပဲ”

ဟု ဦးလှဖေက ပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာနွယ်နွယ် အေးက...

“ဘယ်လိုထူးဆန်းတာလဲ ပြောပါဦး အဘရ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒီစေတီအပျက်နားမှာ ထင်းခွေသွားတဲ့လူတွေ၊ နွားသွားကျောင်းတဲ့ လူတွေ ပြောချက်အရဆိုရင်တော့ ရသေ့ကြီးဟာ မြွေတွေနဲ့အတူ တရားထိုင်နေတာတို့၊ မြွေ တွေနဲ့စကားပြောနေတာတို့ တွေ့ကြရတယ်ဆိုပဲ။ တစ်ခါ တစ်ရံ လပြည့်ညတွေမှာ အဲဒီစေတီအပျက်မှာ ကြေးစည် ထု သံကြားရတယ်။

တစ်ခါကလည်း ရွာသားတစ်ယောက်နဲ့ သိုက် ဆရာတစ်ယောက် အဲဒီကိုသွားတာ ရသေ့ကြီးက ကြိမ်လုံး နဲ့ လိုက်ရိုက်လို့ သိုက်ဆရာ ပွဲချင်းပြီးသွားပြီး၊ ရွာသားက

တော့ ရသေ့ကြီးရိုက်တယ်... ရသေ့ကြီးရိုက်တယ်ဆိုပြီး သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားတယ်ဆိုပဲ”

ဟု ဦးလှဖေက ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ရသေ့ကြီးဆိုတာ ဘရသေ့များဖြစ်နေမလား”

ဟု လှိုင်သွားက ပြောလိုက်ရာ...

“ကိုကိုက အဲဒီရသေ့ကြီးကို သိလို့လား”

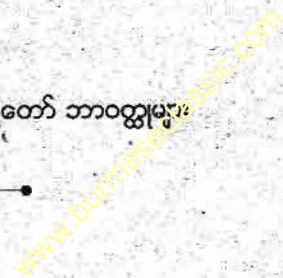
ဟု ဒေါက်တာနွယ်နွယ်အေးက မေးလိုက်လေ၏။

လှိုင်သွားသည် ရွှေသိန်းစေတီတွင် ဘရသေ့နှင့် တွေ့ခဲ့ရပြီး ၎င်းထံတွင် ဘရသေ့က အလှူခံထား၍ မည်သည့်ပစ္စည်းလှူရမည်ကို မိန့်ကြားခြင်းမရှိသေးသည့် အကြောင်းများ...

“အေးကွယ်... သာဓု... သာဓု... သာဓုပါကွယ်။

ဘရသေ့အလှူခံမယ့်အရာကို လူလေး တတ်နိုင်ပါတယ် တွယ်”

“ဘရသေ့ခင်ဗျား... တပည့်တော် ဘာဝတ္ထုများ”

လှူဒါန်းရမလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ။ တပည့်တော် လှူပါမယ်”

“လူလေး လှူရမှာက အခုတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး ကွယ်။ လှူသင့် လှူထိုက်တဲ့အချိန်အခါကျရင်တော့ လှူရ မှာပေါ့။ အဲဒီအခါကျ ရင်တော့ လူလေးထံကို ဘရသေ့ ကြွခဲ့ ပါ့မယ်”

“လူလေး လူလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘာလှူရမှန်းမသိ လို့ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်မသွားပါနဲ့ကွယ်။ ဘရသေ့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ လှိုင်ဘွားက ၎င်းတို့အား ပြောလိုက်သ ဖြင့် လွန်စွာမှ ထူးဆန်းအံ့ဩကြုန်လေတော့သတည်း။

* * *

အခန်း [၁၈]

“လူလေး”

ဟုခေါ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် လှိုင်ဘွားမှာ လွန်စွာ မှ ဝမ်းသာသွားလေတော့၏။

“ဘရသေ့ကို တပည့်တော် မျှော်နေတာ”

ဟု လှိုင်ဘွားက အားရဝမ်းသာနှင့် ပြောလိုက်ရာ

“ဘရသေ့ သိတယ်။ လူလေးမျှော်နေမယ်ဆိုတာ။”

ဒါပေမယ့် အချိန်မတန်သေးလို့ မရောက်တာ။ အခုအချိန်
တန်ပြီပို့ လူလေးဆီ အလှူလာခံရတာကွယ့်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“တင်ပါ . . . ဘရသေ့စကားဆုံးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်

တည်း တပည့် အလှူပေးဖို့အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဘရသေ့သည် အောက်ပါအကြောင်း

အရာများကို လှိုင်ဘွားအား ပြောလိုက်လေတော့၏။

x x x

မြန်မာရှင်ဘုရင်တစ်ပါး နန်းတက်ပြီး (၁၀) နှစ်
အကြာ မြန်မာသက္ကရာဇ် (. . .) ခုနှစ်တွင် ဘုရားတစ်ဆူ
တည်ပြီး ဓာတ်တော်များ၊ အဖိုးတန်ရတနာများကို စေတီ
အတွင်း၌ ဌာပနာလေ၏။ ထီးတော်တင်ပြီးလျှင် ပိဋကတ်
သုံးပုံနှင့်တကွ လယ်ယာမြေများလည်း လှူဒါန်းလေ၏။

မြန်မာရှင်ဘုရင်တစ်ပါးက ၎င်းပြုခဲ့သော ကုသိုလ်
အပေါင်းတို့ကို ဖျက်ဆီးသူမှန်သမျှအား အောက်ပါအတိုင်း
တိုက်ခတ်ရေးထိုးခဲ့လေ၏။

ဤ ငါ၏ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးသော

ကို လှူဒါန်းထားသော စေတီဘုရားအား နောင်အခါ၌ လူ
 ယက်ဖျက်ဆီးရစ်သောသူတို့အား ဘုရားသခင်ကို ပစ်မှား
 သော ဒေဝဒတ်ကဲ့သို့ ကိုယ်ကြီးခြင်း၊ အရက် (၁၀၀) သွား
 လျှင်ဖြစ်၍ သံတံတိုင်းလေးမျက်နှာ သံဥဗ္ဗေဒွတ်ချပ်ထလျက်
 သော ယုဇနာ ၁၀၀ ရှိသော အဝီစိငရဲအတွင်းထဲ၌ အရှေ့
 အရပ်သို့ မျက်နှာမူလျက် အရှေ့သံတံတိုင်းမှ ထန်းပင်စည်
 လောက်ရှိသော သံတံကျင်သည် ရင်လျှင် ဝင်းဝင်း ရောက်
 ဘီချင်း၍ အနောက်သံတံတိုင်းလျှင် ကန်၏။

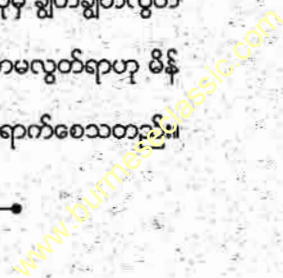
တောင်မှ သံတံကျင်းလည်း လက်ယာနံတောင်း
 ဝင်းဝင်း လက်ဝဲချင်း၍ မြောက်သံတံတိုင်း ကန်၏။ အထက်
 မှသော သံတံကျင်းလည်း ထိပ်လျှင်ဝင်းဝင်း ဖင်ဝချင်း၍
 အောက်သံမြေလျှင် ကန်လျက် ကမ္ဘာတိုင်ခံသကဲ့သို့ ထိုကဲ့
 သို့ အဝီစိငရဲ၌ ခံစေသတည်း။

ထိုငရဲမှလွတ်သော်လည်း ငရဲကြီးရှစ်ထပ်၌ ဆက်
 လက် ခံစားစေသတည်း။ ထိုငရဲမှ လွတ်မြောက်လာသည့်

အခါများတွင်လည်း ငရဲပယ် (၁၆) ထပ်၌ ခံစားစေသတည်း။
 ထိုမှတစ်ဆင့် လွတ်မြောက်သည့်အခါ အဘယသူဌေး
 အလှူခံသော သူစုန်းစားကို မရွံလို၍ မျက်နှာတဖျင့်တပါးမူ
 တွင့်မှားသော ထိုယောက်ျားမျက်နှာ တဖျင့်တစ်ပါး မလှစွာ
 ကြောက်ဖွယ်နှင့်သော ဘီလူးပြိတ္တာ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

လူပြန်ဖြစ်လည်း ဘုရားဖြစ်ဖြစ် မဖူးစေသတည်း။
 ဤလူဖြစ်၌လည်း မင်းသုံးဖခိုက်သကဲ့သို့ ချစ်စွာသော မယား
 ဘားနှင့် တဖျင့်တစ်ပါး ကွေကွင်းကြသော်လည်းဖြစ်စေသ
 တည်း။ မင်းဘေး၊ ခိုးသူဘေး၊ ရေဘေး၊ မီးဘေးတို့လည်း သင့်
 စေသတည်း။

ဤလူအဖြစ် တင်းတင်း (၇)စေ့ရုံ အကျိန်ထိုလျှင်
 သင့်စေသတည်း။ ထိုမှ လွတ်ငြားတုံ့သောလည်း (၇)လစေ့
 ရုံ အကျိန်ထိုလျှင် ရောက်စေသတည်း။ ထိုမှ ချွတ်ချွတ်လွတ်
 သောလည်း (၇)နှစ်ကားအဖြစ် ဓမ္မတာမလွတ်ရာဟု မိန့်
 သော လက်ရံကြမ္မာစုံ၍ အကျိန်ထိုလျှင် ရောက်စေသတည်း။

ရွှေသိန်းစေတီတည်ထား ကိုးကွယ်လေတော့၏။
ထို့နောက် ရဟန်းသံဃာတော်များ အာပတ်ဖြေရန်အတွက်
သိမ်ဆောက်လှူဒါန်း၏။ ဇရပ်ဆောက်လှူဒါန်း၏။ မုခ်ဦး
ပြာသာဒ်ပါသော ဆေးပန်းချီခြယ်မှုန်းပြီး လေးပျက်နှာ
တံတိုင်းအရံလည်း လှူဒါန်း၏။

ဘုရင်မင်းတရားကြီးကိုယ်တိုင် ရေစက်ချလှူဒါန်း
ခဲ့၏။ ထို့နောက် အထက်ပါအတိုင်း ကျိန်စာကို ကျိန်ဆိုလိုက်
လေတော့၏။

“လူလေးရေ . . . အထက်ကပြောခဲ့တာတွေထ
တော့ ရွှေသိန်းစေတီရဲ့ သမိုင်းပဲကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ခဏအမောဖြေတာ
ဆက်လက်ပြီး . . .

“ရှေးလူကြီးများရဲ့တုသိုလ်ကောင်းမှု မှန်သမျှ ဖုတ်
စီးအောင် ပင်မမူလအရိယာပျက်အောင် ဘယ်တော့မှ
မလုပ်မိစေနဲ့။ ပြိုကျပျက်စီးနေရင်လည်း ကောင်းအောင် ခြံ

လည် ပြုပြင်မွမ်းမံကောင်းတယ်။ ရှိပြီးသား ကောင်းနေတဲ့
ဟာကို ပိုကောင်းအောင် လုပ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အရိယာ
ပျက်ပြားသွားအောင်လုပ်ရင် ကျိန်စာရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိ
သည်ဖြစ်စေ ကျိန်စာမပျက်ပြယ်သရွ် တစ်သက်လုံး ခိုက်
တတ်တယ်။ အခန့်မသင့်ရင် အသက်တောင် ဆုံးရှုံးတတ်
တယ်”

ဟုဆိုကာ ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဘရသေ့ကို တပည့်တော် မေးစရာရှိသေးတယ်”

ဟု လှိုင်ဘွားက ပြောလိုက်ရာ ဘရသေ့က . . .

“လူလေးသိချင်တာကို ဘရသေ့ သိနေပါတယ်။

အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ယဉ်ယဉ်တို့၊ မလှမွန်တို့၊ စံထူးနဲ့
ဆွတ်တီးကုလားဆာမိတို့တွေနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ မဟုတ်

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဘရသေ့။ သူတို့တွေက ဘာတွေ

လဲ”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်ရာ . . .

“သူတို့တစ်တွေက ကျိန်စာသင့်ခံနေရတဲ့ သရဲတွေပေါ့ကွယ်”

ဟု ဘရသေ့က ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ လှိုင်ဘွားက လွန်စွာမှထိတ်လန့်ဖြစ်သွားကာ . . .

“သူတို့တွေက ကျိန်စာသင့်ခံနေရတဲ့ သရဲတွေဟုတ်လား ဘရသေ့”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် လူလေးရဲ့။ စံထူး၊ ယဉ်ယဉ်၊ မလှမွန်တို့ဟာ ကျိန်စာသင့်ခြင်းကို ခံစားနေရတဲ့ သရဲတွေပါ။ သူတို့အကြောင်းတွေကို လူလေးကို ပြောချင်နေတာ ကြာပါပြီကွယ်။ ပြောဖို့အချိန်က မရောက်သေးဘူး။ အခုတော့ ပြောဖို့အချိန်ရောက်လာလို့ ပြောရပါတော့မယ်”

ဟု ဘရသေ့က လှိုင်ဘွားအား ပြောလိုက်လေ

တော့၏။

“ချစ်တီးကုလားဆာမိနဲ့ သူ့တပည့်တွေ အသေဆိုးနဲ့သေရတာကလည်း ကျိန်စာကြောင့် မြွေပေါက်လို့ သေရတာပဲကွယ်”

ဟု ဘရသေ့က ပြောလိုက်ရာ . . .

“အို . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

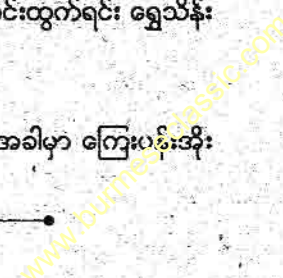
ဟု လှိုင်ဘွား ကြက်သီးထသွားလေ၏။ ထို့နောက်

“ချစ်တီးကုလားဆာမိတို့က ဘယ်နှဲ့ကြောင့် မြွေပေါက်ခံရပြီး သေရတာလဲ”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်ရာ . . .

“လောဘကြီးလို့ပေါ့ကွယ်။ ချစ်တီးက ပိုက်ဆံရမယ်ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်ပုံသူပဲ။ တစ်နေ့ ချစ်တီးကုလားဆာမိ တပည့်တစ်ယောက် နွားကျောင်းထွက်ရင်း ရွှေသိန်းဘုရားဘက်ကို ရောက်သွားတယ်။

အဲဒီလို ရောက်သွားပြီးတဲ့အခါမှာ ကြေးပန်းအိုး

တစ်အိုးတွေတာနဲ့ ပန်းတွေကို စွန့်ပစ်ပြီး ကြေးပန်းအိုးတစ်
အိုးကို ခိုးယူလာခဲ့တယ်။ မြီးတော့ ချစ်တီးကုလားဆာမိကို
သွားရောင်းတယ်။

ချစ်တီးကုလားကလည်း ဒီကြေးအိုးတွေကို စုပြီး
ကျည်ဆံအဖြစ်လုပ်ရောင်းရင် ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရမှာပဲ
ဆိုပြီး တွေးမိတဲ့နောက် သူ့တပည့်တွေကို ရွှေသိန်းစေတီက
ကြေးနဲ့ပတ်သက်တာတွေ ခိုးခိုင်းတယ်။

ဒါကြောင့် ရွှေသိန်းစေတီစောင့်တဲ့ မြွေတွေပေါက်
သတ်လို့ အသေဆုံးနဲ့ သေကြတာပဲ”

ဟု ဘရသေ့က ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဒါဆို . . . ယဉ်ယဉ်တို့၊ စံထူးတို့၊ မလှမွန်တို့က
လည်း ဘုရားပစ္စည်းတွေ ခိုးလို့ ကျန်စာသင့်တာပဲလား”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်ရာ ဘရသေ့က . . .

“မလှမွန်သေရတာက ကျိန်စာကြောင့်ဖြစ်ပေမယ့်
သူ ဟိုဘဝက ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ဒဏ်ကြောင့် ပြန်ပြီးခံစားရတာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လို . . . ဘယ်လို . . . တပည့်တော် နားမရှင်း
လို့ ထပ်ပြောပါဦး ဘရသေ့”

ဟု မေးလိုက်ရလေ၏။

“မလှမွန်ရဲ့အဖြစ်က ဒီလိုကွယ့် . . . ဒီလို”

ဟုဆိုကာ အောက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်လေ
တော့၏။

* * *

အခန်း [၁၉]

သောကြာရွာလေးတွင် ဘမင်းဆိုသူတစ်ယောက်
 ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် အရက်သေစာ သောက်တတ်ပေမယ့်
 ဘုရား တရားတော့ လွန်စွာကြည်ညိုသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ဘမင်း
 ဆိုသူဟာ သူကြီးအိမ်က သူရင်းငှားတစ်ဦးဖြစ်သည့်
 အလျောက် သူကြီး၏ လယ်ယာမြေကို ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးစ
 သည့် လယ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြန်၏။ ၎င်းတွင် မိဖေတ

ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ရှိ၏။ သားသမီးတော့ မရှိချေ။
ဘမင်းမိန်းမ မိတေမှာ တောသူပီပီ တောင့်တောင့်တင်းတင်း
ဖြစ်၏။ သေချာလှလှပပဝတ်စားထားရင်တော့ ကြည့်ပျော်
ရှုပျော်ရှိတဲ့ တောသူညိုချောလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

“အဘ . . . လယ်ထဲ ကိုဘမင်းကို ထမင်းသွားဖို့
မလို့။ ဘာမှာဦးမလဲ”

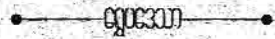
ဟု မိတေက သူကြီးဦးလှကြိုင်အား တောင်းလေး
ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားပြီး မေးလိုက်လေ၏။

သူကြီးဦးလှကြိုင်က မိတေ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်း
ကြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး တံတွေးမျိုချလိုက်ပြီး . . .

“ဘာ . . . ဘာမှမှာစရာမရှိပါဘူးကွယ်။ ဘာမှမရှိ
ပါဘူး”

ဟု မျက်လုံးများကျွတ်ကျမတတ်ကြည့်ကာ ပြော
လိုက်လေ၏။

“ဒါဆို ကျွန်မသွားတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ မိတေထွက်သွားစဉ် ဦးလှကြိုင်မှာ
မိတေ၏နောက်ပိုင်းကိုကြည့်၍ ရင်ခုန်လေတော့၏။

“သူကြီးမင်း ကြည့်လှချည်လား”

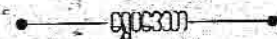
ဟု အသံကြားလိုက်ရသဖြင့် မိတေကို လိုက်ကြည့်
နေသော သူကြီးဦးလှကြိုင်မှာ လန့်ဖျတ်သွားလေတော့၏။
ထို့နောက် သူကြီးဦးလှကြိုင်မှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွား
ကာ . . .

“ဟာ . . . မောင်ပိန် . . . မင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်
နေတာလဲ”

မောင်ပိန်ဆိုသူက သူကြီးဦးလှကြိုင်၏ အလွန်
အားကိုးရသော တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်ရောက်နေတာ ကြာပြီ။ သူကြီး မိတေ
ရဲ့အလှကို ယစ်မူးနေတာ မဟုတ်လား”

ဟု မောင်ပိန်က ပြောင်မေးလိုက်ရာ သူကြီးလည်း
လိမ်စရာအကြောင်းမရှိ၍ . . .

www.burmeseclassic.com

“အေးကွာ”

ဟု မရှက်တမ်းပြောလိုက်လေတော့၏။

“သောကြာရွာရဲ့သူကြီးမင်းပဲဗျာ။ ဘာလုပ်လုပ်

တင့်တယ်ပါတယ်”

ဟု မောင်ပိန်က ပြောလိုက်ရာ သူကြီးက . . .

“ပြောစမ်းပါဦး။ ငါက ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဒါများဗျာ . . . ခက်လိုလွန်းလို့။ ဘမင်းကို အပြတ် ရှင်းပြီး မိတေကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပေါ့”

ဟု မောင်ပိန်က သူကြီးအနားကို တစ်၍ပြောလိုက် ရာ . . .

“ဟာ . . . ဖြစ်ပါ့မလား။ ငါက မိတေကို ခက . . . ခကပဲ”

ဟု သူကြီးက ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ဒါလည်းလွယ်လွယ်လေးပါ။ ပိုတောင်လွယ်သေး

တယ်”

ဟု မောင်ပိန်က သူကြီးနားတိုး၍ တိုးတိုးလေး ပြော လိုက်လေတော့၏။

* * *

ညနေစောင်းသည့်အခါ ဘမင်း လယ်ထဲမှ ပြန်လာ ခဲ့၏။ ရွာအဝင်လမ်းကွေ့သို့ ရောက်သည့်အခါ . . .

“ဟေ့ ဘမင်း . . . ဟေ့ ဘမင်း”

ဟု ခေါ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် ဘမင်း လှည့်ကြည့် လိုက်ရာ မောင်ပိန်ဖြစ်လို့နေလေတော့၏။

“ဘာလဲကွ မောင်ပိန်ရ”

ဟု ဘမင်းက မေးလိုက်ရာ . . .

“ပြန်တော့မလားကွ”

ဟု မောင်ပိန်က မေးလိုက်လေ၏။

“ပြန်မှာပေါ့ကွ။ ညနေပဲစောင်းနေပြီ”

ဟု ဘမင်းက ပြောလိုက်ရာ မောင်ပိန်က . . .

“ငါနဲ့လိုက်ခဲ့စမ်းပါကွာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ငါက မင်းနဲ့ ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ”

ဟု ဘမင်းက မေးလိုက်ရာ . . .

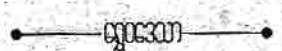
“ဟိုဘက်ရွာက မောင်ငွေတို့ထံမှာ အကြွေးသွား
တောင်းမလို့။ သူကြီးက မင်းကို အဖော်ခေါ်သွားဆိုလို့ ခေါ်
ရတာ။ ပြီးရင် မင်းနဲ့ငါ တာတီးဆိုင်မှာ နည်းနည်းပါးပါး မော့
ရအောင်”

ဟု မောင်ပိန်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟာကွာ မလိုက်တော့ဘူး။ အိမ်မှာ မိတေတစ်
ယောက်တည်းရယ်”

ဟု ဘမင်းကပြောလိုက်ရာ . . .

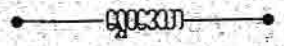
“မိတေ သူကြီးအိမ်မှာရောက်နေတယ်။ သူကြီး
သမီး ခင်ပြုံး နေမကောင်းလို့ ပြုစုနေတယ်။ လာပါကွာ

ဘမင်းရာ”

ဟု မောင်ပိန်က ဘမင်းအား အတင်းလက်ဆွဲ၍

ခေါ်သွားလေတော့၏။

ညက အတော်များသွားသဖြင့် မောင်ပိန်နှင့် ဘမင်းတို့နှစ်ဦးသည် မနက်မိုးလင်းမှ သောကြာရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

“ဘမင်း ငါ ခေါင်းတွေမူးနောက်နေတယ်”

ဟု မောင်ပိန်က ပြောလိုက်ရာ . . .

“ငါလည်း မင်းလိုပါပဲ။ မလန်းဆန်းဘူး။ ငါ့စိတ်တွေ ဘစ်မျိုးကြီးပဲ။ ညက အိပ်မက်ထဲမှာလည်း ကြောက်လန့်စရာတွေ မက်နေတယ်”

ဟု ဘမင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါဆို . . . ငါတို့နှစ်ယောက် ပြန်ဖြေရအောင်”

ဟု မောင်ပိန်က ဘမင်းကို စည်းရုံးလိုက်ရာ ဘမင်းလည်း မောင်ပိန်အား တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ မောင်ပိန်ခေါ်ရာနောက်သို့ ဘမင်း လိုက်သွားလေတော့၏။

ဘမင်းသည် အရက်တစ်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ရေတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ပြီး . . .

“ဟူး . . . ညက အိပ်မက်ထဲမှာ သူကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူကြီး ဘာများဖြစ်မလဲမသိဘူး။ နေထိုင်လို့မှ ကောင်းရဲ့လား မသိဘူးကွာ”

ဟု ဘမင်းက စိုးရိမ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . ဘမင်း မင်းက စောစောစီးစီး ဒီမှာ အရက်လာသောက်နေ။ မင်းအိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

ဟု တစ်ရွာတည်းသား ရဲမြင့်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟေ့ . . . ရဲမြင့် ငါတို့အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ဟု ဘမင်းက မေးလိုက်ရာ . . .

“မင်းမိန်းမ မိတေ ကြီးဆွဲချပြီးသေနေတာကွ”

ဟု ရဲမြင့်က ပြောလိုက်ရာ . . .

“ဘာ . . . ဘာ . . . မိတေ . . . မိတေ သေပြီ ဟုတ်လား . . . ဟုတ်လား”

ဟု ဘမင်း လွန်စွာမှ ထူးဆန်းအံ့ဩစွာဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။ မောင်ပိန်လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဘမင်းအား လှမ်းကြည့်မိလိုက်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေလေ၏။

* * *

မိတေ ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင် သွားရသလဲ။ မိတေအဖြစ်ကို တစ်ရွာလုံးက လွန်စွာမှ ထူးဆန်းလို့နေလေ၏။ ဘမင်းလည်း မိတေအဖြစ်ကို ယူကြမ်းမရ အပူလုံးကြွနေရလေတော့၏။

“မိတေ . . . ဘာကြောင့် အခုလို သေရတာလဲ။ သူမှာ ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးတွေနဲ့ ကြုံရလို့လဲ။ မိတေ ရိုးရိုးတစ်တမ်း သေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

ဟု ဘမင်း ညှဉ်းမိသလောက် စဉ်းစားသော်လည်း မိတေ သေခြင်းအတွက် စဉ်းစားမရချေ။ ထိုခေတ် ထိုအခါ

က အမှုဘာညာတွေလုပ်တာ ဘာညာမရှိသည့်အတွက် လူသေရင် မသာချေ။ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေး ဒါလောက်နှင့်ပင် ပြီးသွားလေ၏။

မိတေသေဆုံးပြီး (၁၀)ရက်ပြည့် တစ်နေ့တွင် ဘမင်းသည် လွန်စွာမှ စိတ်ထွေနေ၏။ ၎င်း၏ချစ်ဇနီး သေဆုံးခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး လွန်စွာမှ ခံပြင်းနေ၏။ ဘာအလုပ်မှလည်း လုပ်ချင်စိတ်မရှိ။ ဘယ်သူနှင့်မှလည်း စကားမပြောဘဲ တစ်ဦးတည်း ငေးလာလို့နေ၏။ မိတေကို လွန်စွာမှ သတိရ၍ ဘမင်း ငိုရလေ၏။

“ကိုဘမင်း . . . ကိုဘမင်း”

ဟု ခေါ်သံကြားရ၏။

“ကိုဘမင်း . . . ကိုဘမင်း”

ထရံနားကကပ်ပြီးခေါ်နေသဖြင့် ဘမင်း အိပ်နေရာမှ နိုးလာပြီး . . .

“ဘယ်သူလဲ . . . ဘယ်သူလဲ”

ဟု ဘမင်းမေးကာ အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထလိုက်
လေ၏။

“ကျွန်မပါ... မိတေလေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘမင်းက ...

“ဟင်... မိတေ ဟုတ်လား... မိတေ”

ဟုဆိုကာ အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းကာ အိမ်အပြင်သို့
ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“မိတေ... မိတေ... နှင် သေသွားပြီဟုတ်လား”

ဟု ဘမင်းက မိတေအား တွေ့တွေ့ချင်း မေးလိုက်
လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဘမင်းရယ်။ ကျွန်မ သေသွား
တာ မှန်ပါတယ်”

ဟုပြောကာ မိတေ ငိုလေတော့၏။

“မိတေ... နှင်ဘာဖြစ်လို့ငိုတာလဲ”

ဟု ဘမင်းက မေးလိုက်ရာ မိတေက ...

“ကိုဘမင်း... ကျွန်မ ဘာကြောင့်သေရတာလဲ
ဆိုတာ ပြောပြချင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

ဟု ထူးဆန်းစွာပြောလိုက်လေ၏။

“မိတေ... နှင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကြီးဆွဲရပြီး သေ
တာဟာ ...”

ဟု ဘမင်းက စကားကိုဖြတ်ကာ မိတေအား ကြည့်
လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိတေသည် မျက်ရည်များကို သုတ်
လိုက်ပြီးနောက် ...

“ကိုဘမင်းရယ်... မိတေကိုလေ ရွာသူကြီးဦးလှ
ကြိုင်က... ရွာသူကြီးက... ဟင့်... ဟင့်...”

ဟုဆိုကာ ငိုပြန်၏။

“မိတေ နှင့်ကို ရွာသူကြီးက ဘာလုပ်လဲ။ ဘာလုပ်
လို့လဲ”

ဟု ဘမင်းက မေးလိုက်ရာ ...

“ကျွန်မကို လူယုတ်မာရွာသူကြီးက မကော်

မတရားလုပ် . . . လုပ် . . . လို့။ ကျွန်မလည်း ရှက်ပြီး ကိုယ့်ကို . . .”

ဟုပြောလိုက်ပြီးနောက် မိတေ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ဘမင်းလည်း အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာလေတော့၏။

“တောက်”

ဟု ဘမင်း ပုဆိန်ကိုကိုင်၍ လွန်စွာမှ ဒေါသထွက်ကာ တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်လေတော့၏။

“သတ်မယ် . . . သတ်မယ်”

ဟု ဘမင်းကြိမ်းဝါးလိုက်လေ၏။

“ဪ . . . ငမိန် ဒင်းက ဝါးကို ပထုတ်သွားပြီး၊ ငါ့မရှိတဲ့အခါ သူကြီးက . . . တောက်”

ဟု လွန်စွာမှ ဒေါသတွေ ထွက်သွား၏။

“အင်း . . . သူကြီးနဲ့ငမိန်ကို သတ်ရမယ်။ မဖြစ်သေးဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်ရင် သေသွားမှာ။

သူတို့ကို မသတ်ဘဲ ဒင်းတို့ရဲ့သမီးတွေကို မိတေဖြစ်သလိုမျိုး ဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်”

ဟု ဘမင်း တစ်ကိုယ်တည်း ကြိမ်းဝါးလိုက်လေတော့၏။

ခြံစည်းရိုးအနားရောက်သည့်အခါ ဘမင်းအိမ်ထဲကို အသာကြည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အသင့်ပါလာသော ခေါင်းစွမ်းကို စွပ်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်လေတော့၏။

အိမ်ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် တံခါးကြားတွင် အသာဝင်ကပ်လိုက်ပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်နေ၏။ ထိုအချိန်၌ အသက် (၁၅) နှစ်ခန့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အိမ်နောက်ဖေး၌ ထမင်းချက်နေ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည်ကား မောင်ပိန်၏သမီးအကြီးမလေး ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်ဆိုလျှင် မောင်ပိန်မှာ သူကြီးအိမ်၌ ရှိပြီး ၎င်း၏မိန်းမမှာ ဈေးသို့သွားကာ ဈေးရောင်းနေချိန် ဖြစ်

www.burmeseclassic.com

၏။ ကျန်သည့်ကလေးများမှာမူ ရွာရိုးကိုးပေါက် ဆော့ကစား
နေကြမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘမင်းသည် မောင်ပိန်၏သမီး
အကြီးမတစ်ယောက်တည်းရှိမည့်အချိန်ကို မှန်းဆ၍ မောင်
ပိန်အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်လေ၏။

ဘမင်းသည် အိမ်နောက်ဖေးသို့-ခြေဖွဖွလေးနင်း
ကာသွားရင်း ထမင်းချက်နေသည့် မောင်ပိန်သမီးအား
နောက်ကနေ သိုင်းဖက်လိုက်ပြီးနောက် ၎င်း၏ပါးစပ်ကို ပိတ်
ကာ ...

“ဟေ့ ... အသာနေ ... အသံမထွက်နဲ့။ သေသွား
မယ်”

ဟု ဘမင်းပြောလိုက်ပြီး ၎င်းအား အိမ်ခန်းထဲသို့
ခေါ်သွားပြီးနောက် ...

* * *

မောင်ပိန်သမီးအကြီးမကို မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသည့်
လူတစ်ယောက်က သားမယားအဖြစ် ပြုကျင့်သွားသည့်
သတင်းသည် ဖုံးစိထားသည့်ကြားထဲကပုံနံ့သွားလေတော့၏။

မောင်ပိန်မှာလည်း လွန်စွာမှ ရှက်၍ အိမ်အပြင်သို့
မထွက်ဘဲ အိမ်တွင်းအောင်းလိုနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘမင်း
မှာ ကြိုတင်၍ဝမ်းသာနေလေ၏။ မောင်ပိန်၏သမီးကို ခေါင်း
စွပ်ထားသည့်လူတစ်ယောက်က သားမယားအဖြစ် ပြုကျင့်
သွားသည့်အတွက် မောင်ပိန် ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနှင့်နေ
သည်ကို သိချင်သဖြင့် ၎င်းအိမ်သို့ ဘမင်းသွားလေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

“ဟေ့ကောင် မောင်ပိန် မင်း ဒီလိုနေလို့ဖြစ်မလား ကွ။ တရားခံကို ဖော်ထုတ်ရမှာပေါ့။ မိတေလည်း အခုလို ဖြစ် သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု ဘမင်းကပြောလိုက်ပြီး မောင်ပိန်၏မျက်နှာကို မသိမသာကြည့်လိုက်မိလေ၏။ မောင်ပိန်သည် ဘမင်း စကားကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး . . .

“ဒါဆို . . . ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲ”

ဟု ဘမင်းအား မောင်ပိန်က အားကိုးတကြီးနှင့် မေးလိုက်ရာ . . .

“တို့ရွာမှာ ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး။ ဒါမျိုးလုပ် တတ်တဲ့လူလည်း မရှိဘူးလို့ ဆိုရပေမယ့် တခြားရွာကလူ တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တို့ရွာက လူတစ်ယောက်တော့ဖြစ်နိုင် တယ်”

ဟု ဘမင်းက ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် ပြောလိုက်လေ

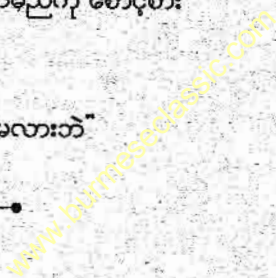
၏။

မောင်ပိန်မှာ ဘမင်းအား မသိမသာ ငဲ့ကြည့်လိုက် ပြီး ၎င်းထံမှ သက်ပြင်းချသံတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရပြီး . . .

“ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ ငါ့မိန်းမ မိတေ အပါ အဝင် မင်းသမီးပါဆိုရင် နှစ်ယောက်ရှိသွားပြီ။ တရားခံ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတော့ . . .”

ဟုပြောကာ ဘမင်းစကားကို ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် မောင်ပိန်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မောင်ပိန်လည်း ဘမင်း ကို လှမ်းကြည့်မိပြန်၏။ ဘမင်းမှာ မျက်နှာလွဲ၍ ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေဟန်မျိုးနှင့် ပြုလုပ်လိုက်ပြီး မောင် ပိန်အား မသိမသာ အကဲခတ်နေပြန်၏။ မောင်ပိန်လည်း ဘမင်းထံမှ မည်သို့သောစကား ထွက်လာမည်ကို စောင့်စား နေလေ၏။

“သူကြီး ဦးလှကြိုင်များဖြစ်နေမလားဘဲ”

ဟုဆိုကာ ဘမင်းပြောချလိုက်သဖြင့် . . .

“တောက်”

ဟုဆိုသောအသံကို မောင်ပိန်ထံမှ ကြားလိုက်ရလေတော့၏။

“ဟေ့ကောင် . . . မောင်ပိန် ငါက အတိအကျပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူ့ကြီးဖြစ်နိုင်တယ်လို့ပြောတာ။ ဒါကတော့ မင်းတို့ရဲ့ဆရာကြီးပဲလေ။ သူ့ရဲ့အကျင့်တွေကိုတော့ မင်းတို့ သိမှာပေါ့ကွာ။ ပြီးတော့ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က မြှောက်ပေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု ဘမင်းပြောလိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာမှမြိန်ရှက်စွာ ရှိလှ၍ မောင်ပိန်မှာ ဘမင်းစကားကြောင့် စိတ်ထဲ၌ ခုလု ခုလု ဖြစ်သွားလေတော့၏။

* * *

ဘမင်းမှာ ပထမအကြိမ်အောင်မြင်သွားသဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံကြိုးစားပြန်၏။ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံကြိုးစားသည့်အခါ . . .

ထိုနေ့က သူ့ကြီးရော၊ သူ့ကြီးကတော်ပါ ရွာဦးကျောင်းသို့သွားသည်ကို ဘမင်း အရက်သောက်နေရင်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် . . .

“တောက် . . . (. . .) သူ့ကြီး သူများမယားကို ဖျက်ဆီးပြီးမှ သူတော်ကောင်းဟန်ဆောင်ပြီး ကုသိုလ်လုပ်နေတဲ့ လူယုတ်မာ။ ဒီအချိန်ဆို ဒင်းသမီးက အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း”

www.burmeseclassic.com

ဟုတွေးတောပြီး လက်ကျန်အရက်ကို အပြီးသတ်
သောက်လိုက်ပြီး ဘမင်း သူကြီးအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ရလေ
တော့၏။

သူကြီးအိမ်သို့ရောက်သည့်အခါ သူကြီးသမီးမှာ
ကြက်သွန်နွာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟဲ့ကောင်မလေး... ညည်းအဘရော”

ဟု ဘမင်းက သူကြီးသမီးအား မေးလိုက်ရာ ...

“အဘတို့ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းသွားတယ်”

ဟု သူကြီးသမီးက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ငါ့ကို ထမင်းရှိရင် ကျွေးစမ်းပါ။ ငါ ဝိုက်စာနေလို့”

ဟု ဘမင်းက ပရိယာယ်နှင့်ပြောလိုက်ရာ သူကြီး
သမီးမှာ အဟုတ်မှတ်၍ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်သို့ ဘမင်း
အတွက် ထမင်းခူးကျွေးရန် ထသွားလေ၏။ အကြံသမား
ဘမင်းမှာ ၎င်းနောက်မှ အသာလိုက်သွားပြီးလျှင် ...

* * *

“ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

ဟု သူကြီးသမီး ခင်ပြုံးငိုလေတော့၏။

ဘမင်းသည် အောင်နိုင်သူဖြစ်သွားကာ ခင်ပြုံး၏

အဖြစ်ကိုကြည့်၍ ...

“မိတေရေ နင့်အတွက် ငါ ကလဲ့စားချေလိုက်ပြီ
အား၊ နှင့် ရောက်ရာအရပ်ကနေ ငါလုပ်ရပ်တွေကို သြဘာ
အေးပေတော့”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ကြိတ်၍ ဝမ်းသာနေစဉ်
သူကြီးသမီးခင်ပြုံးမှာ ကြက်သွန်နွာသည့်စားဖြင့် ...

“ကဲဟာ... ကဲဟာ”

ဟုဆိုကာ ဘမင်း၏ရင်အုံသို့ ထိုးစိုက်လိုက်လေ
၏။ ဘမင်းလည်း အမှတ်တမဲ့ဖြင့် ခံလိုက်ရသဖြင့် ...

“အား”

ဟု တစ်ချက်အော်လိုက်လေ၏။ ခင်ပြုံးလည်း ရှက်
အသံတွေနှင့် ပြုလုပ်လိုက်ရသော်လည်း ထိုးပြီးမှ လွန်စွာမှ

www.burmeseclassic.com

တထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားလေ၏။

“ကဲဟာ”

ဟု ဘမင်းလည်း ဒေါသထွက်ကာ ခင်ပြုံး၏ပါးကို

တအားလွှဲရိုက်လိုက်လေတော့၏။

“အား”

ဟု တစ်ချက်အော်ကာ လဲကျသွားလေတော့၏။

ဘမင်းလည်း ၎င်း၏ဒဏ်ရာကို လက်နဲ့ဖိလိုက်ပြီး

လဲကျနေသော ခင်ပြုံးကိုကြည့်ပြီး . . .

“ဒင်းကို အရှင်ထားလို့မဖြစ်ဘူး။ ဘာလုပ်ရမလဲ။

အင်း . . . ဟုတ်ပြီ”

ဟုဆိုကာ ပစ်လဲကျနေသော ခင်ပြုံးကို ဆွဲမလိုက်

၏။

“လူယုတ်မာ . . . လူယုတ်မာ”

ဟု ခင်ပြုံးက ကြောက်လန့်၍ အော်လိုက်လေ၏။

“အေး . . . ငါက လူယုတ်မာဖြစ်ရတာက နင့်အဖေ

ကြောင့်။ နင့်အဖေက မိတေကို ခွေးကျင့်ခွေးကြံ ကြံသွားလို့ နင့်ကိုလည်း ငါက . . .”

ဟုဆိုကာ ဘမင်းက ခင်ပြုံး၏ပါးကို ဘယ်ပြန် ညာ

ပြန်ရိုက်လိုက်ပြီး နောက်ဖေးသို့ဆွဲခေါ်သွားလေတော့၏။

ခင်ပြုံးလည်း ယက်ကန် ယက်ကန်နှင့်ပါသွားရရှာလေတော့ ၏။

နောက်ဖေးသို့ရောက်သည့်အခါ ဘမင်းသည် ရေ

အပြည့်ထည့်ထားသော စဉ့်အိုးတစ်ခုလုံးတွေ့ကာ . . .

“ကဲဟာ . . . ကဲဟာ”

ဆို၍ ခင်ပြုံး၏ခေါင်းကို စဉ့်အိုးထဲသို့နှစ်ကာ သတ်

လေ၏။

“ဖူး . . . ဖူး . . . အား”

ဟု ခင်ပြုံး ကြောက်လန့်၍အော်လေ၏။ များမကြာ

မီ ခင်ပြုံးသည် ရေမွမ်းကာ သေဆုံးသွားလေတော့၏။

စဉ့်အိုးတစ်ခုလုံးလည်း သွေးများ ပေကျံကျံနိုး၏။

ထိုသွေးများသည်ကား ဘမင်း၏ ရင်ဝမှာစိုက်နေသော ဓား
ဒဏ်ရာမှဖြစ်၏။

“အား”

ဟု ဘမင်း ၎င်း၏ရင်ဝတွင် တန်းလန်းဖြစ်နေသော
ဓားကို ဆွဲနှုတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် နာ၍အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်
လေတော့၏။

“သမီးရေ... ဟေ့...ခင်ပြုံး”

ဟု အိမ်ရှေ့၌ အော်ခေါ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့်
ဘမင်းအထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဟာ... သူကြီးတို့ ပြန်လာကြပြီ”

ဟု ဘမင်းပြောလိုက်ပြီးနောက် ဘမင်းလည်း ၎င်း
၏ဒဏ်ရာကို လက်နှင့်ဖိကာ နောက်ဖေးခြံစည်းရိုးကနေ
အပြင်သို့ ခုန်ထွက်၍ ပြေးလေတော့၏။

ဘမင်းပြေးမိပြေးရာ စွတ်ပြေး၍လာခဲ့ရာ ရွှေသိန်း
ဘုရားအနီးသို့ရောက်ခဲ့၏။ ဘမင်းသည် ရွှေသိန်းစေတီ

တော်ကို တွေ့လိုက်ပြီး ဒူးထောက်လိုက်၏။ ထို့နောက်...

“တပည့်တော် နောက်ဘဝလူပြန်ဖြစ်ပါစေ”

ဟုတိုင်တည်၍ ထိုနေရာ၌ပင် အသက်ထွက်သွား
လေတော့၏။

x x x

အခန်း [၂၀]

ဘမင်း ရွှေသိန်းဘုရားမှာ သေခါနီးလေးအချိန်၌ နောက်ဘဝ လူပြန်ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းခဲ့သော်လည်း ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့ပြီး လူတကာယ်ပြန်ဖြစ်လာသည့်အခါမှာ ယောက်ျားဘဝနှင့် မဟုတ်ဘဲ မိန်းမဘဝနှင့် လူပြန်ဖြစ်ခဲ့ရ ရှာ၏။

မလှမွန်ဘဝနှင့်လူပြန်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယောက်ျား

ဘဝ ဘမင်းဖြစ်စဉ်က မိန်းကလေးနှစ်ဦးကို သားမယား အဖြစ် ပြုကျင့်ခဲ့ရလို့ မလှမွန်ဘဝမှာလည်း ၎င်း၏မိဘများ အတွက် ချစ်တီးကုလားဆာမိထံသွား၍ ဆာမိ၏ အလိုရှိ သလို ပေးဆပ်ခဲ့ရ လ၏။ ထို့နောက် ဘမင်းဘဝတုန်းက သူကြီးသမီး ခင်ပြုံးကို စဉ်အိုးထဲ၌ ရေနှစ်သတ်ခဲ့သည့်အတူ သိုလ်ကြောင့် မလှမွန်ဘဝမှာလည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရေတွင်း ထဲ ခုန်ချ၍ သေရလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မလှမွန်ဖြစ်ခဲ့ သည့် ဘမင်းဟာ ခိုကိုးရာမဲ့ မကျွတ်မလွတ်သည့် သရဲမဘဝ ကို ရောက်သွားရလေတော့သတည်း။

“ကဲ... လူလေးရေ မလှမွန်ရဲ့ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ကတော့ ဒါပါပဲကွယ်”

ဟု ဘရသေ့က လှိုင်ဘွားအား ပြောလိုက်လေ တော့၏။

“ဟင်း”

ဟု လှိုင်ဘွားလည်း သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။ ထို

နောက်... .

“စံထူးနဲ့ယဉ်ယဉ်တို့ဇာတ်လမ်းကရော ဘယ်လို ကြောင့် သူတို့က သရဲတွေဖြစ်ပြန်တာလဲ”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်ရာ ဘရသေ့က စံထူးနှင့် ယဉ်ယဉ်တို့အကြောင်းသည်ကား အောက်ပါအတိုင်း ပြော လိုက်ရလေတော့၏။

* * *

ရွှေသိန်းစေတီရင်ပြင်တော်ပေါ်ကနေ အနောက်
တောင်အရပ်ဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ဖိုင်းညိုရီ
မှောင်သန်းသော တောင်ညိုတောင်တန်းကြီးတို့သည် မြူ
နင်းများနှင့် လွှမ်းခြုံလျက် ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ် ကောင်းလှ
လေ၏။

တောင်ခြေတွင် ကွမ်းခြံ၊ ငှက်ပျောခြံနှင့် ရော်ဘာ
ခြံကြီးများမှာ စိုစိမ်းလှပ၍နေ၏။ အရှေ့မြောက်ဘက်တွင်
ဝါထိန်ဝင်းမှည့်နေသော စပါးခင်းကြီးများ ရွှေရည်တဖိတ်
ဖိတ်တောက်နေသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးသဖွယ် ကျယ်ပြော

လွန်းလှလေ၏။

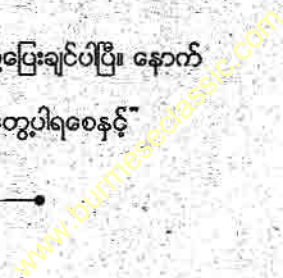
သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော လေနအေးနှင့်အတူ
စကားဝါပန်းရနံ့ သင်းသင်းလေးကိုပါ ရှူရှိုက်လိုက်ရလေ၏။
ရင်ပြင်တော်ပေါ်ကြည့်လိုက်တော့ သက်တမ်းကြာမြင့်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်သော စကားဝါပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိ၏။

“တကူ... ကူ... တကူ... ကူ... တကူ... ကူ
ကူ”

ဟုဆိုသော သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသည့်
ချိုးကူသံသည် ရွှေသိန်းစေတီဝန်းကျင်အနံ့ ပျံ့လွင့်၍နေလေ
၏။

၎င်းသည် တဖြည်းဖြည်းထိုင်ချလိုက်လေ၏။ ပြီး
လျှင် စေတီတော်အား အာရုံပြု၍ ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်လေ၏။
ထို့နောက်...

“တပည့်တော် သူနုဝေးရာသို့ပြေးချင်ပါပြီ။ နောက်
ဘဝများရှိခဲ့ပါရင်လည်း သူနု ဘဝ မတွေ့ပါရစေနင့်”

ဟု ဆုတောင်းလေ၏။ ၎င်းသည်ကား မညွန့်မေ
ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် ရွှေသိန်းစေတီနှင့် မနီးမဝေးရွာက မိန်းက
လေးတစ်ယောက်ဖြစ်လေ၏။

၎င်းအား မိဘများက မချစ်မနှစ်သက်သောမုဆိုးဖို
သူဌေးကြီးတစ်ယောက်နှင့် အတင်းပေးစား၏။ သို့သော်
မညွန့်မေမှာ မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ မိဘများ၏စိတ်ချမ်းသာမှုကို
ရှေ့၍ ခေါင်းညိတ်ခွဲရလေတော့၏။

မညွန့်မေသည် ၎င်းမချစ်မနှစ်သက်သော မုဆိုးဖို
သူဌေးကြီးနှင့် လက်ထပ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ လွန်စွာမှ စိတ်
ပျက်ကြီးပျက်ကာ တစ်ဦးတည်း ရွှေသိန်းစေတီဘက်သို့
ထွက်လာခဲ့ရလေတော့၏။

မညွန့်မေသည် ရွှေသိန်းစေတီသို့ တစ်ပတ်ပတ်
ပြီးသည့်အခါ အုတ်လှေကားထစ်အတိုင်း ဆင်းလာခဲ့၏။ ထို့
နောက် ခြေဦးတည်ရာ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် တောင်ကုန်းလေး
တစ်ခုပေါ်သို့တက်သွားလေ၏။ တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့

ရောက်သည့်အခါ . . .

“လောကကြီးမှာ မချစ်မနှစ်သက်သောလူနဲ့ ပေါင်း
ချင်းသည်ထက် သေတာက ကောင်းပါတယ်”

ဟုဆိုကာ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်၍ ထိုတောင်ကုန်း
လေးပေါ်မှ အောက်သို့ခုန်ချလိုက်လေတော့၏။ တောင်ကုန်း
လေး၏အောက်ခြေ၌ လွန်စွာမှ ကြီးမားသော ကျောက်တုံး
ကြီးများပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသဖြင့် မညွန့်မေမှာ ၎င်း၏
ဦးခေါင်းနှင့်ထိကာ ပွဲချင်းပြီးအသက်ထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုသတင်းကိုကြားလိုက်ရသည့် မုဆိုးဖိုသူဌေးကြီး
ဦးကျော်နိုင်မှာ လွန်စွာမှ ဝမ်းနည်းရရှာ၏။ ၎င်းသည် မညွန့်
မေအား လွန်စွာမှမြတ်နိုး၍ တင့်တောင်းတင့်တယ်လက်ထပ်
ပေါင်းသင်းခဲ့ရ၏။ သို့သော် ၎င်းထင်ထားသလိုဖြစ်မလာ
သည့်အခါ ဦးကျော်နိုင်မှာလည်း လွန်စွာမှ ပူပင်သောကတော့
ရောက်ရလေတော့၏။

“မညွန့်မေ မရှိတော့တဲ့အခါ ငါလည်း မနေတော့”

www.burmeseclassic.com

ဘူး”

ဟုဆိုကာ ၎င်းပိုင်ဆိုင်သောပစ္စည်းများကို လှူဒါန်း
ပြီးလျှင် ...

“တပည့်တော် ဘဝဆက်တိုင်း... ဘဝဆက်တိုင်း
မညွန့်မေအား ချစ်ရသူဖြစ်ရပါစေ”

ဟုဆိုကာ မုဆိုးဖိုသူဌေးကြီးဦးကျော်နိုင်လည်း ရွှေ
သိန်းဘုရားတွင် ဆုတောင်းပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်
လိုက်လေတော့၏။

x x x

“သူဌေးကြီးက စံထူးဘဝဖြစ်လာပြီး၊ မညွန့်မေက
တော့ အကြော်သည်မလေးဖြစ်လာရတာပဲကွယ်”

ဟု ဘရသေ့က ပြောလိုက်လေ၏။

“သူတို့တွေက ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့်မြှောက်
လှန်နေရတာလဲ”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်ရာ ဘရသေ့က ...

“ဒါက ဒီလိုကွ ... လူလေးရ သရဲတစ္ဆေခြောက်
လှန်တယ်ဆိုတာက နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ပထမတစ်မျိုးက တစ္ဆေ
သရဲတွေက လူတွေ ကြောက်အောင် လန့်သွားအောင်

ခြောက်လှန့်ပြီး လူတွေက ကြောက်လန့်ပြီး ဖျားနာရင် ခေါစာ ပစ်အောင် တစ္ဆေသရဲတွေက ခြောက်လှန့်တာမျိုးရှိတယ်။

ဒုတိယတစ်မျိုးကတော့ သရဲတစ္ဆေတွေဟာ ကြောက်အောင်လန့်အောင် ခြောက်လှန့်တာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့သရဲတစ္ဆေဘဝက လွတ်မြောက်အောင် ကျွတ်ချင်လို့ ကိုယ်ထင်ပြုကြတာကွယ်”

ဟု ဘရသေ့က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါဆို . . . စံထူး၊ ယဉ်ယဉ်၊ မလှမွန်တို့က ကျွတ် လွတ်ချင်လို့ ကိုယ်ထင်ပြုကြတာပေါ့နော်”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်ရာ ဘရသေ့က . . .

“ဒါပေါ့ လူလေးရယ်။ သူတို့ဘဝကျွတ်ချင်လို့ လူလေးကို ကိုယ်ထင်ပြုကြတာပေါ့”

ဟု ဘရသေ့က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါဆို ဘရသေ့ တပည့်တော် ဘယ်လို့လုပ်ပေးရ မလဲ”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်ရာ . . .

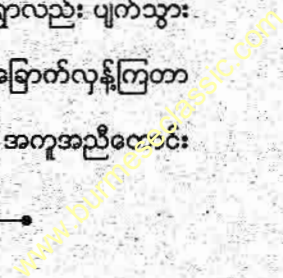
“ဒါကြောင့် လူလေးထံမှာ ဘရသေ့က အလှူခံတာ ပေါ့။ သူတို့တွေ သရဲဘဝက လွတ်ကျွတ်သွားအောင် သူတို့ အတွက် ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုအစုစုတွေကို အမျှ အတမ်းပေးဝေလိုက်ပေါ့ကွယ်”

ဟု ဘရသေ့က ပြောလိုက်လေ၏။

“သူတို့ကို အစက ဘယ်သူမှမလုပ်ပေးကြဘူး လား”

ဟု လှိုင်ဘွားက မေးလိုက်ရာ ဘရသေ့က . . .

“သောကြာရွာတစ်ရွာလုံးက အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ကြုံရပြီး သရဲခြောက်တဲ့သတင်းကလည်း နေ့စဉ် ကြုံနေရတော့ တစ်ရွာလုံးက ကြောက်လန့်ပြီး ရွာကိုပစ်ပြီး ပြေးကြတာ။ နောက်တော့ သောကြာရွာလည်း ပျက်သွား ရော။ တကယ်တော့ သူတို့တွေက ခြောက်လှန့်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွတ်ချင်လို့ လူတွေကို အကူအညီတောင်း

တာကို လူတွေက သရဲခြောက်တယ်ထင်ကြပြီး ရွာလုံးကျွတ်
ပြေးကြတာပဲကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘရသေ့။ တပည့်တော် သူတို့
အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေပြုလုပ်ပြီး ထိုကောင်းမှု
ကုသိုလ်အစုစုတို့အတွက် အမျှပေးဝေလိုက်ပါ့မယ်”

ဟု လှိုင်ဘွားက ပြောလိုက်ရာ ...

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

ဟု ဘရသေ့က ပြောလိုက်ပြီး ပြန်မည်အပြုတွင်
လှိုင်ဘွားက ...

“ဘရသေ့ကို တပည့်တော် တစ်ခုမေးပါရစေ”

ဟု လျှောက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘရသေ့က ...

“လူလေးက ဘရသေ့ဟာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲဆို

တာ သိချင်နေတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ... ဘရသေ့”

ဟု လှိုင်ဘွားက ထူးဆန်းစွာနှင့် လျှောက်လိုက်
လေ၏။

“ဒီမယ် လူကလေး ... ဘရသေ့ဟာ ဘယ်သူ
ဘယ်ဝါဆိုတာတော့ မပြောချင်ဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ယောက်
လို့ပဲ လူလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားလိုက်ပေါ့ကွယ်”

ဟုပြောလိုက်ပြီးနောက် ထူးဆန်းစွာ ဘရသေ့
ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ လှိုင်ဘွားမှာ
အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာခဲ့ရလေတော့၏။

* * *

အခန်း [၂၁]

လှိုင်ဘွား အိပ်ရာမှနိုးလာသည့်အခါ ဒေါက်တာ နွယ်နွယ်အေးကို ဦးစွာတွေ့လိုက်ရလေတော့၏။

“ကိုကို အိပ်တာ (၃)ရက်တောင် ရှိသွားပြီ”

ဟု ဒေါက်တာနွယ်နွယ်အေးက ပြောလိုက်ရာ လှိုင် ဘွားမှာ လွန်စွာမှ ထူးဆန်းသွားလေတော့၏။

“ဟင် . . . ဟုတ်လား။ ကိုကို ဘရသေ့နဲ့ အိပ်မက်

www.burmeseclassic.com

ထဲမှာ စကားတွေ အများကြီးပြောဖြစ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုကိုအိပ်ပျော်နေတာ (၃) ရက်တောင်ရှိသွားတာကိုး”

ဟု လှိုင်ဘွားက ပြောလိုက်ရာ ...

“ကိုကို (၃)ရက်လောက်မနီးဘဲ အိပ်နေတာ အေးလည်း အလွန်စိတ်ပူသွားတယ်။ ကိုကိုက အိပ်နေပေမယ့် အသက်ရှူနေတာ မှန်နေတော့ အေးလည်း အလွန်စိတ်အေးရတာပဲ”

ဟု ဒေါက်တာနွယ်နွယ်အေးက ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် လှိုင်ဘွားသည် ၎င်း၏အိပ်မက်ထဲ၌ ဘရသေ့နှင့်တွေ့၍ စံထူး၊ ယဉ်ယဉ်၊ မလှမွန်နှင့် ချစ်တီးကုလား ဆာမိတို့၏ ကျိန်စာသင့်နေရသည့်ဖြစ်ကြောင်းများကို အကျဉ်းရုံးပြီး ပြောပြလိုက်ရလေတော့၏။ ထိုသို့နားထောင်ပြီး ဒေါက်တာနွယ်နွယ်အေးမှာ ၎င်းတို့၏ အဖြစ်များကို လွန်စွာမှစိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေတော့၏။

“ကိုကို သူတို့အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုလုပ်

ရင် အေးလည်း ကုသိုလ်ပါဝင်ချင်တယ်”

ဟု ဒေါက်တာနွယ်နွယ်အေးက ပြောလိုက်ရာ လှိုင်ဘွားက ...

“ကောင်းတာပေါ့ အေးရယ်။ ပြီးတော့ ကိုကို စိတ်ကူးတစ်ခုရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ပြောလေ ကိုကို။ ကိုကိုစိတ်ကူးကို အေးလည်း ပါဝင်အကောင်အထည် ဖော်ပေးချင်တယ်”

ဟု ဒေါက်တာနွယ်နွယ်အေးက ပြောလိုက်ရာ ...

“ဒီလိုပါ အေးရယ်။ အေးနဲ့ကိုကိုတို့ မင်္ဂလာဆောင်မယ့်ကုန်ကျငွေကို မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲမလုပ်တော့ဘဲ ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးနေတဲ့ ရွှေသိန်းစေတီကို ပြန်လည်ပြုပြင်ဖို့ အတွက် မတည်ငွေလှူဒါန်းရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟု လှိုင်ဘွားကမေးလိုက်ရာ ဒေါက်တာနွယ်နွယ်အေးမှာ လွန်စွာမှ သဘောကျသွားလေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

“သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပဲ ကိုကို။ အေးလည်း သဘောတူတယ်။ ကိုကိုနဲ့လက်တွဲပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ လုပ်ကြတာပေါ့နော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လှိုင်ဘွားသည် ဒေါက်တာနွယ်နွယ်အေး၏ လက်ကလေးကို ယုယစွာ ကိုင်လိုက်ပြီး ချစ်စနိုးဖြင့် ထိုလက်ကလေးကို နမ်းလိုက်လေတော့၏။

အလှူရှင် လှိုင်ဘွားနှင့် ဒေါက်တာနွယ်နွယ်အေးတို့က ကမကထပြုကာ ဗြိကျုပျက်စီးနေသော ရှေးဟောင်းဘုရားဖြစ်သော ရွှေသိန်းစေတီပြုပြင်မည့်နေ့တွင် သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့အား ပင့်ဖိတ်၍ မကျွတ်မလွတ်သေးသော သောကြာရွာမှ ဦးစံထူး၊ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်၊ ဒေါ်လှမွန်နှင့် ချစ်တီးကုလားဆာမိတို့အဖွဲ့အား အမျှအတန်းပေးဝေ၏။ ထိုနေ့မှာပင် မထင်မှတ်ကာ ရွှေသိန်းစေတီအား ပြန်လည်ပြုပြင်ရေးအတွက် အလှူရှင်များကလည်း အလှူငွေများပါဝင်လှူဒါန်းကြလေ၏။

ရွှေသိန်းစေတီအတွက် ပြန်လည်ပြုပြင်ရန် လာရောက်လှူဒါန်းကြသည့် အလှူရှင်များမှာ ဖိတ်ကြားနိုးဆော်ထားခြင်းမရှိဘဲ တဖွဲဖွဲလာရောက်လှူဒါန်းကြ၏။ ထိုအလှူရှင်များမှာ လူမျိုးခြားတွေလည်း ပါ၏။ အလှူရှင်နာမည်ကို မေးသည့်အခါ ၎င်းတို့သည် ငွေလှူပြီးတာနှင့် လွန်စွာမှ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားကြကုန်၏။

“အင်း... ဒါ... ဘရသေ့ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်များလား။ ဘရသေ့ကို တွေ့ချင်လိုက်တာ”

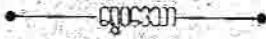
ဟု လှိုင်ဘွား တောင့်တမိရာ ထိုအချိန်၌ လွန်စွာမှ မွှေးကြိုင်သောအနံ့ကို ရှုရှိုက်မိ၍ လှိုင်ဘွားကြက်သီးများ ထသွားလေတော့၏။

* * *

ထိုည၌ တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းသဖြင့် လှိုင်ဘွား အိပ်ရာသို့ ခပ်စောစောဝင်အိပ်လေ၏။ ထိုသို့ဝင်အိပ်ပြီး များမကြာမီ လှိုင်ဘွား အိပ်ပျော်သွားကာ အိပ်မက်မက်လေ တော့၏။ ၎င်း၏အိပ်မက်ထဲတွင်မူ စံထူး၊ ယဉ်ယဉ်နှင့် မလှ မွန်တို့မှာ လွန်စွာမှ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ဝတ်စား၍ လှိုင်ဘွားအား နှုတ်ဆက်၍ အထက်သို့ တက်သွားကြလေ တော့၏။

“ကောင်ကလေး... ရွှေသိန်းစေတီကို ပြုပြင်ပါ။
လိုအပ်သည့်ငွေကြေးကို ကျုပ် ကူညီပါ့မယ်”

တုပြောသည့်အသံကြောင့် ကြည့်လိုက်ရာ ချစ်တီး ကုလားဆာမိတို့အဖွဲ့ ဖြစ်နေတော့၏။

ထို့နောက် လှိုင်ဘွား အိပ်ရာမှ လန်နိုးလာလေ တော့၏။

“ဟင်... ထူးဆန်းလိုက်စား။ သူတို့ အကျွတ် အလွတ်ဖြစ်သွားကြပြီ။ ဘုရားပစ္စည်းခိုးတဲ့ ဆာမိတို့ကလည်း ဘုရားစေတီကို ပြုပြင်ဖို့ တိုက်တွန်းနေပါလား။

အင်း... ဦးဆာမိရေ ကျွန်တော် ရွှေသိန်းစေတီ တို့ ပြုပြင်ပေးပါ့မယ်”

ဟု စိတ်ထဲ၌ ပြောလိုက်စဉ်...

“သာဓု...”

သာဓု...

သာဓု...”

၂၆၈

ဘညိကြီး

ဟုခေါ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် လှိုင်ဘွား လွန်စွာမှ
ကြက်သီးများ ထသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ လှိုင်ဘွားလည်း လွန်စွာမှပီတိဖြစ်ကာ
ရင်ထဲ၌လည်း လွန်စွာမှ ကြည်နူးရလေတော့သတည်း။

[သတ္တဝါအပေါင်း ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ]

ဘညိကြီး

၁၂.၇.၀၈(ည ၈ နာရီ)